

உலோகம்

ஜெயமோகன்

மின்னூல்வடிவமைப்பு - தமிழ்நேசன்

என் பெயர் சார்லஸ். இது என் பெயரல்ல. உங்கள் பதிவேடுகளில் என் பெயர் சாந்தன் என்றிருக்கிறது. அதுவும் என் பெயரல்ல. அதற்கும் பின்னால் சென்றால் நீங்கள் இன்னொரு பெயரைத்தான் கண்டடைய முடியும்.

வெகுகாலம் முன்பு எனக்கு ஒரு பெயர் இருந்தது. அந்தப்பெயருடன் இருந்த அந்த இளைஞனுடன் இன்று எனக்கு எந்தவிதமான தொடர்பும் இல்லை. அவனுக்கு எஞ்சினீயர் ஆக ஆசை இருந்தது. அவன் கணிதத்தில் நிபுணனாக இருந்தான், யூனிவர்சிட்டி தேர்வில் நூற்றுக்குநூறு வாங்கினான். அவனால் நல்ல கோட்டோவியங்கள் வரைய முடியும். கரியை மட்டுமே பயன்படுத்தி அவன் வரைந்த இருபது ஓவியங்கள் அவனுடைய கல்லூரியில் கண்காட்சிக்கு வைக்கப்பட்டிருந்தன.

அவன் நிறைய கவிதைகள் எழுதியிருக்கிறான். இளநீலநிறமான கோடுபோட்ட ஒரு நோட்டு நிறைய கவிதைகள் எழுதி நிரப்பி தன் டிரங்குப்பெட்டிக்கு அடியில் படைய சால்வைக்குள் வைத்திருந்தான். அவ்வப்போது சிறுகதைகளும் எழுதுவான். கதைகளை அவன் வீரகேசரிக்கும் ஈழமுரசுக்கும் அனுப்பியிருக்கிறான், அவை பிரசுரமானதில்லை.. ஆனால் கவிதைகளை அவன் எவரிடமும் காட்டியதில்லை. என்றாவது ஒருநாள் அவன் ஓர் எழுத்தாளனாக அறியப்படுவான் என்று நம்பியிருந்தான். இந்தியாவுக்கு வரவேண்டுமென அவன் நினைத்ததே சுந்தர ராமசாமியைப் பார்க்கத்தான்.

இனிய இளைஞன் அவன். பெரிய தலையைத்தாங்கும் ஒல்லியான உடலும், வெட்கமும் தயக்கமும் கொண்ட பாவனைகளும், ஆவல் நிறைந்த விரிந்த கண்களும் கொண்டவன். புகைபோன்ற மெல்லியதாடியும் மென்மையான உதடுகளும் சிறிய பருக்கள் இருந்த கன்னங்களும் உடையவன். பெண்களை நேருக்கு நேர் பார்க்க அஞ்சுவன், ஆனால் எல்லாப்பெண்களையும் பேரழகிகளாக எண்ணி மனதுக்குள் வழிபட்டவன். ஒருபெண்ணை காமத்துடன் நினைப்பதே கூட அவள் அழகுக்கு அவமரியாதை என்று நினைப்பவன். எந்நேரமும் பகற்கனவுகள் நுரைத்துத் ததும்பும் அகம் கொண்டவன். காமமும் எதிர்காலத்திட்டங்களும் கலந்த திகட்டும் பகற்கனவுகள். இளமையை அர்த்தமுள்ளதாக்கும் அந்தரங்கம். புறத்தைவிடப் பெரிய அகம்.

அவனுக்கு ஒரு காதலி இருந்தாள். எல்லா அசைவுகளும் பேரழகையே உருவாக்கும் ஒரு மகத்தான கலைநிகழ்வு என அவன் அவளைப்பற்றி எண்ணினான். கல்லூரியில் அவன் சகமாணவி அவள். அவளிருக்கும் இடத்தில் தூரத்தில் எங்கோ அவன் எப்போதுமிருப்பான். அவள் மீதிருந்து கண்களை எடுக்காமல், கண்களே அவனாக தியானத்தில் ஆழ்ந்திருப்பான். அவன் அவளுடன் பேசியதேயில்லை. அவனுடைய இருப்பையே அவள் அறிந்திருக்க வாய்ப்பில்லை. அவளுடைய சுடிதார் துப்பட்டாவின் நுனி மட்டும் ஒரே ஒருமுறை அவன் முழங்கையில் மிகமென்மையாக மிக ரகசியமாகத் தொட்டுச்சென்றிருக்கிறது. ஒன்பதாண்டுகளாக அந்த தீண்டல் அவன் கைகளில் இருந்துகொண்டிருக்கிறது.

சார்லஸ் என்றே என்னை அழையுங்கள். இந்த பெயர் எனக்கு அளிக்கும் அடையாளத்துடன் என்னை பிணைத்துக்கொண்டால் என்னால் திடமாகப்பேச முடியும். என் நாக்கு தழுதழுக்காமல் கண்கள் ஈரமாகாமல் இருக்கும். என்னை நீங்கள் எப்படி நினைத்திருக்கிறீர்களோ அப்படி இருப்பேன். அதுவே உங்களுக்கும் எனக்கும் எளியது. இந்தச் சந்திப்பை விரைவாக முழுமையானதோர் முடிவுக்குக் கொண்டுவரவேண்டுமென்றே நாமிருவரும் விரும்புகிறோம் இல்லையா?

ஆம், கொலையாளி நான்தான். மிக அண்மையில் இருந்து ஒரு தானியங்கி கைத்துப்பாக்கியால் நான் செல்வராஜா அம்பலவாணர் என்ற பொன்னம்பலதாரை நோக்கி நான்குசுற்றுகள் சுட்டேன். இதோ இந்த மேஜைமீதிருக்கும் இந்தத் துப்பாக்கிதான். ஐவர் ஜான்ஸன், பாயின்ட் முப்பத்தெட்டு. மூன்று குண்டுகள் அவர் உடலில் பட்டன. தவறிய குண்டு அவர் இருந்த சோபாவில் பட்டு நுரைப்பஞ்சை எரித்து சென்று சுவரில் பட்டு பிளாஸ்டரை சிதறடித்தது. ஒன்று நுரையீரல் வழியாகச் சென்று கம்பளத்தை சிதைத்து தரையை உடைத்தது. ஒன்று இடுப்பெலும்பிலேயே புதைந்து நின்றுவிட்டது. எஞ்சிய மூன்று குண்டுகளும் உங்களிடம் இருக்கக்கூடும்.

துப்பாக்கிக் குண்டுகள் துளைக்கும் ஒருவர் எப்படி எதிர்வினையாற்றுவார் என்பதை பலர் அறிந்திருக்கமாட்டார்கள். குண்டுகள் நம்மீது படும்போது மெல்லிய ஆனால் கூரிய ஓர் உதை பட்டதுபோலிருக்கும். சிறிய ஒரு எரிச்சல், ஷேவ் செய்யும்போது வெட்டிக்கொண்டால் ஏற்படும் அளவுக்கே. எனக்கு பலாலி போர்முனையில் தொடையில் குண்டுபட்டிருக்கிறது. உதையால் நிலைதடுமாறி சமாளித்து நின்றபோது நல்லவேளை பெரிதாக ஒன்றும் ஆகவில்லை என்ற எண்ணமே எனக்குள் வந்தது. என் மீது குண்டுபடவில்லை என்றே நினைத்தேன். என்னருகே நின்ற என் தோழன், உண்மை தெரியுமா அவனுடைய பெயரும் எனக்குத்தெரியாது,

கீழே விழுந்திருந்தான். அவன் கன்னம் வழியாக குண்டு சென்று முகம் சிதைந்திருந்தது. என் தோழர்கள்தான் திகைத்து நின்றிருந்த என்னை தோளில் பற்றி அழுக்கி அமரச்செய்து என் காலில் குண்டுபட்டிருப்பதைச் சொன்னார்கள். நான் குனிந்து என் காலைப் பார்த்தேன். என் சீருடை சதையுடன் ஒரு குழியாகப் புதைந்திருந்தது. அதைப்பார்த்தக் கணம் என் நெஞ்சு திக்கென்றது, என் தலை சுழன்றது.

இப்போதும் அந்த குண்டு எனக்குள் இருக்கிறது. மிகமென்மையான குளிரான உலோகம். உலோகம் உங்களுக்குள் இருப்பதைப்பற்றி யோசித்துப்பாருங்கள். அது இதயம்போல, நுரையீரல் போல, மூளை போல ஓர் உறுப்பாக ஆகிவிடுகிறது. அதுவும் சுரக்கிறது. மிகவும் கசப்பான ஒன்றை. அதன் பின் நீங்கள் பழைய ஆளல்ல. உங்களுக்குள் இருக்கும் உலோகத்தை உங்களால் மறக்கவே முடியாது. நீங்கள் அதை விரும்பலாம் வெறுக்கலாம். பெரும்பாலானவர்கள் அறிமுகமான நாலாவது வரியில் அதைப்பற்றிச் சொல்லிவிடுவார்கள். தனிமையில் இருக்கையில் தொட்டுப்பார்ப்பார்கள். அப்போது இதோ உயிருடன் இருக்கிறேன் என்ற எண்ணம் எழுந்து உருவாகும் மனக்கிளர்ச்சி இருக்கிறதே அதை எப்படி வர்ணிக்க முடியும்? கடுமையான காம எழுச்சி திடீரென உருவாகுமே அதைப்போன்ற ஓர் உடல் அனுபவம் அது. ஆனால் கனவுகளில் அந்த உலோகம் மௌனமாக சில்லென்று தோன்றும்போது நாம் முதுகு சிலிர்த்து கடும் தாகத்துடன் விழித்துக்கொண்டு நடுநடுங்குகிறோம்.

நான் சுட்டதும் துப்பாக்கி ஒலிகேட்டு * திடுக்கிட்டு என்னைப்பார்த்து தலை வெடவெடவென நடுங்க "என்னப்பா இது? வேண்டாம்" என்று தடுப்பது போல கைநீட்டினார். அவருக்குள் தோட்டாக்கள் புகுந்துவிட்டதை அவர் அக்கணங்களில் உணரவில்லை. அவரது கண்ணில் சுட்டுவிடுவேன் என்ற அச்சமும், அது எப்படிச் சுடுவான் என்ற நம்பிக்கையும் ஒரே கணத்தில் மாறிமாறித்தெரிந்தன. கையை மார்பில் வைத்து மேலே தூக்கி விரல்களில் ஒட்டிய செம்பிசின் போன்ற ரத்தத்தைப்பார்த்ததும் அதிர்ச்சி அடைந்தார். கமறலாக இருமுறை இருமியபோது வலியுடன் உடல் அதிர நுரையீரலில் இருந்து கொழுமையானகுருதியும் சளியும் வாய்வழியாகவும் மூக்குவழியாகவும் வெளியே வந்தன. அப்படியே பக்கவாட்டில் சரிந்துவிட்டார். ரத்தம் சூடாக வீச்சத்துடன் சோபாவிலும் டீபாயிலும் தரையிலுமெல்லாம் சிதறிப் பரவியது.

நான் என் புகையும் துப்பாக்கியுடன் உள்ளே பாய்வதற்குள் வாசலில் நின்ற இந்திய கமாண்டோ கதவை உடைத்துத் திறந்து அதேகணத்தில் என்னை நோக்கிச் சுட்டான். வேகமான கையசைவிலும் குறிதவறாத திறமையான குண்டு. நான் தோளில் பட்ட காயத்துடன் நிலை தடுமாறி மறுதோளால் சுவரை மோதி படிகளில் பாய்ந்தேறுவதற்குள் என்னை மீண்டும் கணுக்காலில் சுட்டுவிட்டு சூழ்ந்துகொண்டார்கள். மயக்கமடைந்து மீண்டபோது மருத்துவமனையில் இருந்தேன். கடும் காவலுடன். ஒன்றரை மாதங்கள். மீண்டும் மீண்டும் நினைத்துக்கொள்ள நிறைய நேரம். ஆனால் நினைக்க விரும்பாத விஷயங்களால் ஆனதாக ஒருவனின் வாழ்க்கை இருந்தது என்றால்... அப்படியும் சொல்லிவிடமுடியாது. அனைவருக்கும் இளமைப்பருவம் இருக்கிறது. அது மகத்தானது. பட்டினியும் துன்பமும் தனிமையும் மட்டுமே இருந்தால்கூட இளமைப்பருவம் இனிமையானது. நான் இளமைப்பருவத்தில் மீண்டும் வாழ்ந்தேன். கண்மூடி புன்னகை நிறைந்த முகத்துடன் நீர்கொழும்பின் மீன்மணம் நிறைந்த கடற்கரையில் அலைந்துகொண்டிருப்பேன்.

இந்த நாட்களில் நான் என்னால் மீண்டும் ஒரு கவிதையை எழுதிவிடமுடியுமா என்று பார்த்தேன். சொற்களை அர்த்தமில்லாமல் இணைக்கத்தான் முடிந்தது. கவிதை எழுதும்போது வரிகளில் இருப்பதைவிட பலமடங்கு உக்கிரமான ஒரு மனஎழுச்சி நம்மில் இருக்க வேண்டும். எழுத எழுத இன்னும் எழுதவில்லையே என்று மனம் பொங்கிக்கொண்டிருக்கவேண்டும். மேற்கொண்டு எழுத ஒன்றுமில்லை என்றான பின்னர் ஒரு தனிமையும் ஏக்கமும் எஞ்ச வேண்டும். ஒன்றும் நிகழவில்லை. வார்த்தைகள் வேறெங்கோ நின்றன. நான் தூரத்தில் நிற்குகொண்டிருந்தேன். கவிதைகளை நான் நிரந்தரமாக இழந்துவிட்டேன் என உணர்ந்தேன். ஆனால் அந்த நினைப்பு எனக்கு துயரத்தை அளிக்கவில்லை. கொஞ்சம் ஆறுதல்கூட அடைந்தேன். என்னுள் கவிதையின் மலர் அல்ல குளிர்ந்த மௌனமான ஒரு உலோகம்தான் இருக்கிறது. என்னுடைய மிகப்பெரிய ஆயுதம் அதுதான். அது என்னையே ஓர் அபாயமான ஆயுதமாக ஆக்குகிறது.

ஆம், என்னிடம் சயனைட் குப்பி இருந்தது. அதை நான் உடனடியாக கடித்திருக்கவேண்டும், அதுவே எனக்குள்ள பயிற்சியும் உத்தரவும். ஆனால் அக்கணங்களில் அது எனக்கு நினைவுக்கே வரவில்லை. சயனைட் கடிப்பதே நோக்கம் என்பதனால் சுட்டபின் எப்படி திரும்பிச்செல்வது என்று திட்டமே போட்டிருக்கவில்லை. ஆனால் சுட்டமறுகணமே என் மனதில் தப்பி ஓடுவதற்கான ஒரு வழி தெளிந்தது. மாடிக்குச் சென்று கார்ஷெட் மீது குதித்து சிறிய

சுற்றுமதிலைத்தாண்டினால் பரபரப்பான சாலைக்குச் சென்றுவிடமுடியும். அங்கே எனக்குத்தெரிந்த சண்முகவேல் ஒரு சர்வீஸ் ஸ்டேஷன் நடத்துகிறான். கண்டிப்பாக சாவியுடன் பைக்குகள் நிற்கும். அங்கிருந்து பெங்களுர் நேபாளம்...எனக்கு தொடர்புகள் இருந்தன. அந்த திட்டம் எனக்குள் என்னையறியாமலேயே முன்னரே உருவாகியிருந்தது என இப்போது அறிகிறேன். ஆனால் நான் அந்த கூர்க்காக் கமாண்டோவை மதிப்பிடத் தவறிவிட்டேன். அவன் உயிரை துச்சமாக எண்ணி அத்தனை வேகமாக உள்ளே வருவான் என்று நினைக்கவில்லை. அவன் கதவை உடைக்க கனமான டீபாயை பயன்படுத்தலாமென முன்னரே திட்டமிட்டிருந்திருந்ததனால் கணநேரத்தில் செய்துவிட்டான்.

பொன்னம்பலத்தாரின் கொலை என்னென்ன விளைவுகளை உருவாக்கியதென நான் அறிவேன். ஒருமாதத்துக்கும் மேலாக நாளிதழ்கள் அதையே கொண்டாடிக்கொண்டிருந்தன. அந்தக்கொலை எத்தனை கச்சிதமாக திட்டமிடப்பட்டிருக்கிறது என்பதைப்பற்றி நூற்றுக்கணக்கான பக்கங்கள் எழுதப்பட்டன. எளிமையான இதழாளர்கள் எழுதிய கற்பனைகள் அவை. ஆங்கில குற்றத்திகில் கதைகளை வாசிக்கும் இளைஞர்களால் புனையப்பட்டவை. உண்மையில் அதைவிட பலமடங்கு நுட்பமாக அது திட்டமிடப்பட்டது, நிகழ்த்தப்பட்டது. ஒரு இயந்திரம் ஆயிரக்கணக்கான உறுப்புகளாலான நூற்றுக்கணக்கான தனிக்கருவிகளாக வடிவமைக்கப்பட்டு ஒரு தருணத்தில் ஒன்றிணைக்கப்பட்டு மின்சாரம் அளிக்கப்பட்டதும் சரசரவென செயல்பட ஆரம்பிப்பதைப்போல எத்தனையோபேர் என்ன நடக்கிறதென்றே அறியாமல் தங்களுக்கு அளிக்கப்பட்ட ஆணைகளை நிறைவேற்ற ஒவ்வொன்றும் அதற்குரிய பங்களிப்பாற்ற அது நிகழ்ந்தது. என்ன நடந்தது என்று அறிந்தவர்கள் அதை வடிவமைத்தவர்கள் மட்டுமே.

பொன்னம்பலத்தாரின் கொலைத்தண்டனை எங்கள் அமைப்பால் பத்தாண்டுகளுக்கு முன்னதாகவே விதிக்கப்பட்டுவிட்டது. அப்போதே கொலை இயந்திரம் வடிவமைக்கப்பட்டு வார்க்கப்பட்டு உதிரிக்கருவிகளாக அனுப்பப்பட்டுவிட்டது. அவருக்கும் அது தெரியும். அதிலிருந்து தப்புவதே கடந்த பத்தாண்டுகளாக அவரது ஒவ்வொருநாளும் ஒவொரு நொடியுமாக இருந்தது. துரோகம் மூலம் அவர் பெற்ற தண்டனையை துரோகம் மூலமே வெல்ல அவர் முயன்றார். எல்லா தரப்புக்கும் அவர் துரோகம் செய்தார். இன்று துரோகத்திற்காக அவர் கொல்லப்பட்டாரா துரோகங்கள் பயனளிக்காததனால் கொல்லப்பட்டாரா என்று சொல்வதே கடினம். அவ்வளவுதான், அவரது வாழ்க்கை முடிந்தது.

மின்னூல்வடிவமைப்பு - தமிழ்நேசன்

அடுத்தகொலை வரைக்கும்கூட அவர் நினைக்கப்பட மாட்டார். கொலைகள் மீது கொலைகள் விழுந்து மறைத்துக்கொண்டே இருக்கின்றன. எவரும் எதையும் நினைவில் நிறுத்தப்போவதில்லை. நினைத்துக்கொள்ள உகந்தவை அல்ல எவையும். மண்ணும் காற்றும் வானமும் மாறிக்கொண்டே இருக்கின்றன. பொன்னம்பலத்தாரின் குடும்பமே கூட இப்போது அவரை மறந்துவிட்டிருக்கும். அவரது துரோகங்களின் லாபங்களை அனுபவித்தவர்கள் அவர்கள். அதன் விளைவுகளில் இருந்து தப்பவும் விரும்புகிறார்கள். இப்போது அவர்களைப் பின் தொடர்ந்து வந்து கொண்டிருந்த அந்த மிருகத்திற்கு வேண்டிய பலியைக் கொடுத்து அவர்கள் தப்பிவிட்டிருக்கிறார்கள்.

நானும் மறைந்துபோவேன். எனக்கும் எந்த தடையமும் இருக்காது. துரோகங்களும் தீரங்களும் தியாகங்களும் எல்லாம் மறக்கப்பட்டு விடும். எதுவுமே எஞ்சாது. எஞ்சுவதென்ன என்றால் சில கதைகள், சில தொன்மங்கள் மட்டுமே. நான் எதற்காகவும் வருந்தவில்லை. நான் வருந்துவேன் என நீங்கள் எதிர்பார்க்கிறீர்கள் என்றால் அந்த வழியாக நீங்கள் தவறான இடத்துக்குச் செல்வீர்கள். நான் அபப்டிப்பட்டவனே அல்ல. பொன்னம்பலத்தாரின் கடைசிப்பார்வை என் கண்ணில் இருந்துகொண்டிருக்கிறது. அதிலிருந்தது அதிர்ச்சிதான், 'அட இவனா?' என்ற பாவனை. அது ஆச்சரியமல்ல. அவருக்கு தெரியும், இதில் எதுவுமே ஆச்சரியமல்ல என்று. எப்படித்தவறவிட்டோம் என்று நினைத்திருக்கலாம். அந்தக்கணம் அவரை அப்படி ஆச்சரியப்பட வைத்தது குறித்து ஒரு மெல்லிய நகைப்பு எனக்குள் ஓடிச்சென்றது. மற்றபடி எந்த உணர்ச்சியும் இல்லை. என்கையோ காலோ நடுங்கவில்லை. நெஞ்சு பதறவில்லை. கொலை எனக்கு கழிவிரக்கத்தையோ வேறெந்த அறச்சிக்கல்களையோ அளிப்பதில்லை. முதற்கொலையின்போதுகூட நான் அப்படித்தான் இருந்தேன். ஒரு கொலைக்குப்பின் அந்தப்பிணத்தை திரும்பிப்பார்க்காமல் அங்கிருந்து விரைவில் அகன்றுவிடவேண்டும் என்று மட்டுமே நினைப்பேன்.கடலோரம் அமர்ந்து மலம் கழித்தபின் எழுந்ததுமே விலகிச்செல்கிறோமே அதைப்போல. ஆனால் நம்மால் நம் மலத்தை அரைக்கணம் பார்க்காமல் இருக்க முடிவதில்லை.

ஆம், நான் பொன்னம்பலத்தாரைக் கொன்றேன். இது என்னுடைய வாக்குமூலம். இதை நீங்கள் பதிவு செய்வதிலும் எனக்கு ஆட்சேபணை இல்லை. நீதிமன்றத்தில் இந்த வாக்குமூலம் முதலாதாரமாகக் கொள்ளப்படாது என்பதனால் இதை முற்றிலும் வெளிப்படையாகவே முன்வைக்கிறேன். நம்முடைய உறவாடல் இந்த வாக்குமூலத்துடன் முடிவடைந்து நீங்கள் என்னை விட்டுவிடவேண்டுமென்பதே

என்னுடைய எண்ணம். என்னை நீங்கள் தூக்கிலிட மாட்டீர்கள். நீங்கள் இதுவரை எவரையுமே தூக்கிலிட்டதில்லை. தனிமைச்சிறைகளைப்பற்றி எனக்குப் பயமில்லை. நான் பத்தாண்டுகளுக்கும் மேலாக முற்றிலும் தனிமையானவன். எனக்குள் இருக்கும் இந்த உலோகம் எவருக்கும் தெரியாமல் வெதுவெதுப்பான சதைக்குள் குளிர்ந்து முற்றிலும் தனித்திருக்கிறது.

2

கிளம்பு' என்ற ஒற்றை வார்த்தை ஆணை எனக்குக் கிடைத்தது. நான் அப்போது பருத்தித்துறையில் ஒரு வீட்டில் கிட்டத்தட்ட எட்டுமாதமாகத் தலைமறைவாகத் தங்கியிருந்தேன். அவர்கள் என்னை இயக்கத்தில் இருந்து தப்பி புகலிடம் தேடிவந்தவனாக நம்பியிருந்தார்கள். சார்லஸ் என எனக்கு பெயரிட்டவர்கள் அவர்களே. அவர்கள் கத்தோலிக்கர்கள். அவர்களில் மூத்தவர் கத்தோலிக்க மதகுருவாக இருந்தார்.

அங்கிருந்து நள்ளிரவில் கிளம்பிய அகதிக்குழு ஒன்றுடன் இணைந்து கொண்டேன். அந்தக்குடும்பத்து தலைவர்கூறியதனால் மட்டுமே என்னை அவர்கள் சேர்த்துக்கொண்டார்கள். எட்டரை மணிக்கு கடலோரப்புதர்கள் மண்டிய மணதேரியில் இருந்து கட்டுமரங்களில் ஏறி சத்தமில்லாமல் இரண்டு கிலோமீட்டர் சென்று அங்கே நின்றிருந்த மீன்பிடிப்படகில் ஏறிக்கொண்டோம். அதில் நின்றிருந்தவன் மெல்லியகுரல் "சீக்கிரம்...சீக்கிரம்" என்றான். கடலின் உள்வெளிச்சத்தில் நீர்ப்பரப்பு பளபளத்துக்கொண்டிருந்தது. அனைவரும் ஏறிக்கொண்டதும் அவன் கைகாட்ட அதன் யமகா மோட்டார் திப்திப்திப் என்று அதிர பின்பக்கம் நீர் அலையடித்து விலகும் ஒளியசைவை காணமுடிந்தது. நான்கு பக்கமும் கடல் அலைகள் பெரிய கரும்பாறைக்கூட்டங்களாகவும் இருண்ட பள்ளங்களாகவும் மாறி மாறித்தோற்றம் தர இருட்டுக்குள் பயணம் செய்தோம். என்னுடன் படகில் நாற்பத்திரண்டுபேர் இருந்தார்கள். பெரும்பாலும் குழந்தைகள் பெண்கள். ஆண்களில் ஏறத்தாழ எல்லாருமே முதியவர்கள். இளைஞனாக மூவர், நான்.

எவரும் பேசவில்லை. ஒருவரை ஒருவர் ஒண்டி குழந்தைகளை அணைத்தபடி குளிருக்கு பழைய துணிகளை போர்த்திக்கொண்டு தலைகுனிந்து அமர்ந்திருந்தோம். சுற்றிலும் இரையும் கடலுக்கு அப்பால் ஏதாவது படகோசை

கேட்கிறதா என்று காதுகள் கூர்ந்திருந்தன. இருளுக்குள் ஒளி தெரிந்தால் அனேகமாக அது சிங்களக் காவல்படைதான். அல்லது இயக்கத்தினர். இரு தரப்புமே எங்களுக்கு ஆபத்தானவர்கள். வானத்தையே பார்த்துக்கொண்டிருந்தேன். நட்சத்திரங்கள் பின்னால் நகர்வது போல தோன்றியது. படகில் கட்டப்பட்டிருந்த கயிற்றுச்சுருள் காற்றில் அதிர்ந்து டடம் டடம் என்று தகப்பரப்பில் மோதிக்கொண்டே இருந்தது. மண்ணெண்ணையும் டீசலும் கலந்த வாசனை. மீன் வாசனை. படகில் இருந்தவர்கள் எங்களிடம் எதுவும் பேசவில்லை. அவர்களில் ஒருவன் என்னருகே வந்தபோது மலிவான நாட்டுச்சாராயத்தின் வீச்சம் எழுந்தது.

நெடுந்தூரம் என்று தோன்றும் பயணம். நொடிநொடியாக ஓர் இரவு. இதயம் காலத்தைவிட வேகமாக ஓடும் அனுபவம். நான் என்ன எண்ணிக்கொண்டிருந்தேன் என்று சொல்வது கஷ்டம். தொடர்பற்ற உதிரி நினைவுகள். அம்மாவின் நினைவு அடிக்கடி வந்து கொண்டிருந்தது அத்துடன் சம்பந்தமில்லாமல் எங்கள் வீட்டு கிணறு. அதனுள் ஒரு மாபெரும் மீனின் கண்போல மின்னும் குளிர்ந்த நீர்வட்டம். ஒருவேளை நான் இந்த மண்ணுக்கு மீளவே போவதில்லை. இந்த மண்ணில் பிறந்த ஒவ்வொருவருக்கும் இந்த மண்ணை விட்டுவிட்டுப் போவது ஓர் அந்தரங்க கனவு. விரிந்த வெளியுலகம் எங்கோ இருக்கிறது என்றும் அங்கே சென்று சேர்ந்துவிடவேண்டும் என்றும் இங்குள்ள ஒவ்வொரு இளம் மனதும் ஏங்கிக்கொண்டிருக்கிறது. இது ஒரு சிறு சிறிய தீவாக இருப்பதனால் இருக்கலாம். தீவுகளில் பிறந்தவர்களுக்கெல்லாம் இந்த மனநிலை உண்டா என்ன? இருக்கலாம், பிரிட்டன், ஜப்பான் என சிறிய தீவினரே உலகை வெல்ல கனவு கண்டிருக்கிறார்கள். துணிந்து தங்கள் மண்ணை உதறிவிட்டுக் கிளம்பி கடலோடியிருக்கிறார்கள்.

இங்கிருந்து இப்போது கிளம்பும் ஒவ்வொருவரும் எண்ணிக்கொள்ளும் அதே நினைப்புதான், இப்படி கிளம்ப நான் எண்ணவில்லை, இதுவல்ல என் கனவு. இதுவல்ல அந்த அனுபவம்... நான் இந்தியாவுக்குச் சென்றிறங்குவதைப்பற்றி எத்தனையோ முறை எண்ணியதுண்டு. இளமையில் தூத்துக்குடி அல்லது ராமேஸ்வரத்துக்கு கப்பல் வழியாகச் செல்வதைப்பற்றிய திட்டமாக அது இருந்தது. ரயில் வழியாக சிதம்பரம். அதன் பிறகு சென்னை. சென்னையை கண்டவர்கள் என் சகாக்களில் எவருமே இல்லை. ஆனால் அத்தனைபேருக்கும் சென்னையை தெரியும். புரசைவாக்கம், வில்லிவாக்கம், மாம்பலம், கோடம்பாக்கம், திருவல்லிக்கேணி, லஸ்....குமுதம் பத்திரிகையைப்போல ஓயாமல் சென்னையை முன்வைத்த இன்னொரு இதழ் இல்லை. அதை வாசிக்கிறவர்கள் மானசீகமாக

சென்னையில் வாழ ஆரம்பித்துவிடுகிறார்கள். என் இளமைப்பருவத்தில் நான் குழுத்தால் ஆட்கொள்ளப்பட்டிருந்தேன். சாண்டில்யன் தொடர்கதைகள். சுஜாதாவின் துப்பறியும் கதைகள்.

நான் சென்னைக்குச் சென்று பார்க்க விரும்பியதெல்லாம் எழுத்தாளர்களைத்தான். ஜெயகாந்தன், சுந்தர ராமசாமி, கி.ராஜநாராயணன். அவர்களெல்லாம் கிட்டத்தட்ட ஒரே இடத்தில் இருப்பவர்களாக எண்ணியிருந்தேன். அவர்களிடம் சொல்வதற்கு நான் நிறைய சொற்களை தயாரித்திருந்தேன். கண்காணாத மண் ஒன்றில் பிறந்தும் அவர்களின் ஒவ்வொரு சொல்லையும் நான் வாசித்திருந்தேன். அப்போது எனக்கு ஒன்று தெரிந்திருந்தது என இப்போது எண்ணுகிறேன். நான் திரும்பி வரப்போவதேயில்லை. இந்த மண்ணை நான் மிதிப்பதற்கான வாய்ப்பென்பது அனேகமாக இல்லை. அந்த உண்மைக்கு மேலேதான் நினைப்புகளை அள்ளி போட்டுக்கொண்டே இருந்திருக்கிறேன். விடிகாலையில் படகு எங்களை ஒரு மணல்தேரியில் கொண்டு வந்து விட்டது. படகு இடுப்பளவு நீரில் நிற்க "ஏறங்குங்க... ஏ ஏறங்கு...என்னா?" என்று மீனவர்கள் எங்களை அதட்டினார்கள். ஒருவன் தொலைநோக்கியா கடலை சுற்றிச்சுற்றிப்பார்த்தான். "ஆம்பிளைங்கள்லாம் மூட்டைகளை எடுத்துக்கிடுங்க" என்றான் சுக்கான் பிடித்திருந்தவன்.

குழந்தைகள் டிரங்குப்பெட்டிகள் தோல்பைகள் சூட்கேஸ்களுடன் மக்கள் இடுப்பளவு நீரில் குதித்து ஒருவரை ஒருவர் பற்றியபடி அலைகளில் தள்ளாடிக்கொண்டு மணற்கரை நோக்கிச் சென்றார்கள். நான்கு சூட்கேஸ்களுடன் நான் இறங்கி மணலில் சுமைகளை இறக்கிவிட்டு நின்றேன். நிலைத்த காலடிமண்ணை அப்போது அசைவை உணர்ந்துகொண்டிருந்த மூளை புரிந்துகொள்ளாமையால் தலைசுற்றியது. அப்படியே அமர்ந்துகொண்டேன். மணலில் எவருமே நிற்கவில்லை. அத்தனைபேரும் படுத்துக்கொண்டார்கள். தூங்கிக்கொண்டிருந்த குழந்தைகள் அழ ஆரம்பிக்க தாய்மார்கள் அவற்றை ஆறுதல் ஒலிகளால் சமாதானம் செய்தார்கள். எங்களை விட்டுவிட்டு படகு நீர் மீது ஏறி இறங்கி விலகிச் சென்றது. முந்திய நாள் இரவில் எங்கள் மண்ணில் இருந்து படகேறும்போது அந்தப் பதற்றத்தில் எதுவும் தோன்றவில்லை. ஆனால் இப்போது விலகிச்செல்லும் படகு எங்களை நிராதரவாகக் கைவிட்டுவிட்டு விலகிச்செல்லும் எங்கள் தாய்நாடு என்றே தோன்றியது. முட்டை விரிந்து வந்த குஞ்சுகளை விட்டுவிட்டுச் செல்லும் ஆமை போல கடலுக்குள் சென்று மறைந்தது படகு. நான்

நினைத்ததையே பிறரும் நினைத்திருக்கலாம், பலர் மனம் ஏங்கி அழுவதைக் கண்டேன்.

வானம் வெளிநி சிவந்து ஒளியாகி சட்டென்று வெயிலாகியது. வானத்தில் வெண்பறவைகள் நீந்தி சுழன்று கொண்டிருந்தன. வெகுதூரத்தில் மிதக்கும் கொக்குகள் போல பாய்மரம் விரித்த நாட்டுப்படகுகளைக் கண்டேன். அலைகள் ஓயாமல் சரர்ரீஇல் சரர்ரீல் என்று மணலைக் கழ்விக்கொண்டே இருந்தன. அரை ஏக்கர் விரிவுள்ள சிறிய மணல்மேடு. அடியில் பெரும்பாறை இருக்கலாம், நாணல்கள் அன்றி ஒரு புதர்ச்செடிகூட இல்லை. கடல் ஒளியாக ஆனபோது கண்கள் கூச திரும்பி அமர்ந்தோம். உலர் உணவும் நீரும் வைத்திருந்தோம். அவற்றை பகிர்ந்து உண்டோம். விழுங்கத்தெரியாத குழந்தைகளுக்கு தாய்மார்கள் வாயில் பாதிமென்று துப்பி ஊட்டிவிட்டதைக் கண்டேன். விசித்திரமான பெரிய கடற்பறவைகள் நாங்கள் என்று எண்ணிக்கொண்டேன். காலை ஏழரை மணிக்கே வெயில் தகிக்க ஆரம்பித்தது. மணலில் அமர முடியவில்லை. சிறிய அலுமினியச் சட்டிகளால் கடல் நீரை அள்ளி அள்ளி விட்டு அந்த ஈர மணல் மீதுதான் அமர்ந்திருந்தோம். புடவைகளையும் துணிகளையும் தலைக்குமேல் கூடாரம் போல பிடித்து வெயிலை மறைத்தோம். மணலில் உலரப்போட்ட கருவாடுகள் நாங்கள் என்று ஒருவர் சொன்னபோது சிலர் சிரித்தார்கள். பெண்கள் சிரிக்காமல் வெறித்துப்பார்த்தார்கள்.

படகுக்காரர்கள் கொடுத்துவிட்டுப்போன பெரிய மூங்கிலில் ஒரு சட்டையை கட்டி கொடியாக ஆக்கி நட்டு வைத்திருந்தோம். மீன்பிடிபடகுகள் ஏதேனும் எங்களை கண்டுபிடிக்க வேண்டும். தலைக்குமேல் எங்கள் மனதைப்போல அந்தக்கொடி படபடத்து கைநீட்டிஅ ழைத்துக்கொண்டே இருந்தது. ஆனால் அன்று பகலும் இரவும் எவரும் எங்களைப்பார்க்கவில்லை. பொதுவாக இரண்டு நாட்களுக்குள் பார்த்துவிடுவார்கள். ஆனால் ஏழுநாட்கள் வரை பார்க்கப்படாமலிருந்து குழந்தைகள் உயிர்துறந்த நிகழ்ச்சிகளும் உண்டு. நான்குநாட்களுக்குரிய உலர் உணவும் நீரும் எடுத்திருந்தோம். வறுத்து பொடித்து நெத்திலிக் கருவாடுடன் சேர்த்து இடித்து உருட்டிய உணவு. பிளாஸ்டிக் கேன்களில் குடிநீர். ஆனால் எரிக்கும் வெயிலில் நீர் இரண்டாவது நாளே தீர்ந்துவிடும்போல் இருந்தது. குழுத்தலைவர் போல் இருந்த யோகம் என்ற பெரியவர் ஒருநாளைக்கு ஒருவருக்கு இரண்டு டம்ளர் தண்ணீர் மட்டுமே அளிக்கப்படும் என்றும் குழந்தைகளுக்கு நான்கு டம்ளர் என்றும் ஆணையிட்டார்.

அந்தி சிவந்து வந்தது. அந்த சூரியப்பிழம்பை பார்த்தபடி அமர்ந்திருந்தபோது எங்களைச் சுற்றி இருந்த மொத்த உலகநிலமே அழிந்துவிட்டது என்றும் கையளவுநீருடன் நாங்கள் மட்டுமே மிஞ்சியிருப்பது போலவும் எண்ணம் எழுந்தது. அந்தக் கடலுக்கு அப்பால் கரையே இல்லை. மெல்லமெல்ல அந்த தீவே நீரில் மூழ்கிக்கொண்டிருப்பது போல இன்னொரு கற்பனை. அந்த நேரத்தில் தன்னிரக்கக் கற்பனைகள் மட்டுமே எழுந்துகொண்டிருந்தன. அவை குரூரமான ஓர் இன்பத்தை அளித்தன. மெல்ல இருட்டியது. சூழ்ந்திருந்த மக்களின் கண்கள் மட்டும் அரையிருளில் கடலொளியை ஏற்று மின்னிக்கொண்டிருந்தன. முற்றிலும் இருண்டு தொடுவான்கோடு அழிந்தபோது ஒருவர் ”யா அல்லா!” என்றார். அப்போதுதான் அவர் முஸ்லீம் என்று உணர்ந்தேன். அவரை திரும்பிப்பார்க்க எண்ணி ஆனால் தலையைத் திருப்பாமலேயே அமர்ந்திருந்தேன்.

இரவில் வான்வெளியெங்கும் பரவிக்கிடந்த நட்சத்திரங்கள் அச்சமூட்டின. மணலில் சூடு இருந்தது. அந்தச்சூடு கடலில் இருந்து வந்த குளிர்ந்த காற்றுக்கு இதமாக இருந்தது. மல்லாந்து படுத்து பார்த்துக்கொண்டிருந்தபோது மணல்தேரி ஒரு படகு போல மெல்ல நகர்வதாக பிரமை எழுந்தது. இருளுக்குள் எங்கள் கொடி விரீர் என்று ஒலித்தது. ஆடைகளின் சடசடப்பு கேட்டுக்கொண்டிருந்தது. நான்கு கிலோமீட்டருக்கு அப்பால் பெருங்கரை. அங்கே உறுதியான வீடுகளில் கொசுவத்திகள் ஏற்றிவைத்து உணவுண்டு நீர் அருந்திய மக்கள் நிம்மதியாக தூங்கி கொண்டிருக்கிறார்கள். காலைமுதல் மாலை வரை அவர்களுக்கு என்னென்ன பிரச்சினைகள் இருந்தாலும் இரவில் அவர்களால் தூங்க முடிகிறது. நல்ல கனவுகள் காண முடிகிறது. அவர்களின் வீடுகளை இனிய விளக்கொளியும் கதகதப்பான போர்வையும் கொண்டவையாக எண்ணிக்கொண்டேன். நானே சட்டென்று என்னை அங்கே தூங்கிக்கொண்டிருப்பவனாக கண்டேன். வானில் மின்னி மின்னி அணையும் விளக்குகளுடன் ஒரு விமானம் சென்றபோது என் சுரப்பிகளில் ஜிவ்வென்று அமிலம் ஏறி தசைகள் இறுகின. மறுகணம் இது வேறு நிலம் இங்கே விமானங்களுக்கு வேறு பொருள் என்று ஆறுதல் கொண்டேன். அந்தக்குழு முழுக்க உடல்தசைகள் தளரும் அசைவுகள் தெரிந்தன. ஆம், அத்தனைபேரும் வேட்டையாடப்பட்ட உயிர்கள்தான்.

மறுநாள் மதியம்தான் எங்களை நோக்கி ஒரு கடற்படை படகு வந்தது. அந்த கரிய புகை தூரத்தில் தெரியும்போதே நாங்கள் உற்சாகமடைந்து எழுந்து விட்டோம். கைகளை தூக்கி வீசியும் சட்டைகளை சுழற்றியும் அவர்களை அழைத்தோம். பெரிய படகு என்று அருகே வர வர தெளிவாகியது. சீருடையுடன் முகப்பில் நின்ற மீசை

இல்லாத வட இந்திய அதிகாரி மெகபோனில் "நீங்கள் யார்? யார் நீங்கள்" என்றார். யோகம் கையை அசைத்தபடி "நாங்கள் ஸ்ரீலங்கா குடிமக்கள்" என்று கூவினார். படகு வேகம் குறைந்து நின்றது. படகிலிருந்து இருவர் சிறிய பைபர் படகுகளை கம்பிகள் வழியாக நீரில் இறக்கி குதிரைமீது ஏறுவது போல அவற்றில் ஏறி அலைகளில் எம்பி இறங்கி எங்களை நோக்கி வந்தார்கள். படகிலிருந்து ஒரு நூலேணி தொங்கி ஆடியது. பைபர் படகுகள் நெருங்கியதும் அவற்றில் இருந்த இரு வீரர்கள் எங்களை நெருங்கினர். ஒருவர் "இங்க யாருப்பா பஞ்சாயத்து ஆளு? பெரிசு நீயா?" என்றார். யோகம் "நாந்தான் ஐயா" என்று கைகூப்பியபடி முன்னால் சென்றார் "எத்தினிபேரு?" "நாப்பத்திரண்டு.. இருபத்திமூணு பெடிகள். பெட்டைகள் பதினெட்டு..." என்றார். அவர்கள் படகில் ஐந்து பேராக ஏறி பெரிய படகை நோக்கிச் செல்ல ஆணையிட்டார்கள். ஒருவர் சிறிய துப்பாக்கி வைத்திருந்ததை கவனித்தேன்.

அவர்களின் கண்கள் இளைஞர்களைக் கூர்ந்து கவனித்தன. நான் அருகே சென்றதும் என் உடைகளையும் உடலையும் பரிசோதனை செய்தார்கள். வாயைக்கூட திறந்து உள்ளே பார்த்தபின் படகில் ஏறும்படி சைகை காட்டினார்கள். நான் ஏறிக்கொண்டதும் எனக்குப்பின்னால் வந்த மெல்லிய தாடி வைத்த இளைஞனையும் சோதனைசெய்தனர். நூலேணியில் ஏறி படகுக்குள் குதித்ததும் எங்கள்படகில் இருந்த நான்கு இளைஞர்களையும் தனியாக பிரித்து உள்ளே அழைத்துச் சென்றார்கள். தனித்தனியாக அறைக்குள் கொண்டுபோய் நிர்வாணமாக ஆக்கி பரிசோதனை செய்தார்கள். என் அடிவயிற்றை அழுத்தியும் வாயின் இடுக்குகளை கைவிட்டு துழாவினும் சோதனை செய்தார்கள். ஒரு பேசினில் என்னை அமரச்செய்து முக்கச்செய்து நான் மலக்குடலுக்குள் எதையாவது வைத்திருக்கிறேனா என்று சோதனை செய்தார்கள். என்னுடைய முழங்கைகளையும் முழங்கால்களையும் சோதனைசெய்தார்கள். அவை பயிற்சியினால் காய்த்து கருப்பாக இருந்தன. தமிழ் அதிகாரி "இயக்கத்திலே இருந்தியாடா?" என்றார். "ஆமா..." என்றேன். அவர் என் கண்களை கொஞ்ச நேரம் கூர்ந்து பார்த்தபின் "ம்ம்" என்றார். "பேரென்ன?" "சார்லஸ்" "வயசு?" "முப்பத்தேழு" என்னை நிமிர்ந்து பார்த்தார். எனக்கு அவ்வளவு வயது தெரியாது. போகும்படி கைகாட்டி என் பின்னால் நின்ற தாடிக்கார இளைஞனைக் கூப்பிட்டார்.

ஆடைகளை அணிந்துகொண்டு வெளியே வந்தேன். படகுக்குள் அலைகளின் ஒளி அலையடித்தது. மீசையில்லாத உயரதிகாரி "தண்ணீர் குடிக்கிறாயா?" என்று ஆங்கிலத்தில் கேட்டார். "ஆமாம்" என்றேன். அவர் நீட்டிய தண்ணீர் குப்பியை வாங்கி மொத்த நீரையும் குடித்து முடித்து மிச்சத்தை முகத்தில் ஊற்றிக்கொண்டேன்.

“சிக்ரேட்?” என்றார் அதிகாரி பெட்டியை எடுத்தபடி. நான் புன்னகைசெய்தேன். அவர் ஒரு சிகரெட் பாக்கெட்டை திறந்து நீட்டினார். நான் சிகரெட்டைப்பார்த்து நான்கு வருடங்களாகின்றன. அதன் வாசனையே மறந்து விட்டது. ஒன்றை உருவி என் பழைய பழக்கத்தின்படி மெல்ல கசக்கிவிட்டு புகையிலையின் இனிய மணத்தை முகர்ந்தேன். சிகரெட்டை வாயில் பொருத்தியதும் அவர் லைட்டரால் பற்ற வைத்தார். “ஆங்கிலம் தெரியுமா?” “ஆமாம்...” என்றேன். “அங்கே கடுமையான போர் நடக்கிறதா?” என்றார் ஆங்கிலத்தில். “மிகத்தீவிரமான போர்” என்றேன். அவர் “பூல்ஸ்” என்றபடி ஆழமாக புகை இழுத்து ஊதி விட்டார். ஒருபோர்முனைக்குக் கூட போகாமல் ஓய்வுபெற்றுவிடலாம் என்று நம்பி ராணுவத்தில் சேரும் படித்த இளைஞன் என நினைத்தேன். “உன் பேரென்ன?” “சார்லஸ்” “கிறிஸ்டியனா?” “ஆமாம்” “நான் ஜோஷி...புனாவைச்சேர்ந்தவன். நீ என்ன படித்திருக்கிறாய்?” “பிஎஸ்ஸி, கணிதம்...முடிக்கவில்லை” “ஓ” என்றபின் இருமுறை மௌனமாக புகை விட்டார். கடலில் ஒளி அலையடித்தது. சட்டென்று என்னிடம் ‘தென், ஓக்கே’ என்று கைகொடுத்துவிட்டு சென்றார்.

படகிலேயே வரிசையாக அத்தனைபேரும் அமர்ந்திருந்தார்கள். அவர்களிடம் பெயர்களைக் கேட்டு குறித்துக்கொண்டு கைரேகைகள் பதிவுசெய்துகொண்டார்கள். எல்லாம் வழக்கமான ஒரு அலுவலக நடைமுறைபோல நடைபெற்றன. எல்லாருமே நிறைய தண்ணீர் குடித்த தளர்ச்சியுடன் இருந்தார்கள். சிறு குழந்தைகள் நீரை கக்கின. படகின் விளிம்பில் ஒரு கடற்காக்கை வந்து அமர்ந்து ஆடிய பின் எழுந்து பறந்து பாய்மரக்கயிறில் சென்றமர்ந்தது. அந்த தாடி இளைஞன் சட்டைக்கைகளைச் சுருட்டியபடி என்னருகே வந்து மெல்ல “என்ன கேட்டான்?” என்றான். “சும்மா, பேரைக்கேட்டார்” “பாத்து பேசணும்” என்றான் அவன். எங்கள் கண்கள் சந்தித்தன, அவன் புன்னகை செய்தான். பின்னர் என்னுடைய சிகரெட்டுக்காக கைநீட்டினான். அவன் உதடுகள் கறுத்திருந்தன. ஒல்லியான சுருட்டை முடிகொண்ட இளைஞன். அவன் ஆப்ரிக்கன் என்றால் எவரும் நம்புவார்கள். நான் நல்ல சிவப்பு. உயரமானவன், என் மீசைகூட கொஞ்சம் செம்பட்டையடித்திருக்கும்.

எத்தனை ரத்தங்கள் கலந்தது நாம் பேசிக்கொண்டிருக்கும் இனம் என்று நினைத்துக்கொண்டேன். அவன் என் சிகரெட்டை வாங்கி ஆழமாக இழுத்து இழுத்து விட்டான் “சிகரெட் இழுத்து பத்து வருஷம் ஆச்சு அண்ணை” என்றான். அவ்வாறுதான் ஜோர்ஜ் எனக்கு அறிமுகமானான்.

ஜோர்ஜ் அதன் பின் ஏழுமாதம் என்னுடைய இணைபிரியாத நண்பனாக இருந்தான். ஒரு நிரந்தரச்சடங்குபோல் இருந்த பதிவு, சோதனை, சரிபார்ப்பு, விசாரணை எல்லாம் முடிந்தபின் அடையாள எண்ணும் அட்டையும் கொடுக்கப்பட்டு முகாமுக்கு அனுப்பப்பட்டோம். அங்கே ஏற்கனவே பதினேழு குடும்பங்கள் இருந்தன. முன்பு உப்புக்களஞ்சியமாக இருந்த பெரிய தகரக்கொட்டகையை பிய்ந்துபோன பனையோலைத்தட்டிகளால் மறைந்து பிரித்து அறைகளாக ஆக்கி குடியிருந்தனர். கூரைக்கு கீழே எண்பத்தெட்டு பேருடைய மொத்த உரையாடலும் ஒரு முழக்கமாக எதிரொலித்துக் கலந்திருந்தது. பெட்டிகளுடனும் குழந்தைகளுடனும் நாங்கள் உள்ளே சென்றபோது நட்போ வரவேற்போ தெரியாத முகங்கள் எங்களை ஆர்வமில்லாத கண்களுடன் பார்த்தன. குழந்தைகள் பெரிய கண்களுடன் வாயில் கைவை வைத்துக்கொண்டு நின்று வேடிக்கை பார்த்தன. எங்களுக்கு அளிக்கப்பட்டிருந்த தட்டிமறைப்பு அறைகளில் ஏற்கனவே குடியிருந்தவர்கள் வேறு முகாமுக்குச் சென்றிருந்தார்கள். அவர்கள் வாழ்ந்ததன் தடையங்களால் நிறைந்திருந்தன சுவர்களும் தரையும். எண்ணெப்பிசுக்கு, கறைகள், கரிப்படலம் பரவிய சுவர். சில பழைய காலண்டர்கள்...

முதலில் இங்கே எப்படி வாழமுடியும் என்ற திகைப்பே எழுந்தது. ஆனால் பெண்கள் சில கணங்களுக்குள் அந்த இடத்தில் இணைந்து விட்டார்கள். முதலில் அந்த இடம் அவர்கள் மனதுக்குள் அவர்களின் வாழ்விடமாக மாறியது. அந்தந்த இடங்களில் அந்தந்த பொருட்கள் கற்பனையில் அமர்ந்துகொண்டன. அதன்பின்னர் அவ்வாறு அந்த அறையை மாற்றுவதற்கான கடுமையான வேலை ஆரம்பித்தது. வேலைசெய்யும்போது ஏற்படும் உற்சாகம் நிறைந்தது, குழந்தைகளை அதட்டி கணவர்களை வேலை ஏவி பரபரப்பானார்கள். தூசிபெருக்கி சுவர்முலைகளின் ஒட்டடைகளை அகற்றி பாத்திரங்களை அடுக்கி பொருட்களை உரிய இடங்களில் வைத்து குழந்தைகளை தொட்டில்கட்டி தூங்கவைத்து எட்டுகைகளுடன் வேலைசெய்துகொண்டிருந்தார்கள். ஆண்கள் மட்டும் மெல்ல வெளியே வந்து முகாமுக்கு முன்னால் நின்றிருந்த கருவேல மரத்திற்கு அடியில் சென்று தரையில் கிடந்த பாறாங்கற்களில் அமர்ந்தோம். அங்கே ஏற்கனவே இருந்தவர்கள் எங்களை சுருங்கிய கண்களுடன் பார்த்தார்கள். எங்கள் புன்னகைகளை திருப்பியளிக்கவில்லை. ஜோர்ஜ் "அண்ணை வணக்கம், பீடி இருக்கா?" என்றான்.

அவர்களில் வயதானவர் ஒருகணம் கூர்ந்து நோக்கிவிட்டு இரண்டு பீடிகளை எடுத்து ஒன்றை எனக்கும் நீட்டினார்.

பீடியை பற்றவைத்து இழுத்துவிட்டு காத்திருந்தோம். அவர்கள் பேச ஆரம்பிக்கவில்லை. சிலநிமிடங்களுக்குப் பின் ஜோர்ஜ் "நல்ல வெப்பம்" என்றான். அவர்களில் ஒருவர் "ம்" என்றார். மீண்டும் கொஞ்ச நேரம் மௌனமாக இருந்துவிட்டு ஜோர்ஜ் "இங்க மழை உண்டா?" என்றான். அவர்களில் ஒருவர் "தம்பிக்கு ஊரிலே எங்க?" என்றார். இறுக்கம் மெல்ல தளர்ந்தது. அதன் பின்னர் மெல்ல பேசிக்கொள்ள ஆரம்பித்தோம். பொதுவான வசதிகள் சிக்கல்கள் போன்றவற்றை. அவர்களில் மூத்தவரான ஜெபத்துரை "தம்பி நீங்கள் எந்த ஆக்கள்?" என்றார். நான் என் சாதியை மாற்றிச்சொன்னேன். சாதிக்குப் பின் ஊர், ஊருக்குப்பின் உறவினர்கள்.

ஆனால் ஒரு சொல் கூட அரசியல் பேசவில்லை. போர்நிலவரத்தைக்கூட பேசிக்கொள்ளவில்லை. முகாமில் எவரும் பொதுவாக அரசியலே பேசுவதில்லை. பிறருடைய அரசியல் என்ன என்பது எப்போதுமே ரகசியமானது. யாரையுமே நம்பக்கூடாதென்பதே இந்தப் போர் எங்கள் சமூகத்துக்குக் கற்றுக்கொடுத்த முதல்பாடம். நாக்கின் மீது இரட்டைதாழ் போடாத ஒரு ஈழத்தவரை நீங்கள் சந்திக்க முடியாது. நம்மிடம் ஒருவர் பேசும்போது அவரது கண்கள் சம்பந்தமில்லாமல் நம்மை வேவுபார்ப்பதைக் காணலாம். கண்கள் சந்தித்துக்கொண்டால் உடனே எதிர்முனைக் காந்தமுட்கள் போல விலகிக்கொள்ளும். ஒருபோதும் அவர் தன்னைப்பற்றிய முழு விவரங்களையும் சொல்வதில்லை, நம்மிடம் கேட்பதுமில்லை. பேச்சு நகர்ந்து நகர்ந்து ஓர் எல்லைக்குச் சென்றதும் நிறுத்திக்கொள்ளவேண்டிய இடம் இருவருக்குமே தெரிந்து கச்சிதமாகப் பின்வாங்கி விடுவோம்.

அன்றிரவு வீட்டுச்சாப்பாடு சாப்பிட்டோம். சோறு நீரில் வெந்து தளதளத்து எம்பிக் குதிக்கும் மணமே பசியை கிளப்பி உடலைப் பதறச்செய்தது. குழம்பு ஏதும் இல்லை. கருவாட்டை லேசாக தீயில் வாட்டிக் கடித்துக்கொண்டு புளிநீர் விட்ட சூடான சோற்றை அள்ளி அள்ளி தின்றபோது உணவுடன் உயிருக்குள்ள உறவென்ன என்று புரிந்தது.படுத்துக்கொள்வதற்கு பாய் ஏதும் இல்லை. நான் சேவியர் என்பவரின் மைத்துனனாக பதிவுசெய்யப்பட்டிருந்தேன். அவரது மனைவி பக்கத்து வீட்டுக்குப் போய் இரு பாலிதீன் தாள்களை வாங்கி வந்தார். அதுதான் அங்கே படுப்பதற்கு. பெண்களும் குழந்தைகளும் மட்டும்தான் முகாமுக்குள் படுப்பார்கள். அங்குள்ள புழுக்கத்தில் ஆண்கள் படுத்துக்கொள்ள முடியாது. வெளியே கடற்காற்று

கொஞ்சம் மணலுடன் வீசிக்கொண்டிருந்தது. தாளைப்பரப்பி படுத்துக்கொண்டேன். ஜோர்ஜ் வந்து என்னருகே படுத்தான். கருவேலமரத்தில் காற்று சீறிச்சென்று கொண்டிருந்தது. முகாமின் தகரக்கூரையில் மென்மையாக மழை பெய்வதுபோல அதன் சத்தம். மணல்காற்றுக்கு முகத்தின்மீது மெல்லிய துணியைப் போட்டுக்கொண்டுதான் தூங்க வேண்டும். தூரத்தில் கடல் இரைந்துகொண்டிருந்தது. கலங்கரை விளக்கின் ஒளி பறவை போல வானில் சுழன்று சென்றது

நான் கைகளை தலைக்கு வைத்துக்கொண்டு மல்லாந்து படுத்திருந்தேன். ஜோர்ஜ் இருளுக்குள் என்னை நோக்கி நடந்துவந்து ‘ண்ணை’ என்று என்னை அடையாளம் கண்டபின்னர் என்னருகே தாளை விரித்தான். ”இங்க கொசுத்தொல்லை உண்டு...மண்ணெண்ணையிலே வேப்பெண்ணைய கலந்து வெளக்கு வைக்கிறது வழக்கமாம். கொசு போயிடும்...” என்றான். படுத்துக்கொண்டு ”வெளியே கொசு வராது, காத்து அடிக்குதே?” என்றான். நான் ஒன்றும் சொல்லவில்லை. என் திட்டப்படி நான் ஜார்ஜை நட்பாக்கிக் கொள்ளவேண்டும். ஆனால் நான் அவனை அறிய விரும்பினேன். அவனை நம்புவதற்கான முகாந்திரமேதும் எனக்குக் கிடைக்கவில்லை.

ஜோர்ஜ் ‘நிம்மதியா தூங்கணும் எண்டு நினைக்கிறேன் அண்ணை...ஆனா நிம்மதியும் இல்லை தூக்கமும் இல்லை’ என்றான் நான் உம் கொட்டினேன். அவன் பெருமூச்சுகளுடன் புரண்டுகொண்டே இருந்தான். கொஞ்சநேரத்திலேயே கரடுமுரடான தரை உடலை உறுத்த ஆரம்பித்தது. ஆனாலும் களைப்பில் நான் சீக்கிரமே தூங்கிவிட்டேன். நள்ளிரவில் புரண்டுபடுத்தபோது ஜோர்ஜ் மெல்ல ”அண்ணை” என்றான். நான் ”ம்ம்” என்றேன். அவன் ஆழமான மெல்லிய குரலில் ”திரும்பி அந்த மண்ணை மிதிப்பமா?” என்றான். நான் அரைக்கணம் கழித்து ”எதுக்கு?” என்றேன். அவன் பேசாமல் படுத்திருந்தான். ”அங்க என்ன மிச்சமிருக்கு?” என்றேன் மீண்டும். அவன் பெருமூச்சு விட்டான். ”பீடி இருக்கா?” என்றான். ”இல்லை” அவன் மீண்டும் பெருமூச்சு விட்டான். ”எங்கடை வீடு காங்கேசந்துறையிலதான் அண்ணை...” என்றான். பின்னர் சடசடவென மழை கொட்டுவது போல தன்னைப்பற்றி எல்லாவற்றையும் சொல்ல ஆரம்பித்தான்.

அவன் இலங்கையில் அழிக்கப்பட்டுவிட்ட இயக்கமொன்றின் உறுப்பினராக இருந்திருக்கிறான். ஆனால் அதில் அவன் இருந்தது யாருக்கும் தெரியாது. பத்தாம் வகுப்பு தேறியபின் கொழும்புக்கு படிக்கச்சென்றவன் அந்த இயக்கத்தின் இரண்டரை வருடப் பயிற்சிக்காக இந்தியா வந்தான். திரும்ப அங்கே சென்று

சேர்வதற்குள் அந்த இயக்கம் அழிக்கப்பட்டுவிட்டது. ஆகவே பேசாமல் கொழும்பில் ஒருவருடம் தங்கியிருந்துவிட்டு ஊருக்குச் சென்று சேர்ந்தான். அங்கே இயக்கத்தில் இருந்து அவனைக் கூப்பிட்டு பலமுறை விசாரித்தார்கள். அவனுடைய மாமா கத்தோலிக்க பாதிரியாராக இருந்ததனால் அவன் தப்ப முடிந்தது. அவன் மேலும் அங்கே தங்கமுடியாதென்பதனால் அவர்தான் அவனை அகதியாகக் கிளம்பச் சொன்னார்.

”உனக்கு என்ன வயதாகிறது?” என்றேன். ”இருபத்துமூன்று அண்ணை” என்றான். மிகவும் சிறுவன். ”ரெஜினாவுக்கு என்னைவிட நாலுவயசு அதிகம்...” என்றான். அந்தக் கத்தோலிக்கபாதிரியாரின் தம்பி மகள். அவளை மணம் முடித்த ஒரே காரணத்தால்தான் அவனால் தப்பமுடிந்தது. சொந்தமாக இருந்த மீன்பிடிப்படகை விற்று பணம்சேர்த்து இயக்கத்தின் கீழ்மட்டங்களுக்கு லஞ்சம் கொடுத்து படகுக்கான பணத்தையும் சேர்த்து குழந்தையுடனும் அம்மாவுடனும் கிளம்பியிருந்தான். ஜோர்ஜ் என்னை ஒருமாதம் முன்னரே கவனித்துவிட்டிருந்தான். தொடர்ச்சியாக என்னை கண்காணித்துக்கொண்டே இருந்திருக்கிறான். என்னிடம் பேச இந்த நாட்டுமண்ணை மிதிப்பது வரை காத்திருந்திருக்கிறான்.

ஜோர்ஜ் அன்று விடிவது வரை பேசிக்கொண்டே இருந்தான். பேசப்பேச அவனுக்கு விஷயங்கள் வந்துகொண்டே இருந்தன. அவனுடைய சிறுவயதுக் கனவுகள் அவன் மயிரிழையில் தப்பிப்பிழைத்த தருணங்கள். இந்த இரண்டு விஷயங்களைப்பற்றித்தான் அத்தனைபேரும் பேசுவார்கள். அந்தப்பேச்சில் எத்தனை சதவீதம் உண்மை என்று எவராலும் சொல்லமுடியாது. பல விஷயங்கள் கற்பனையாக இருக்கும். பலமுறை உக்கிரமாக கற்பனையில் அனுபவிக்கப்பட்ட அனுபவங்கள் அவை. உண்மையான அனுபவங்களை விடவும் ஒரு வகையில் நுட்பமானவை, விரிவானவை. நான் எண்ணிக்கொள்வதுண்டு, ஒருவர் சொல்லும் அனுபவம் மிகமிக உண்மையாகத் தோன்றினால் அனேகமாக அது பொய்தான் என்று. இந்தச்சூழலில் ஒரு மனிதன் மகிழ்ச்சி அடைவதற்கு இரண்டு காரணங்கள்தான் உள்ளன. ஒன்று இளமைநினைவுகள், அக்காலத்து கனவுகள். இரண்டு, இத்தனைக்குப் பிறகும் உயிர்வாழ முடிதல். அந்த இரு உணர்ச்சிகள்தான் இப்படி வெளியாகின்றன. ஜோர்ஜ் இன்னமும் முதிர்ச்சி அடையாத இளைஞன்.

அந்த இரவில் ஏன் அப்படிப் பேசினான்? விடியற்காலையில் மனம் மிக நெகிழ்ந்திருக்கிறது. நான் ஒருபோதும் விடிகாலையில் எவரிடமும் உரையாடுவதில்லை. அப்போது உணர்ச்சிகள் நம் கையில் நிற்காது. ஆனால் அதைவிட முக்கியமாக அவன் இந்த புதிய மண்ணில் புதிதாக தன்னை

உருவாக்கிக்கொண்டு ஒரு தொடக்கத்தை நிகழ்த்த விரும்பினான். புதிதாகத் தொடங்கியிருக்கிறோம் என்பதை நம் மனம் நம்பவேண்டுமென்றால் நாம் ஏதாவது செய்தாகவேண்டும். நம்மை நாமே நம்பவைப்பது மட்டும்தான் அங்கே பிரச்சினை. அவன் பேசியது அதற்காகவே. அவன் தன்னை பேசி பேசி உருவாக்கிக் கொண்டான். கடைசியில் அவன் குடங்களில் நீர் நிறைவடையும்போது ஓசை மாறுபடுவதுபோல உணர்ச்சிகள் நிறைவடைந்து மெதுவாக அமைதியானான்.

ஏன் அத்தனைதூரம் பேசினோம் என்று அவன் எண்ணுகிறான் என்று உணர்ந்தேன். அந்த உணர்ச்சிப்பெருக்குக்கு எதிராக நான் மிகவும் கவனமாக பேசியதைப்பற்றி நினைத்துக்கொள்கிறான். அவன் என்ன செய்வான் என என்னால் ஊகிக்க முடியவில்லை. என் மீது தேவைக்குமீறிய சந்தேகம் கொள்வதற்கான வாய்ப்பே அதிகம். ஆனால் அவன் பேசியபோது அவன் இன்னமும் சிறுவன் தான் என்பது உறுதியாகியது. "அண்ணை நீங்கள் எனக்கு சொந்த சகோதரன் மாதிரி..." என்று ஆரம்பித்து நெகிழ்ந்துகொண்டே சென்று சட்டென்று விசம்பி அழ ஆரம்பித்தான். நான் உள்ளுக்குள் புன்னகை செய்தேன் என்றாலும் கைநீட்டி அவன் கைகளைப் பிடித்துக்கொண்டேன். அவன் என்கைகள் மீது தன் கைகளை வைத்தான். அவை சூடாக ஈரமாக இருந்தன.

அத்தனை தூரம் நெருங்கியபின்னர் அவனால் என்னை விட்டுவிட முடியாது. மேலும் மேலும் நெருங்கித்தான் ஆகவேண்டும். மறுநாள்முதல் அவன் எனக்குக் குற்றேவல் புரிந்தான். நாங்கள் இருவரும் எந்நேரமும் அந்த கருவேலமரத்தடி கல்லில் அமர்ந்துகொண்டு மெல்லிய குரலில் பேசிக்கொண்டே இருந்தோம். அவனுடைய மனைவிக்கு எங்கள் பேச்சு சிலநாட்களிலேயே ஐயத்தை உருவாக்கியது. தீவிரமான எந்த விஷயமும் ஆபத்தே என்று எண்ணும் மனநிலைக்கு எங்களுர் பெண்கள் வந்துவிட்டிருக்கிறார்கள். அவள் அவனிடம் என்னை தவிர்க்கும்படிச் சொல்லியிருப்பாள் என்று நினைக்கிறேன். அவன் பொருட்படுத்தியிருக்கவில்லை. நாங்கள் பேசிக்கொண்டிருக்கும்போது வெறுப்பால் சுளித்த முகத்துடன் அவள் அவ்வழியாக அடிக்கடி நடந்துசெல்வாள். நான் தனியாக எதிரே வந்தால் காறி தரையில் துப்புவாள். அவளை நான் ஏறிட்டே பார்ப்பதில்லை. கருமையான நிறமும் சுருண்ட கூந்தலும் கொண்ட கன்னங்கள் ஒட்டிய பெண். அவள் வயதை விட அதிமகான வயது தெரியும். ஒரே முறை என் காதுபட ஏதோ சொன்னாள். பிள்ளைகுட்டி உள்ளவர்க்களின் வாழ்க்கையுடன் விளையாடவேண்டாம் என்று சொன்னதுபோல இருந்தது.

முகாமில் வெறுப்பே எப்போதும் ஒலித்துக்கொண்டிருந்தது. எந்த மனிதரானாலும் அங்கே சகமனிதர்களை வெறுக்காமலிருக்க முடியாது. முதற்பிரச்சினை இடம்தான். மனிதர்கள் ஒருவர்தோளை ஒருவர் இடித்துக்கொண்டு ஒருவர் துப்பும் எச்சில் ஒருவர் மீது தெறிக்கும்படி நெருக்கிக்கொண்டு வாழ்வதென்பதுதான் நரகம் என்பது. அதன்பின் எல்லாமே பிரச்சினைகள்தான். முகாமின் ஒரே அடிப்பத்தில் உப்புக்கலந்த நீர்தான் வரும். அதுதான் துணிதுவைக்கவும் குளிக்கவும் எல்லாம். அந்த நீரில் குளித்தால் சோப்பு போடக்கூடாது. சோப்பு அழுக்குடன் சேர்ந்து ஒருவகை பிசினாக தோல்மீது திரிதிரியாக உருளும். குடிநீர் இரண்டுநாட்களுக்கு ஒருமுறை ஒரு லாரியில் ஏற்றப்பட்ட கரிய பிளாஸ்டிக் தொட்டியில் கொண்டுவரப்பட்டு வினியோகம் செய்யப்படும். குடும்பத்திற்கு நான்கு குடம் என்று கணக்கு. கழிப்பறைகள் என்பது தட்டி வைத்து மறைக்கப்பட்ட குழிகள். அவற்றின்மீது பலகைகள் போடப்பட்டிருக்கும் கீழே நாற்றமடிக்கும் பலநாள் மலம் நொதித்துப் புழுத்துஅசைந்துகொண்டிருக்கும். எப்போதும் வெயிலில் காயும் சிறுநீரின் வாடை. திரும்பத்திரும்ப இந்த முகாமின் முள்கம்பிவேலிக்குள்ளேயே சுற்றி வரவேண்டும். வெளியே போக காவலர் அனுமதி வேண்டும். வந்தபின் குறைந்தது மூன்றுமாதம் தாண்டாமல் அனுமதி கொடுக்கமாட்டார்கள்.

மூன்று மாதங்களுக்குள் ஜோர்ஜ் என்னை அவனுடைய அண்ணனாகவே வரித்துக்கொண்டிருந்தான். அவன் மனைவியின் வெறுப்பு மெல்லமெல்ல உறைந்த வெற்றுப்பார்வையாக மாறியது. முகாமிலுள்ள அத்தனை குழந்தைகளுக்கும் விரலிடுக்குகளில் சொறி வந்தது. இரண்டுவாரம் திரும்பத்திரும்ப புகார்கொடுத்து மன்றாடியபின் ஒரு வயோதிகடாக்டர் வந்து நீலநிறமான ஒரு மையை கொடுத்தார். அதைபோட்டபோது குழந்தைகள் கதறி அழுது கால்களை உதைத்து திமிறின. பலவாரங்கள் அந்த மையின் கந்தக வாசனையே முகாமில் நிறைந்திருந்தது. நிறைய கரியரிசியும் உமியும் கலந்த அரிசியும் சிறியசிவந்த பருப்பும் சீனியும் அளித்தார்கள். மற்ற பொருட்களை முகாமில் இருந்து சிலர் அனுமதிபெற்று வெளியே போய் வாங்கிக்கொண்டு வரவேண்டும். மீன் மட்டும் கடற்கரையிலிருந்து நேராகவே கொண்டுவந்து விற்பார்கள்.

எண்பதாவது நாள் வெளியே போகும் அனுமதி பெற்று நானும் ஜோர்ஜும் முகாமைவிட்டுக் கிளம்பினோம். எனக்கு புதிய ஊரின் நிலம் ஒருவிதமான பதைப்பையே கொடுத்துக்கொண்டிருந்தது. தென்னைமரங்கள் குறைவு. பெரும்பாலும் உடைமுள்கூட்டங்கள் நடுவே புதிய டிஸ்டெம்பர் அடிக்கப்பட்ட மஞ்சள் நிறமான கட்டிடங்கள். எங்குபார்த்தாலும் செல்போன் விளம்பரங்கள்.

சிமிண்ட் விளம்பரங்களும் துணிக்கடை விளம்பரங்களும் சுவர்களில் கண்ணில் அறையும்படி வரையப்பட்டிருந்தன. டிக்கடைகளில் ஜனங்கள் எந்தவிதமான அவசரமும் இல்லாமல் பேப்பர் வாசித்துக்கொண்டு டி குடித்தார்கள்.

வழியெங்கும் ஏதேதோ நடந்துகொண்டிருந்தது. தகரப்பொருட்களை பிரித்துப்போட்டு டங் டங் என்று அடித்துக்கொண்டிருந்தார்கள். டயர் வல்கனைசிங் செய்தார்கள். ஏதோ மோட்டார் இயந்திரபாகத்தை ஒரு சிறுவன் துணிபோட்டு கொளுத்தி எரியவிட்டுக்கொண்டிருந்தான். எத்தனை தொழில்கள், எத்தனை வாழ்க்கைகள்... ஆச்சரியமாகவே இருந்தது. சுடிதார் போட்ட பெண்கள் புத்தகங்களுடன் காத்திருந்தார்கள். இருசக்கரவாகனங்களில் பையன்கள் வளைந்து நெளிந்து சென்றார்கள். ஆட்டோக்களில் பத்துபேர் வரை ஏறி சிரித்துப்பேசிக்கொண்டு புகைகக்கியபடிச் சென்றார்கள்..

முதலில் சுகுணா முனியாண்டிவிலாஸ் என்ற ஓட்டலில் நுழைந்து பரோட்டாவும் சிக்கனும் சாப்பிட்டோம். ஜோர்ஜிடம் கொஞ்சம் பணம் இருந்தது. முகாமில் கொடுக்கப்பட்ட உதவித்தொகையும் இருந்தது. என்னிடம் பணமே இருக்கவில்லை. ஆனால் ஜோர்ஜ் எனக்காக எதையும் செல்வழிப்பவனாக இருந்தான். சாப்பிட்டபின் நகரத்தெருவில் சுற்றினோம். ஜோர்ஜ் அவனுடைய கைவிளக்குக்கு இரு பாட்டரிகளும் குழந்தைக்கு சில மருந்துகளும் வாங்கிக்கொண்டான். மனைவிக்கு பௌடரும் ஸ்டிக்கர்பொட்டும். நான் பேசாமல் கூடவே நின்றேன். "அண்ணை உங்களுக்கு என்ன வேணும்?" என்றான் நான் தலையசைத்தேன்.

அதன்பின் இருவரும் சந்தை நெரிசல் வழியாக குவிக்கப்பட்ட முள்ளங்கி, பெரிய வெங்காயம், பூண்டு வழியாக கூச்சல்களையும் குனிந்து வாங்கும் பெண்களின் பின்பக்கங்களையும் தாண்டிச்சென்றோம். உரச்சாக்குகளால் ஆன பைகள் தொங்கும் கடைகள் கருவாடுகள் குவிக்கப்பட்ட சாலையோர கடைகள். அப்பால் ஒரு திரையரங்கில் டிக்கெட் கொடுத்துக்கொண்டிருந்தார்கள். 'தூள்' என்ற தமிழ் சினிமா. எனக்கு படம் சில நிமிடங்களிலேயே சலித்து விட்டது. கால்களை நீட்டிக்கொண்டு நன்றாக சாய்ந்தமர்ந்து அக்கறை இல்லாமல் பார்த்துக்கொண்டிருந்தேன். ஆனால் ஜோர்ஜுக்கு படம் மிகவும் பிடித்திருந்தது. சிரித்தும் அடிக்கடி இருக்கையில் துள்ளியும் கைதட்டியும் ஒன்றிப்போய் ரசித்துக்கொண்டிருந்தான்.

திடீரென்று இந்தத்தகைய அமைதியான உற்சாகமான ஒரு இடத்தில் நான் இருப்பதைப்பற்றி எனக்கே ஆச்சரியம் ஏற்பட்டது. ஒவ்வொரு முகங்களாகப்

பார்த்தேன். எல்லமே பற்களைக் காட்டியபடி பரவசநிலையில் ஒளியசைந்துகொண்டிருந்தன. அந்த அரங்கிலேயே நான் மட்டும் தனித்திருக்கிறேன் என்று தோன்றியது. அமைதியான நிம்மதியான அந்தச்சூழலில் என் நரம்புகள் பதற்றமடைந்து நிலைகொள்ளாமல் என்னை அசையச்செய்தன. நிமிர்ந்தும் தளர்ந்தும் கால்களை நீட்டியும் மடித்தும் அமர்ந்தேன். ஓயாமல் நான் அசைந்துகொண்டிருப்பதை யாராவது கவனிக்கிறார்களா என்று எண்ணி அசையாமலிருந்தால் இறுக்கம் தாளாமல் சில நிமிடங்களிலேயே என் தசைகள் களைத்தன.

இடைவேளைவிட்டபோது அப்பாடா என்றிருந்தாலும் இன்னும் பாதிநேரம் மிச்சமிருக்கிறதே என்றும் இருந்தது. டிகுடித்துக்கொண்டிருக்கும்போது ஜோர்ஜ் ஜோதிகாவைப்பற்றி பரவசமாகப் பேசினான். என்ன ஒரு கண் இல்லையா என்று வியந்தான். இனிமேல் இரண்டுவாரங்களுக்கு ஒருமுறையாவது நாம் படம்பார்த்துவிடவேண்டும் என்று சொன்னான். நான் புன்னகைசெய்தேன். என்னைச்சூழ்ந்திருந்த அந்த கடற்கரை இளைஞர்கள் ஏன் அத்தனை கத்துகிறார்கள் எதற்காக உரக்கப்பேசுகிறார்கள் என்றே புரியவில்லை. சலிப்பூட்டுகிற வாழ்க்கையை கத்திக் கத்தி உற்சாகமாக ஆக்கிக்கொள்கிறார்களா என்ன?

மீண்டும் சினிமா. நான் அப்போதுதான் ஒன்றை நினைத்துக்கொண்டேன். குண்டுகள் வெடிக்கும் போர்முனைகளில் நான் நிதானமாகவே இருந்திருக்கிறேன். தோழர்கள் குண்டுபட்டு விழும்போதுகூட என் மனம் சமநிலையில் தான் இருந்திருக்கிறது. எல்லா புலன்களும் உச்சகட்ட விழிப்புநிலையில் இருப்பதனால் ஒரு நடுக்கம் இருந்துகொண்டிருக்கும். ஆனால் நான் நிலைகொள்ளாமல் இருந்ததில்லை. அங்கே என்னுடைய எல்லா கருவிகளும் செயல்பட்டுக்கொண்டிருந்தன, ஆகவே என்னிடம் எதுவும் மிச்சமில்லை. ஆனால் இந்த திரையரங்கில் நான் பெரும்பகுதி மிச்சமிருக்கிறேன். செயலற்று, பொருளற்று. அந்த எஞ்சும் ஆற்றல்தான் என்னை பதற்றம் கொள்ளச் செய்கிறது. நிலைகொள்ளாமலாக்குகிறது. இந்த இளைஞர்களுக்கு கொஞ்சம்போரின் சுவையை யாராவது காட்டிவிட்டால்போதுன் அதன்பின் இவர்களை எவராலும் கட்டுப்படுத்த முடியாது. இந்த திரையரங்குகள் இருக்காது. கட்டிடங்கள் தெருக்கள் மரங்கள் எதுவுமே எஞ்சாது. இடிபாடுகள் கருகிய தாவரங்கள் மட்டும்தான். நான் புன்னகைசெய்தேன்.

சினிமா முடிந்து திரும்பும்போது ஜோர்ஜ் இரு மசாலாபால் வாங்கி எனக்கும் ஒன்று கொடுத்தான். ஏதோ கொட்டை அரைத்துப்போட்டிருந்தார்கள். அந்தப்பால் ஆண்மையைப் பெருக்கும் என்று சொல்லி ஜோர்ஜ் புன்னகைசெய்தான். நானும்

புன்னகைசெய்தேன்.” அண்ணை இண்டைக்கு நான் சந்தோசமா இருக்கேன்... ரொம்ப சந்தோசமா இருக்கேன்” என்று சொன்னான் ஜோர்ஜ். அவனுடைய பரவசத்தை விசித்திரமாக பார்த்துக்கொண்டு பேருந்து நிலையம் சென்றேன். கடற்கரைப்பையன்கள் அங்கும் கத்திக்கொண்டிருந்தார்கள். ஜோர்ஜ் அவர்களைப்போல ஆகவேண்டுமென்று பலவருடமாக கனவுகண்டுகொண்டிருந்தவன். அவர்களில் பெரும்பாலானவர்கள் ஜோர்ஜின் அனுபவங்களைக் கேட்டால் மயிர்கூச்செறிந்து அதுவல்லவா வாழ்க்கை என்பார்கள்.

பேருந்தில் நல்ல கூட்டம். எல்லாம் கடற்கரை பையன்கள். ‘பாட்டுபோடுரா’ என்று கத்தினார்கள். நான் எதிர்பாராதபடி சட்டென்று இளையராஜா இசையில் ‘முதல்முதலாக காதல்டுயட் பாட வந்தேனே’ என்ற பாட்டு போட்டார்கள். அந்த நிமிடம் வரை நெரிசலும் தூக்கக் கலக்கமுமாக இருந்த அந்தப் பயணம் சட்டென்று ஒரு கனவுத்தன்மையை அடைந்தது. நினைவுகளில் என்னென்னவோ எழுந்து வந்தன. யாழ்ப்பாணத்து அரங்கில் நான் என் கல்லூரி நண்பர்களுடன் அந்தப்படத்தைப்பார்த்தேன். என்ன படம் என்று யோசித்து யோசித்து தேடினேன். ராதிகாவும் சுதாகரும் நடித்தது. குளுமையான ஒளிப்பதிவு. ஊட்டியின் காட்சி... அந்தப்பயணத்தின் குளிர்ந்த காற்றும் அவ்வப்போது நடத்துநர் அடித்த விசிலும் எல்லாமே இனிமையாக ஆகிவிட்டன. அடுத்தபாட்டு ”ஆயிரம் மலர்களே மலருங்கள்” ஆம், நிறம் மாறாத பூக்கள்.

கடற்கரை நிறுத்தத்தில் இறங்கி புதர்கள் மண்டிய பாதை வழியாக முகாம் நோக்கிச் சென்றோம். ”ஜோர்ஜ், அண்ணை அந்தப்பாட்டு பிடிச்சிருந்ததோ?” என்றான். ”ம்ம்” என்றேன். ”பழையபாட்டு... ஸ்கூலிலே படிக்கிறப்ப பாத்ம்” நான் பெருமூச்சு விட்டேன். அப்பகுதியில் பாம்புகள் உண்டு என்பதனால் கால்களை திம் திம் என்று வைத்துச்செல்லவேண்டும் என்று சொல்லியிருந்தார்கள். ஜோர்ஜ் என்னிடம் ஏதோ சொல்ல வருவது போலிருந்தது. தயங்கி மீண்டும் முயன்று மீண்டும் தயங்கியபின் அவன் மெல்ல ”அண்ணை எங்கிட்ட அட்றஸ் ஒண்டு இருக்கு” என்றான். ”என்ன அட்றஸ்?” என்றேன். என் மூளைக்குள் எல்லாம் விழித்துக் கொண்டன. ஆனால் குரலில் ஆர்வமோ பரபரப்போ இல்லை.

ஜோர்ஜ் மெல்ல ”எங்கட இயக்கத்திண்ட போன் நம்பர் இருக்கு அண்ணை... மனப்பாடம் செயது வச்சிருக்கேன்... போயிப்பாத்தா எனக்கு இஞ்ச ஒரு வேலை ஏற்பாடு செய்து தருவினம்..” நான் ”யோசிச்சு செய்யணும்...” என்றேன் ”இவனுக்குக்கு தெரிஞ்சா...” ”தெரியாம செய்யலாம் அண்ணை...” நான் ”சரி”

என்றேன். "அண்ணையைப்பற்றியும் நான் சொல்லுறன்" நான் "ம்ம்" என்றேன். முதல் திறப்பு அப்படித்தான் ஏற்பட்டது.

4

ஜோர்ஜ் இரண்டுவாரம் கழித்து அந்த போன் நம்பருக்கு கூப்பிட்டுப்பார்த்தான். நானும் அவனும் வழக்கம்போல சந்தையில் உலவிவிட்டு சினிமா பார்க்கப்போவதற்கு முன்னதாக. ஜோர்ஜ் மறுபக்கம் ஆள் எடுத்ததும் என்னைப் பார்த்தான். நான் வெளியே அவ்ந்து நின்று ஒரு பீடியைப் பற்றவைத்தேன். ஜோர்ஜ் பதற்றத்துடன் தன் சட்டைப்பித்தானை திருகியபடி திக்கி திக்கிப் பேசுவதைக் கேட்டேன். அனேகமாக இந்த முயற்சி வெல்லாது என்றுதான் நினைத்திருந்தேன். போன் மாறியிருக்கலாம். அவர்களின் இயக்கமே இல்லாமலாகியிருக்கலாம். அவர்களுக்கு இனிமே இவனைப்போன்றவர்களின் தேவை இல்லாமலிருக்கலாம்.

ஆனால் சட்டென்று ஜோர்ஜின் முகம் மலர்வதை நான் கண்டேன். எனக்கு சிறிய ஆர்வம் ஏற்பட்டது. அவன் உடலசைவுகளையே பார்த்தேன். சாப்பாடு கண்ட நாய்க்குட்டி மாதிரி இருந்தான். வெளியே வந்தபோது வியர்வை வழிய மலர்ந்து சிரித்தபடி "அண்ணை வரச்சொல்லியிருக்கினம்" என்றான். நான் லேசாக தலையசைத்தேன்.

நாங்கள் சந்தைக்கு முன்னால் இருந்த டிக்கடையில் இருந்து டியும் வடையும் சாப்பிட்டோம். ஜோர்ஜ் உற்சாகமாக சீட்டி அடித்தான். அவனுக்கு கண்டிப்பாக ஒரு வேலை கொடுப்பார்கள் என்றும் சீக்கிரமே முகாமை விட்டு வெளியே போய் ஒரு சிறிய வீட்டை வாடகைக்கு எடுத்து குடும்பத்தை அங்கே அமைத்துவிடலாம் என்றும் சொன்னான். "மெட்ராஸுக்கு போயி கமலஹாசனை பாத்துடனும் அண்ணை" என்றான். நான் சிரித்தேன். அவர்கள் ஜோர்ஜை வைத்துக்கொண்டு என்ன செய்ய போகிறார்கள்? அந்த அளவுக்கா ஆளில்லாமல் ஆகிவிட்டிருக்கிறது அவர்களுக்கு?

ஜோர்ஜும் நானும் அடுத்த முறை வெளியே வந்தபோது சந்தைக்கு முன்னால் என்னிடம் விடைபெற்று ஒரு ஆட்டோவில் கிளம்பிச்சென்றான். நான் மட்டும் சினிமாவுக்குச் சென்றேன். சினிமா பார்க்காமல் நன்றாக கால்நீட்டி தூங்கிவிட்டேன். படம் முடிந்து லேசான தலைவலியுடன் வெளியே வந்தபோது டிக்கடைமுன்னாலிருந்து ஜோர்ஜ் என்னை நோக்கி ஓடிவந்தான். "அண்ணை போன காரியம் பலிச்சுப்போட்டுது" என்றான். என் தோள்களைப் பற்றிக்கொண்டான்.

என்ன நடந்தது என்று நான் கேட்கவில்லை. ஆனால் பஸ் இறங்கி நடக்கும்போது அவனே சொல்ல ஆரம்பித்தான். அவனை ஒரு பேன்ஸி ஸ்டோருக்கு வரச்சொல்லியிருக்கிறார்கள். அங்கே ஒருவர் வந்து அவனைச் சந்தித்தார். ஈழத்தவர்தான் ஆனால் நல்ல தமிழ்நாட்டுத்தமிழ்தான் பேசினார். தன்னை அருணாச்சலம் என்று அறிமுகம் செய்துகொண்டார். ஜோர்ஜின் எல்லா அடையாளங்களையும் அவர் விசாரித்தபின்னர் மறுமுறை வரும்போது சந்திக்கலாமென்று சொல்லி கிளம்பினார்.

மறுமுறை ஜோர்ஜ் அவர்களின் அலுவலகத்துக்கே போய்விட்டான். அங்கே அவனை அறிந்த முன்னாள் இயக்கத்தோழன் ஒருவனும் இருந்திருக்கிறான். அவர்கள் ஜோர்ஜை நன்றாக விசாரித்திருக்கிறார்கள். டிகுடித்து பேசிக்கொண்டிருந்தபின் திருப்பி அனுப்பிவிட்டார்கள். கிளம்பும்போது கொஞ்சம் பணம் கொடுத்தார்கள். அதன் பின் ஜோர்ஜ் தன்னம்பிக்கை மிக்கவனாக ஆனான். அவனுடைய குரலில் எப்போதும் மகிழ்ச்சி இருந்தது. அவன் மனைவியின் முகம்கூட தெளிந்திருந்தது. அடிக்கடி ஜோர்ஜ் முகாமைவிட்டு வெளியே கிளம்பிச்செல்ல ஆரம்பித்தான். காவலனுக்கு அதற்கான பணத்தைக் கொடுத்துவிடுவான். பெரும்பாலான நாட்களில் அவன் அந்த அலுவலகத்தில் சென்று சும்மா பேசிக்கொண்டிருந்துவிட்டுத்தான் திரும்பினான். ஆனால் 'பிளான் பண்ணினோம் அண்ணை' என்று சொன்னான்.

இரண்டுமாதம் கழித்து ஜோர்ஜ் அவனுடைய முதல் வேலைக்குச் சென்று விட்டு திரும்பினான். மாலையில் சென்றவன் மறுநாள் அதிகாலையில்தான் திரும்பி வந்தான். வந்ததுமே படுத்து பின்மதியம் வரை தூங்கினான். நான் பழைய விகடனை வாசித்துக்கொண்டிருந்தபோது தூங்கி எழுந்து கைகால்முகம் கழுவி கையில் கண்ணாடி டம்ளரில் கறுப்புடையுடன் வந்த ஜோர்ஜ் என்னருகே சிரித்தபடி அமர்ந்துகொண்டு "என்ன புதினம் அண்ணை?" என்றான். "நீதான் சொல்லணும்" என்றேன். முகம் மலர "நேத்து ஓப்பரேசன்.. " என்றான். அவன் அவர்கள் தன்னை நம்பவில்லையோ என்று மனசஞ்சலம் கொண்டிருந்தான். அன்றைய நடவடிக்கை அந்த அச்சத்தைப் போக்கியது. அவன் அவர்களுடன் கடலுக்குள் பிளாஸ்டிக் படகில் சென்று நடுக்கடலில் நின்ற தாய்லாந்துக் கப்பலில் இருந்து எட்டு கனமான பெட்டிகளை எடுத்து படகில் ஏற்றி கரைக்குக் கொண்டுவந்து அங்கே இருந்த ஒரு பழைய வீட்டுக்குள் கொண்டுசென்று சேர்த்துவிட்டு திரும்பியிருந்தான். "அண்ணை, இனிமே உங்க விசயத்தைச் சொல்லுறன்" என்றான் ஜோர்ஜ்

மறுமுறை நானும் அவனும் சினிமாவுக்குச் சென்று அமர்ந்திருந்தபோது ஜோர்ஜ் சிறுநீர் கழிக்க எழுந்து சென்ற இடைவெளியில் என்னருகே அமர்ந்திருந்தவன் சட்டென்று என்னை நோக்கி திரும்பாமலேயே எனக்கான அடையாளச் சொல்லைச் சொன்னான். என் நரம்புகள் சில்லிட்டு இறுகின. ”நாளைக்கு சந்தைக்குள்ள இருக்கிற அன்பு தேங்காக்கடைக்கு வா.. சிறீ மாஸ்டர் உன்னை சந்திப்பார். சாம் வந்தாரா”ன்னு கேளு” என்றான். நான் பேசாமல் திரையில் ஓடிய சிலைடுகளையே பார்துக்கொண்டிருந்தேன். கையில் முறுக்குடன் ஜோர்ஜ் முழங்கால்கள் நடுவே நெளிந்து நெளிந்து வந்துகொண்டிருந்தான். படம்போட்டபோது நான் திரும்பி என்னருகே அமர்ந்திருந்தவனைப் பார்த்தேன். ஈழத்து முகம் அல்ல. ஆனால் அப்படி உறுதியாகவும் சொல்லிவிட முடியாது.

மறுநாள் ஜோர்ஜ் அவனுடைய வேலைக்குச் சென்றபோது நான் டிக்கெட் எடுத்து தியேட்டருக்குள் நுழைந்தேன். படம் போட்டதும் மெல்ல எழுந்து இருட்டுக்குள் நடந்து மறுபக்க கதவு வழியாக வெளியேறி மூத்திர அறையை அடைந்தேன். என்னை எவரும் பார்க்கவில்லை. மூத்திர அறையின் தடுப்புச்சுவர் மீது ஏறி சுவரை தாண்டி மறுபக்கம் சாலையில் குதித்தேன். சாலையில் ஒரே ஒரு பிச்சைக்காரன் மட்டும் தான். அவன் என்னை பொருட்படுத்தவில்லை. நெரிசல் வழியாக சென்று சந்தைக்குள் நுழைந்தேன். சற்று தேடியதும் அன்பு தேங்காய்க்கடை தெரிந்தது.

கடை வாசலில் ஒரு டிவிஎஸ் மொபைட் நின்றிருந்தது. நான் கடைக்குள் சென்று ”சாம் வந்தாரா?” என்றேன். ”வார நேரம்தான்..நீங்க கஸ்டமரா?” என்றான் கல்லாவில் இருந்த குண்டன். ”ம்ம்” ”நம்மகிட்டயும் அயன் வண்டி கிடக்கு சார்... எம்பத்தஞ்சுமாடல் டாட்டா எட்டு கைவசம் இருக்கு... ஒண்ணுகூட அம்பதாயிரம் கிலோமீட்டர் ஓடல்லை” நான் ”பாக்கிறேன்” என்றேன். ”சாம் காட்டுறத பாருங்க...புடிக்கலைன்னாக்க நம்ம கிட்ட சொல்லுங்க...நாம இங்கதான் கடை வச்சிருக்கோம்..எங்கியும் ஓடிப்போறதில்லை...நாளைக்குப்பின்ன ஏதுனா ஒண்ணுண்ணா நீங்க வந்து தகிரியமா கேக்கலாம் ...இன்னாடா அன்பு இன்னா விசயம்னுட்டு..அதுக்கா சொன்னேன்”

அரைமணி நேரம் அங்கேயே நின்றேன். அன்பு என்னிடம் மானசீகமாக பல மினிலாரிகளை அதற்குள் விற்றுவிட்டிருந்தான். என்னை எவரேனும் பின் தொடர்கிறார்களா என்று எங்கிருந்தோ கவனிக்கிறார்கள் என்று நினைத்துக்கொண்டேன். பின்பு ஆட்டோவில் ஒரு கரிய மனிதர் இறங்கி வந்தார். அவர்தான் சாம் என்று ஊகித்தேன். என்னை நோக்கி சிரித்தபடி வந்து ”நாந்தான் சாம்...ஐட்டத்த பாத்திரலாமா?” என்றார். நான் ”சரி” என்றேன். ”ஏறுங்க” என்று

என்னிடம் ஆட்டோவை காட்டினார். ஏறிக்கொண்டதும் அவரும் ஏறிக்கொண்டு பேசாமல் இருந்தார். ஆட்டோ சிறிய சந்துகள் வழியாகச் சென்று ஒரு சந்தின் முனையில் நின்றது. இறங்கி பணம் கொடுத்து அனுப்பிவிட்டு இடுங்கலான சந்து வழியாக சாக்கடையைத் தாண்டித்தாண்டிச் சென்று ஒரு குறுகிய மாடிப்படியை அடைந்தோம். அது ட போல மடிந்து மேலேறியது. மாடிக்குக் கீழே உள்ள வீட்டுக்குள் குழந்தைகளும் பெண்களும் போடும் ஓசைகள், ஒரு டிவி ஓடும் ஒலி ஒரு கிரைண்டரின் ஒலி எல்லாம் கேட்டன.

மாடியில் நான் நினைத்ததை விட பெரிய அறை. நான் அங்கே மர நாற்காலியில் அமர்ந்தேன். கால்களைச் சேர்த்துக்கொண்டு மௌனமாக காத்திருந்தேன். எந்த அல்லலும் இல்லாமல் எத்தனை நேரம் வேண்டுமானாலும் என்னால் மௌனமாகக் காத்திருக்க முடியும் – வேட்டையாடும் மிருகங்களைப்போல. நான் பெற்ற பயிற்சிகளில் முக்கியமானதே அதுதான். மாடிக்குக் கீழே ஒரு பாத்திரம் விழுந்தது. நான் நினைத்திருந்ததற்கு மாறாக வீட்டுக்குள் இருந்து வராமல் கீழிருந்து ஒருவர் படி ஏறி வந்தார். அவருடன் வந்த இருவர் வெளியே நின்றார்கள். அவர் உள்ளே வந்து பேசாமல் என் முன்னால் இருந்த நாற்காலியில் அமர்ந்தார். நான் எழுந்து பணிவாக நின்றேன். என்னை அமரும்படி கைகாட்டினார். நான் அமர்ந்துகொண்டேன். என்னை சிலகணங்கள் கூர்ந்து பார்த்தார்

சிறி மாஸ்டர்ருக்கு அறுபது வயதிருக்கும். நல்ல சிவப்பு நிறம். நெற்றியில் அகலமாக விபூதிப்பட்டை அணிந்து மேலே சந்தனப்பொட்டு போட்டிருந்தார், முடமுடப்பாக கஞ்சிபோட்டு சலவைசெய்யப்பட்ட கதர் சட்டையும் வேட்டியும் அணிந்து கையில் பெரிய வாட்ச் கட்டியிருந்தார். "சேபா வந்தேளா?" என்றார். அவரது பிராமண உச்சரிப்பு எனக்கு சற்று ஆச்சரியமளித்தாலும் நான் அதை வெளிக்காட்டவில்லை. "ம்ம்" என்றேன். "பாத்து வரணும் போகணும்... இப்ப முன்னமாதிரி இல்ல... பி.எம் மர்ட்ருக்குப் பின்னாலே அவாஸ்லாம் ரொம்ப ஜாக்ரதையா இருக்கா... எல்லாரையும் யாராச்சும் பாஸோ பண்ணிண்டிருக்கா... தெரியுதோன்னோ?" நான் தலையசைத்தேன். "நாம நெனைக்கிறத விட அவாளொட நெட்வர்க் பெரிசு.. திருடன் முன்னாடி போறதனால அவன் தன்னை ஜாஸ்தி புத்திசாலின்னு நெனைச்சுப்பான். ஆனா போலீஸ் எப்பவும் பின்னாடித்தானே வந்தாகணும்... என்னிக்காவது வந்து சேந்திருவா... இந்தார் போலீஸ்லே ரொம்ப புத்திசாலிகள்லாம் இருக்கா. அவாளை ஒருநாளைக்கும் அண்டர்எஸ்டிமேட் பண்ணிரப்படாது.."

இரு டம்ளர்களில் காபி வந்தது. "சாப்பிடு" என்றார் சிறி மாஸ்டர். நான் மெல்ல எடுத்து உறிஞ்சினேன். கொழுமையான கசப்பான காபி. சிறி மாஸ்டர் 'எல்லாத்தையும் தெறிஞ்சுக்கோ...பேசாம இருந்துண்டிரு...உனக்கு வர்ர ஆர்டரை செஞ்சுடு...போரும்...நான் ஒண்ணும் சொல்ல வேண்டியதில்லை" என்றார். அதற்குள் அவர் ஒரு தமிழகத்து அய்யர் என்று என் மனமே நம்ப ஆரம்பித்திருந்த விந்தையை எண்ணிக்கொண்டேன். சிறி மாஸ்டர் தன் பர்ஸைத்திறந்து ஒரு சிறிய செல் போனை எடுத்தார். அதை ஒருமுறை திருப்பிப்பார்த்துவிட்டு என்னிடம் நீட்டினார். நான் அதை வாங்கிக்கொண்டேன். ஒரு சிறிய தீப்பெட்டி அளவுக்கே இருந்தது. அவ்வளவுதான் கனம். ஓவல் வடிவத்தில் மழுங்கிய முனைகளுடன் குளித்து கரைந்த சோப் போல இருந்தது."இருநூறு மணிநேரம் சார்ஜ் நிக்கும்..." என்றார் சிறி மாஸ்டர் "எப்பவும் எதுக்கும் இதை யூஸ் பண்ணப்படாது. இது ஆர்டர்ஸ் வாங்கிக்கிறதுக்கு மட்டும்தான். ஆப்லயே வச்சுக்கோ... தெனம் ஒரு வாட்டியாச்சும் மெசேஜ் பாத்துடு... மெஸேஜ் மட்டும்தான் வரும்"

நான் "சார்ஜர்?" என்றேன். "தனியா வேணாம்...தோ அந்த பின்னை இழுத்து அப்டியே செருகினாப்போரும்.." நான் அந்த பின்னை இழுத்துப்பார்த்துக்கொண்டேன். அத்தனை சிறிய ஒரு செல்போனை நான் பார்த்ததே இல்லை. அவர் ஒரு சிறிய பிளாஸ்டிக் பெட்டியை நீட்டினார். அதற்குள் மெல்லிய ஜவ்வாலான உறை இருந்தது. நான் அதை கையில் எடுத்துக்கொண்டு பேசாமல் அமர்ந்திருந்தேன். சிறி மாஸ்டர் "சரி " என்றார். நான் எழுந்து அறை மூலைக்குச் சென்று அந்த செல்போனை ஜவ்வுப்பைக்குள் போட்டு அதன் வாயை இறுக்கமாகக் கட்டினேன். என் வாயிலிருந்து எச்சிலை அதன் மீது துப்பி அதை வழவழப்பாக்கியபின் கால் மடக்கி குந்தி அமர்ந்து என்னுடைய மலதுவாரத்திற்குள் அதை நுழைத்துக்கொண்டேன். மூச்சை இழுத்து வயிற்றை எக்கி அதை உள்ளிழுத்தேன். எந்தவிதமான அசௌகரியமும் இல்லாமல் உள்ளே சென்று அமர்ந்துகொண்டது. அதன் வடிவம் இதற்கெனவே உள்ளது என்று பட்டது. சிறி மாஸ்டர் தலையசைத்து எனக்கு விடைகொடுத்தார்.

நான் சிறி மாஸ்டர் பற்றியே சிந்தித்துக்கொண்டிருந்தேன். அவரை நான் கேள்விப்பட்டதே இல்லை. ஆனால் அவரது தோரணையும் அவருக்கிருந்த காவலுமே அவர் யார் என்று எனக்குக் காட்டின. முகாமுக்குச் செல்லும்போது சாதாரணமாக இருந்தேன். ஒருபோதும் அவர்கள் ஐயப்படப்போவதில்லை. ஜோர்ஜ் அன்றிரவு உற்சாகமாக திரும்பிவந்தான். "அண்ணை உங்களைப்பற்றி சொன்னனான்...பாப்பம் எண்டு சொன்னவங்கள்" என்றான். நான்

”பாப்பம்...” என்றேன். ”அண்ணனுக்கு ஒரு விசயத்திலேயும் ஆர்வம் கெடையாது. எப்பமும் ஒரு மூடியா இருக்கிறியள்” என்றான் ஜோர்ஜ். அன்றைய சாகசத்தைச் சொல்ல ஆரம்பித்தான். அவர்கள் மாலத்தீவுக்கு எதையோ அனுப்பியிருக்கிறார்கள். மொத்த ஆபரேஷனிலும் எவரும் எந்தச் சொல்லும் பேசவில்லை என்பதனால் அதற்கு மேல் ஜோர்ஜுக்கு எதுவுமே தெரிந்திருக்கவில்லை. அன்றிரவு ஜோர்ஜ் எனக்கு அவன் வாங்கித்தரப்போகும் வாய்ப்புகளைப் பற்றிச் சொன்னான். என்னுடைய எதிர்காலம் பற்றி பேசினான். ”இங்க நல்ல பெட்டையள் இருக்கினம் அண்ணை...வடிவான பெட்டையள்...ஒண்ணு பாத்து செஞ்சுபோடுவம்” நான் புன்னகையுடன் வானத்தைப் பார்த்துக்கொண்டு படுத்துக்கிடந்தேன்.

பதினெட்டுநாள் கழித்து அவர்கள் கேட்டுக்கொண்டதன்படி ஜோர்ஜ் என்னை ஒரு டிக்கடையில் அவர்களின் தலைவர் ஒருவருக்கு அறிமுகம் செய்தான். அவர் என்னை கூர்ந்து பார்ப்பதிலேயே அதிக நேரம்செலவிட்டார். கேள்விகள் பொதுவாக சாதாரணமானவை. சட்டென்று எனக்கு ஒன்று உறைத்தது, அவர் என்னுடைய இயக்கத்தில் இருந்திருக்கக்கூடும். ஆகவேதான் அவரை அனுப்பியிருக்கிறார்கள். என்னுடைய முகத்தை அவர் நினைவுகூர்கிறார். ஆனால் என் முகத்தை அறிந்தவர்கள் என மிகமிகச் சிலரே இருப்பார்கள். தலைமைக்குக்கூட என் முகம் தெரிந்திருக்க வாய்ப்பில்லை. நான் பன்னிரண்டு வருடம் முன்னரே முற்றிலும் நிழலுக்குள் சென்று விட்டவன். மறுமுறை ஓர் இளைஞனைச் சந்தித்தேன். அவனும் என் முகத்தை அடையாளம் காணவே முயன்றான்.

மூன்றாவது முறை வந்தவர் இந்திய அதிகாரி போல் இருந்தார். மீசை இல்லாத முறைப்பான முகத்தில் கன்னங்கள் தொங்கின. குடியின் கனம் கொண்ட கண்ரப்பைகள். ஒரு ஓட்டலின் உள் அறை அது. மேலே மின்விசிறி சுழல்வதை மேஜையின் ஈரத்தின் மீது பிரதிபலிப்பாக பார்த்துக் கொண்டிருந்தேன். இருவரும் காபி சாப்பிட்டோம். அவர் பில் கொடுத்தபின் என்னிடம் சில ஆவணங்களை நிரப்பி கையெழுத்திட்டு தரும்படி கோரினார். அது என் கைரேகையை பரிசோதிக்க என்று நான் அறிந்திருந்தேன். என்னுடைய ரேகைகள் எங்கும் இருக்கவில்லை. அவர் அதிகம் பேசவில்லை. நான் கையெழுத்திடும்போது என்மீது அவரது கண்களை உணர்ந்தேன். ”சரி...பாப்போம்” என்று அவர் கைகுலுக்கியபோது அவரது கைகள் ஈரமாக இருப்பதை உணர்ந்தேன். ஜோர்ஜிடம் தலையசைத்தபின் அவர் ஒரு அம்பாசிடர் காரில் ஏறிச் சென்றார். ஜோர்ஜ் ”என்ன சொன்னவர்?” என்றான். ”ஒண்ணுமில்லை...” என்றேன். ”நல்லமா முடியும் அண்ணை” என்றான் ஜோர்ஜ்

அதன்பின்னர்தான் நான் அவர்களின் அலுவலகத்துக்கு அழைத்துச் செல்லப்பட்டேன். அங்கே சிலநாள் வெறுமே சென்று வந்துகொண்டிருந்தேன். இந்திய உளவுத்துறைக்கு மிக நெருக்கமான அமைப்பு அது என்பது அந்த அமைப்பில் ஒரு உதாசீனத்தை உருவாக்கியிருந்தது. அங்கே ஒருமுறைகூட என் குடலை எவரும் சோதனையிடவில்லை. ஆகவே அதன்பின்னர் நான் என் செல்போனுடனேயே செல்ல ஆரம்பித்தேன். ஒருமாதம் கழித்தபின்னர் என்னை கடலுக்குக் கூட்டிச்சென்றார்கள். கடலில் இரவெல்லாம் அலைந்தபின் திரும்பி வந்தோம். என்ன தேடினோம் என்று நான் அறிந்திருக்கவில்லை. ஆனால் அவர்களுக்குள் நான் நுழைந்துவிட்டேன் என்று உறுதியாயிற்று. அவர்களில் சிலர் என்னிடம் சாதாரணமாகப் பேச ஆரம்பித்தார்கள். சார்லஸ் என் பெயரல்ல என்பதை அவர்கள் ஆரம்பத்திலேயே ஊகித்துவிட்டிருந்தார்கள். நான் சைவன் என்று அவர்களில் ஒருவர் பேசும்போது சட்டென்று சொன்னதை நான் கவனித்து பேசாமல் இருந்தேன்.

மொத்தம் ஏழுமாதம் ஆறுநாட்கள் நான் அவர்களுக்காக வேலைசெய்தேன். முப்பது முறைக்கும் மேலாக நான் அவர்களின் செயல்பாடுகளில் பங்கெடுத்தேன். கடலுக்குள் படகுகளில் சென்று கப்பல்களில் இருந்து பெட்டிகளை இறக்கிக் கொண்டு வந்து கடலோர வீடுகளில் பதுக்கினோம். அவற்றை மாலத்தீவு படகுகளுக்கு கொண்டு சென்று ஏற்றி விட்டோம். மாலத்தீவுபடகுகளில் இருந்து வந்த சிலரை ரகசியமாக ஊருக்குள் கொண்டுசென்று சேர்த்தோம். என் செல்போனுடன் நான் எப்போதும் இருந்தேன். அது என்னை மறந்தது போலிருந்தது மலம் கழிக்கும்போது அதை எடுத்துப்பார்த்து சார்ஜ் இல்லையென்றால் பல்ப் ஹோல்டரில் இருந்தே சார்ஜ் கொடுத்துவிட்டு திரும்ப வைத்துவிடுவேன்.

நான்கு மாதங்களுக்குள் ஜோர்ஜ் முகாமிலிருந்து வெளியே வந்து நகருக்குள் ஒரு வீடு எடுத்துக்கொண்டான். பால்காய்ச்சும் சடங்குக்கு என்னைக் கூப்பிட்டிருந்தான். இரண்டே அறைகள். ஒன்று சமையலறை, ஒன்று படுக்கையறை , வரவேற்பறை எல்லாமே. புதியதாக பாய் தலையணை சாமிபடங்கள் எல்லாம் வாங்கியிருந்தான். சிறிய சமையலறை முழுக்க ஏராளமான புதிய அலுமினியப் பாத்திரங்களும் பிளாஸ்டிக் பாத்திரங்களும் கண்ணை கூச வைத்தன. ஜோர்ஜின் மனைவியின் முகம் பொலிவுடன் இருந்தது. ஒடுங்கிய கன்னம்கூட சற்றே உப்பியதாக தோன்றியது. ஜோர்ஜ் அந்தோனியார் படத்தின் முன் ஊதுவத்தி ஏற்றி வைத்து குடும்பத்துடன் ஜெபம் செய்தான். நான் ஓரமாக நின்று கொண்டிருந்தேன். அவனுடைய கண்களில் இருந்து கண்ணீர் வழிந்து முள்தாடி வழியாக சொட்டிக்கொண்டிருந்தது. உதடுகளை

இறுகக் கடித்து அழுக்கையை அடக்கினான். அவன் மனைவியும் அழுவதைப்போல இருந்தாள்.

ஜோர்ஜ் ஜெபம் முடிந்து எழுந்தபோது உற்சாகமாக இருந்தான். "இனிப்பு சாப்பிடுங்க அண்ணை" என்று ஒரு பொட்டலம் லட்டு எடுத்து என்னிடம் நீட்டினான். நான் ஒன்று எடுத்துக்கொண்டேன். "புள்ளை வந்த சமயம் நல்ல சமயம் அண்ணை" என்றான் ஜோர்ஜ். "எந்த பிள்ளை?" என்றேன். ஜோர்ஜ் வெட்கத்துடன் அவன் மனைவிக்கு நான்குமாத கர்ப்பம் என்று சொன்னான். நான் அவனை வாழ்த்தினேன். அவன் மனைவி பாலைக் காய்ச்சி சீனி போட்டு இரு டம்ளர்களில் கொண்டு வந்து தந்தாள். ஜோர்ஜ் ஒரு புதிய முழுக்கை சட்டையும் பாண்டும் எடுத்திருந்தான். அதைப்போட்டுக்கொண்டு அவன் வெளியே செல்ல ஆயத்தமானான். சினிமாவுக்குத்தான் போகிறார்கள் என்று தெரிந்து "நான் கிளம்புகிறேன்" என்றேன். "நல்ல சினிமா அண்ணை...திருப்பாச்சி.." என்றான் ஜோர்ஜ். "பரவாயில்லை" என்று நான் கிளம்பினேன்.

மறுமாதமே என்னையும் முகாமிலிருந்து வெளியே கொண்டுவந்தார்கள். நான் அலுவலகத்திலேயே தங்கிக்கொள்கிறேன் என்றேன். அலுவலகத்தில் என்னைவிட மூத்தவராக இருந்தவர் நாற்பது வயதான சூசை மாஸ்டர். நான் அவருடன் ஒரே அறையில் தங்கிக்கொண்டேன். அவர் எதுவுமே பேசக்கூடியவர் அல்ல. ஒரு பெரிய டிரங்குப்பெட்டி வைத்திருந்தார். அதற்குள் திருசொருபங்கள் மூடியின் அடிப்பகுதியில் இருக்கும். அதிகாலையில் குளித்துவிட்டு வந்து அதன் முன் அமர்ந்து ஒருமணிநேரம் வரை ஜெபம் செய்வார். பின்னர் காலையுணவு. அவருக்கு சர்க்கரை நோய் இருந்தமையால் காலையில் கேழ்வரகுக் கஞ்சிதான். அதன்பின்னர் எல்லா நாளிதழ்களையும் ஒருவரிகூட விடாமல் வாசிப்பார். விளம்பரங்களைக்கூட வாசிப்பார். சிறிய நோட்டு புத்தகம் ஒன்றில் குறிப்புகள் எடுத்துக்கொள்வார். அலுவலகத்தில் குழுதம் விகடன் கல்கி முதல் பெண்கள் மாத இதழ்கள் வரை எல்லா பிரசுரங்களும் வாங்கப்படும். அவை சூசை மாஸ்டருக்காகத்தான் வாங்கப்படுகிறதோ என்ற எண்ணம் ஏற்படும்

அலுவலகத்தில் ஆறு இளைஞர்கள் தங்கியிருந்தார்கள். அவர்களுக்கு கீழே இரு பெரிய அறைகள் இருந்தன. அவர்களின் உலகம் தனியானது. எங்களை மரியாதையுடன் அதற்கு வெளியே நிறுத்தினார்கள். எங்களைப் பார்த்ததுமே அவர்களின் உற்சாகப் பேச்சு நின்றுவிடும். பணிவுடன் எழுந்து நிற்பார்கள். சொன்ன வேலைகளை மறுபேச்சில்லாமல் செய்வார்கள். அத்தனைபேருக்கும் பக்கத்தில் ஒரு மெஸ்ஸில் இருந்து தினமும் அசைவ சாப்பாடு வந்துவிடும். மீன் கறி எல்லாம்

இருக்கும். ஆனாலும் வேலை இல்லாத நாட்களில் சாப்பாடு வேண்டாம் என்று சொல்லிவிட்டு கும்பலாகக் கிளம்பிச் சென்று பரோட்டா சாப்பிட்டு சினிமாவும் பார்த்துவிட்டு வருவார்கள். அவர்களின் அறை வழியாக வெளியே கடந்துசெல்லும்போதெல்லாம் எப்போதும் அவர்கள் சினிமாவைப்பற்றியே பேசுவதைக் கேட்டிருக்கிறேன். வேறு எதிலுமே அவர்களுக்கு ஆர்வமில்லை. அவர்கள் ஒவ்வொருவருக்கும் அந்தரங்கமாக இருந்த இலட்சியக் கனவு சினிமாதான் என்று எனக்கு தெரியும்.

அவர்களின் அறைக்குள் சிறிய போர்ட்டபிள் டிவி ஒன்று வைத்திருந்து இரவு நெடுநேரம் வரை அதில் சினிமா பார்ப்பார்கள். நானும் மாஸ்டரும் மேலே சென்று விளக்கை அணைத்தபின் சட்டென்று கீழே ஆழமான அமைதி ஏற்பட்டது என்றால் அவர்கள் நீலப்படம் பார்க்கிறார்கள் என்று அர்த்தம். மெல்லிய ஒலிகளைச் செவிகூர்ந்தால் கேட்க முடியும். இவர்கள் அனைவருமே ஏதோ ஒரு காலகட்டத்தில் ஏதேனும் ஓர் இயக்கத்தில் இருந்தவர்கள். இன்றுகூட ஒரு ரகசிய அமைப்பு அவர்களை நம்பி இயங்குகிறது. அந்த ஆச்சரியம் சில சமயம் என்னை சொல்லிழக்கச் செய்துவிடும். ஆனால் ஒரு நெருக்கடியின்போது அவர்கள் சட்டென்று பயிற்சி பெற்றவர்களாக வெளிப்படுவார்கள். என்பதையும் கண்டிருக்கிறேன்.

ஒருமுறை கடலில் இயக்கத்தின் படகு ஒன்றைக் கண்டபோது நாங்கள் திரும்பி தப்பினோம். அவர்கள் அதிவேகப் படகால் எங்களைத் துரத்தியபடி சுட்டார்கள். தூரத்தில் டப்டப்டப் என்று சிறிய ஏ.கே.நாற்பத்தேழு வெடித்ததன் நீலச்சுடரதிர்வைக் கண்டேன். குண்டுகள் எங்களை நெருங்காதென்றாலும் அட்ரினலின் கொப்பளித்து தலைக்கேறியது. அந்தப்போதையை அனுபவித்த ஒருவன் மனதுக்குள் அதற்காக ஏங்கியபடியேதான் இருப்பான். மனிதர்களின் ஆதிக் குதூலகம் அது. காமம் போல, பசியடங்குதல் போல. நான் என் முழு மனமும் செயல்படும் தருணத்தை மீண்டும் அடைந்தேன். வேண்டுமென்றே என் படகின் பின்பக்கம் சென்று நின்றுகொண்டேன். இந்திய எல்லைக்குள் வந்ததும் அவர்களின் படகு விலகிச் சென்றது. பையன்கள் 'ஹோ!' என்று கூவினார்கள். என் உடல் மெல்ல முறுக்கவிழ்ந்தது. ஓர் உடலுறவு முடிந்து மீள்வதுபோல. இரண்டரைமணிநேரம் நீண்ட ஒரு உடலுறவு. அந்தப்போதையை அறிந்தவர்கள்தான் அவர்கல் ஒவ்வொருவரும்.

அந்த அமைப்பின் முக்கியமான மூத்த உறுப்பினர்களில் ஒருவராக நான் இயல்பாகவே மாறிக்கொண்டிருந்தேன். ஜோர்ஜை அடிக்கடி பார்க்க

முடியவில்லை. அவன் வேறு எங்கோ நியமிக்கப்பட்டிருந்தான். ஒரே ஒருமுறை அவனை சாலையில் பார்த்தபோது மெல்லிய புன்னகையுடன் தலையை ஆட்டிவிட்டுச் சென்றான். அலுவலகத்திற்கு சூசை மாஸ்டரின் செல்போனில் ஆணைகள் வந்தன. அவற்றை நாங்கள் நிறைவேற்றினோம். மிக அபூர்வமாக மட்டும் நான் ஏற்கனவே பார்த்தவர்கள் வந்தார்கள். அந்த இந்திய அதிகாரியை நான் மீண்டும் பார்க்கவேயில்லை.

நான்குமாதங்கள் தாண்டியபின்னர் சூசை மாஸ்டர் ஒருநாள் விடைபெறாமலேயே கிளம்பிச் சென்றார். அந்த விசித்திரமான மனிதருடன் ஒரே அறையில் அத்தனை மாதங்கள் தங்கியிருந்தும் கூட நான் அவரிடம் மொத்தம் இருபது சொற்றொடர்களுக்கு மேல் பேசியதில்லை. அவரது பலவகையான பழக்கங்களை மட்டும் கூர்ந்து கவனித்திருந்தேன். அவர் பொடிபோடும் வழக்கம் உள்ளவர். முழங்கையில் பொடியை தீற்றி மூக்கை அதில் தேய்த்து உறிஞ்சுவது அவரது வழக்கம். இரவு போர்வையால் தன்னை போர்த்திக்கொண்டு சுய இன்பம் செய்தபின் கழிப்பறைக்குச் சென்று மீண்டு வந்து இன்னொருமுறை ஜெபம்செய்துவிட்டு படுப்பார். சற்றே முன்பற்கள் எத்திய கரிய மனிதர். தலைகுனிந்து அவர் அமர்ந்திருப்பதைப்பார்க்க சிறகுகளை தொய்ய விட்டு அமர்ந்திருக்கும் கழுகு போல் இருக்கும். அவர் போகும்போது அந்த செல்போனை என்னிடம் தரச்சொல்லி ஆணை இருப்பதாகக் குறிப்பிட்டுக் கொடுத்தார். அன்றுமுதல் நான் அந்த அலுவலகத்துக்கும் அந்தச் சிறிய குழுவுக்கும் தலைவனாக ஆனேன்.

5

நான் அந்தக்குழுவிற்கு தலைமை ஏற்று கிட்டத்தட்ட முன்றுமாதம் கழித்து அந்த அதிகாரியை நான் சந்தித்தேன். ஒருநாள் காலையில் வழக்கமான செல்போனில் வந்த ஆணை என்னை மட்டும் பக்கத்து நகரத்தில் உள்ள திரையரங்கு ஒன்றின் வாசலில் நிற்கச் சொன்னது. நான் கையில் ஒரு மஞ்சள்பையும் குடையுமாக சாதாரணமான தோற்றத்தில் நின்றிருந்தேன். இந்தகாலகட்டத்திற்குள் என்னுடைய இலங்கை உச்சரிப்பை முற்றாக அழித்துக்கொண்டிருந்தேன். சில குறிப்பிட்ட சொற்களை மட்டும் முதலில் பழகிக்கொண்டால் இலங்கை வாசனை மறைந்துவிடுகிறது. ஆறேன் போறேன் என்பது போல. மெல்லமெல்ல அச்சொற்களை அதிகரித்துக்கொண்டே செல்லவேண்டியதுதான். என்னை எவரும்

பொதுக்கும்பலில் இருந்து பிரித்தறிய முடியாது. ஏனென்றால் நான் மானசீகமாக அவர்களில் ஒருவராக ஆகிவிட்டிருந்தேன்.

வெளியே செல்வதென்றால் தனியாக கோயிலுக்குச் சென்று எங்காவது அமர்ந்துகொண்டு அங்கே வருபவர்களைப் பார்த்துக்கொண்டிருப்பேன். என்னால் மனிதர்களை எத்தனை நேரம் வேண்டுமானாலும் அமைதியாகப் பார்த்துக்கொண்டிருக்க முடியும். மனிதர்கள் நெரிசலிட்டு பிதுங்கும் இடங்களில்தான் என்னால் நிம்மதியாக இருக்க முடிந்தது. கூச்சல்கள், தூசு, வாகனச்சத்தங்கள் நடுவே நிற்கும்போது என்மனம் சமநிலை கொண்டிருக்கும். எங்கானாலும் தனிமையில் அமரும்போது என் சிந்தனையானது படகின் காந்தமுள் அலைபாய்வது போலிருக்கும். நான் தனிமையில் அமர்ந்திருப்பதை தூரத்தில் இருந்து எவரேனும் பார்த்தால் ஆழமான மனக்கவலையில் அல்லது உடல்வலியில் தொய்ந்துபோய் ஒருவன் அமர்ந்திருப்பதுபோலத் தோன்றக்கூடும்.

மனசிக்கல் கொண்டவர்களுக்குத்தான் தனிமையில் இருக்கும்போது நிலைகொள்ளாமை இருக்கும் என்றும் கூட்டத்தை விரும்புவார்கள் என்றும் கேள்விப்பட்டிருக்கிறேன். எனக்கு மனச்சிக்கல் ஏதும் இருக்கிறதா என்று கேட்டுக்கொண்டேன். சில தருணங்களிலேனும் எனக்கு ஏதேனும் பிரச்சினை இருக்கிறதா என்ற ஐயம் எனக்கு ஏற்படும். என் மனம் சீராகத்தான் இருந்தது. என்னை மீறி என்னிடம் எந்த உணர்ச்சிகளும் இல்லை. ஆனால் சட்டென்று என் காதுகளுக்குள் ஒரு பலத்தகிராக் ஒலி கேட்டு உடம்பு விதிர்விதிர்க்கும். சிலசமயம் புருவத்தில் ஒரு ஒளிப்பொட்டு வெடித்து சிவப்பு சிதறல்களாக கண்களுக்குள் பரவி மறையும். அது நரம்புப்பதற்றத்தின் அறிகுறி என்றும், மனப்பிறழ்வின் தொடக்கம் என்பதே இல்லாத ஒலிகளும் ஒளிகளும் தெரிவதுதான் என்றும் வாசித்தேன். ஆனால் அதைவிட கடினமானவை நினைவுகள். தூக்கப்படுக்கையில் மனம் மயங்கி வரும்போது எறும்புகள்போல சத்தமில்லாமல் வந்து பிரக்ஞையை மொய்ப்பவை அவை

தலைக்குள் இந்தப்போராளி வாழ்க்கையில் நான் கற்றுக்கொண்ட ஒன்று என்னவென்றால் பழைய நினைவுகளை தேவையற்றபோது வெட்டிவிடுத்துதான். விழித்திருக்கும்போது நினைவுகளை தவிர்ப்பது மிக எளிமையானது. நினைவுகளை வெட்டிவிட ஏதேனும் ஒரு உடலசைவை பழகிக்கொண்டால்போதும். இல்லை என்பது போல நான் தலையை அசைப்பேன். அப்படி அசைத்தால் நினைவுகளை அறுக்கிறேன் என நான் எனக்கே பழக்கி கொண்டிருந்தேன். அவை அறுபட்டுவிடும்.

இதோ நான் இருக்கிறேன், இங்கே இப்போது இருக்கிறேன், எத்தனையோபேர் இறந்து மறக்கப்பட்டார்கள், நான் இருக்கிறேன், இன்னும் சாகாமலிருக்கிறேன் என்று சொல்லிக்கொள்வேன். அதுவே மனதை நிகழ்காலத்தில் நிறுத்தும் மந்திரம்.

இந்த வாழ்க்கையில் இறந்த ஒவ்வொருவரும் நாம் உயிருடனிருப்பதன் முக்கியத்துவத்தை அதிகரிப்பவர்களாக ஆகிவிடுகிறார்கள். இன்னும் எனக்கு நாளிருக்கிறது, நாளை நான் இருப்பேன். நாளை நான் மீண்டும் இங்கே வருவேன். மீண்டும் இந்த உணவகத்தில் என்னால் உணவருந்த முடியும்... அச்சிந்தனைகள் மெல்லமெல்ல என்னை மலரச்செய்துவிடும். என்னுடைய மனம் மீது தென்றல் வீசுவதுபோலிருக்கும். மூச்சை உள்ளிழுத்து அந்தகுழலை அப்படியே உள்வாங்கிக்கொள்வேன். அந்த காட்சிகளையும் ஒலிகளையும் கண்களாலும் காதுகளாலும் உள்ளே இழுத்து நிறைத்துக்கொள்வேன். இருப்பு என்பதே பேரானந்தமாக ஆகும் கணங்கள் அவை

ஆனால் தனிமையில் இருக்கையில் இருப்புணர்ச்சி பெருகி என் எல்லா தசைகள் மேலும் ஏறிக் கனக்கும். உடலே கனத்து நாற்காலிகளில் அழுத்தும். என்னால் எழுந்து நடக்கவே முடியாது என்று தோன்றிவிடும். சிலசமயம் அபூர்வமாக என்னுடைய உடலுக்குள் அந்த உலோகத்தை உணர்வேன். என் தொடை எலும்புக்குள் அந்த குண்டுச்சிதறலை என்னால் தொட்டுணர முடியும். அழுத்தினால் அது கட்டிபோல நகரும். நெடுநேரம் அழுத்தினால் ஒரு ஊமை வலி வரும். அதை நான் தொடுவதேயில்லை. ஆனால் தொட்டேன் என்றால் என்னால் கைகளை விலக்கவே முடியாது. அழுத்தி அழுத்தி ஒருகட்டத்தில் அந்த இடம் கடுக்க ஆரம்பித்துவிடும். எழுந்து வெளியே மக்கள் நுரைத்துக்கொண்டிருக்கும் தெருவுக்கு வந்து விடவேண்டும். ஆம், எனக்கு ஏதோ உளச்சிக்கல் கண்டிப்பாக இருக்கிறது.

சற்று அசைந்து பெருமூச்சு விட்டேன். என் சிந்தனை ஏன் கலைந்தது என உடனே உணர்ந்தேன், நான் கவனிக்கப்படுகிறேன். என் உளவு வாழ்க்கை எனக்குக் கற்றுத்தந்த நுண்ணுணர்ச்சி அது. கண்களை மட்டும் சுழற்றி தெருவைப்பார்த்தேன். வெண்ணிறமான மாருதி வேன் ஒன்று மெல்ல என்னை நெருங்கி பக்கவாட்டில் திறந்தது. உள்ளே இந்த புதி இயக்கத்தில் எனக்கான குறிச்சொல்லை ஒருவர் சொன்னார். கட்டையான மீசையும் சவரம்செய்யப்பட்டு முரடாக ஆன கன்னங்களும் தூக்கமின்மை மற்றும் அஜீரணத்தின் நிழல் படிந்த கண்களுமாமக அவர் ஒரு கடைநிலை காவல் அதிகாரி போலிருந்தார். நான் ஏறிக்கொண்டதும் அந்த வேன் சத்தமில்லாமல் கிளம்பியது.

மேலும் ஐம்பது கிலோமீட்டர் பயணம் செய்தோம். இருபக்கமும் சோளக்கதிர்களை காயப்போட்டிருந்த தார்ச்சாலை வந்துகொண்டே இருந்தது. வண்டியை ஓட்டியவர் காவலர் என்பது அவரது இறுக்கத்தால் தெரிந்தது. எருமைகள் கடந்துசென்றன. நாலைந்து வைக்கோல் வண்டிகளை நாங்கள் தாண்டிச்சென்றோம். பின்னர் மீண்டும் செல்போன் விளம்பரத்தட்டிகள், சினிமா தட்டிகள். கார் இன்னொரு நகரத்துக்குச் சென்றது. அங்கே ஏழெட்டு சாலைகளைத் தாண்டி ஒரு பழைய உணவகத்துடன்கூடிய தங்கும்விடுதிக்கு நான் கொண்டுவெல்லப்பட்டேன். என்னை இறக்கிவிட்டு நூற்றிநான்காம் அறைக்குச் செல்லும்படிச் சொன்னார் அவர். நான் பேசாமல் இறங்கி உள்ளே சென்று படி ஏறி மேலே சென்றேன்.

பெரிய விடுதி, ஆனால் மிகவும் பழையது. சுண்ணாம்புக்குமேல் பூசப்பட்ட டிஸ்டெம்பர் பல இடங்களில் உரிந்திருந்தது. ஜன்னல்கம்பிகள் மிகப்பெரிதாக செங்குத்தாக இருந்தன. யாழ்ப்பாணத்தின் பிரிட்டிஷ்காலத்துக் கட்டிடங்கள் அப்படி இருக்கும், இருந்தன. கூரையில் பனைமரத்தாலான வரிசையாக உத்தரங்கள். நடுவே சீலிங் பூச்சு உதிர்ந்து கம்பி தெரிந்தது சில இடங்களில். தேக்குமரத்தாலான பெரிய கதவுகள் கொண்ட அறை. விசாலமான நடைபாதை. பல அறைகளுக்கு வெளியே எச்சில்ப்பாத்திரங்களும் ரம், பீர் புட்டிகளும் காத்திருந்தன. அறைகளுக்குள் பெரிய மின்விசிறிகள் பரக் பரக் என்று சுழன்றுகொண்டிருப்பதை ஜன்னல்களின் மேலே உள்ள காற்றுபோக்கி வழியாக காணமுடிந்தது. அத்தகைய ஒரு சந்திப்புக்கு மிகச்சிறந்த இடம் அதுவே. எவரும் எவரையும் கவனிக்காத இடம்.

நான் அறையை மெல்லத் தட்டினேன். கதவை திறந்த அந்த அதிகாரி சட்டை இல்லாமல் வேட்டியும் கைவைத்த பனியனும் அணிந்திருந்தார். 'உள்ள வா' என்று சொல்லி நான் நுழைந்ததும் கதவைச் சாத்தி தாழிட்டார். உள்ளே பழைய மின்விசிறியின் பரக் பரக். அவர் குமுதம் வாசித்துக்கொண்டிருந்தார். மேஜைமேல் ஒரு புட்டி பிராந்தியம் இரு கண்ணாடி டம்ளர்களும் கொறிப்பதற்கு வேர்க்கடலைப்பக்கோடாவும் இருந்தன. அவரது சட்டை சுவரில் தொங்கி காற்றில் நெளிந்துகொண்டிருந்தது. பாத்ரூமில் தண்ணீர் சொட்சொட்டிக்கொண்டிருந்ததைக் கேட்டேன். அவர் கட்டில் மீது மெத்தையில் அமர்ந்து தலையணையை மடிமீது வைத்துக்கொண்டார். என்னை இரும்பு நாற்காலியில் அமரச்சொன்னார். நான் அமர்ந்ததும் 'குடிக்கிறாயா?' என்றார். நான் குடிப்பதில்லை என்றேன். அவர் ஒன்றும் சொல்லாமல் தனக்கு மேலும் ஒரு இஞ்ச் பிராந்தி விட்டுக்கொண்டு கொஞ்சம் நீர் சேர்த்தார். அதை கையில் உருட்டியபடி என்னைக் கூர்ந்து பார்த்தார்

அவர் பெயர் வீரராகவன். அதை நான் பின்னர் அறிந்துகொண்டேன். இந்திய உளவமைப்பான ரா'வின் இரண்டாம் நிலை அதிகாரிகளில் ஒருவர் அவர். நான் வேலைசெய்திருந்த அமைப்பை அவர்தான் கிட்டத்தட்ட நடத்திக்கொண்டிருந்தார். உண்மையில் அது ஒரு தலைமறைவு அமைப்பே அல்ல. அந்த அமைப்பு இந்திய உளவுத்துறையால் உருவாக்கப்பட்டு நடத்தப்பட்டது. அதன் எல்லா தலைமறைவுச்செயல்பாடுகளும் நாடகங்கள்தான். அதில் ஈடுபடும் எவருக்கும் அது எதற்காக என்றே தெரியாது. ஒருவேளை அபத்தமான டம்மிச்செயல்பாடுகளாகக்கூட அது இருக்கலாம். அது இந்திய அரசின் கைப்பாவை என்று எனக்கு முன்னரே தெரியும் என்றாலும் அத்தனை நேரடியாக அது உளவுத்துறையால் நடத்தப்படும் என எண்ணியிருக்கவில்லை.

வீரராகவன் கொஞ்ச நேரம் பொதுவாகப்பேசிக்கொண்டிருந்தார். எங்கள் கடைசி நடவடிக்கையைப்பற்றியும் பையன்களின் நடத்தையைப் பற்றியும் பேசிவிட்டு மெல்ல விஷயத்துக்கு வந்தார் "பெரிய விசயம் ஒண்ணு வந்திருக்கு" என்றார். நான் அவரையே பார்த்தேன். அவர் என் கண்களை அரைநிமிடம் பார்த்துவிட்டு தன் செல்போனை நீட்டி "பார்" என்றார். நான் அதைவாங்கிப் பார்த்தேன். அதில் சிறி மாஸ்டரின் படம் இருந்தது. "இவரு அந்தப்பக்கத்து ஆளு...பெரிய கை.." என்றார் வீரராகவன். என் முகத்தில் எந்த உணர்ச்சியும் தெரிந்திருக்காது. முன்பற்களை ஒன்றின்மீது ஒன்று வைத்து இறுக்கி கொண்டால் முகம் சிலை போல ஆகிவிடும். முகச்சதைகளை அசைக்காமல் கண்களால் கண்களைச் சந்திக்காமல் இருந்தால் நம் உணர்ச்சிகளை பிறர் எளிதில் வாசிக்க முடியாது. ஆனால் சில கணங்களுக்குள் சுதாரித்துக்கொண்டு கண்களைச் சந்திக்கவும் வேண்டும். முழுமையாக கண்களை மறுத்தால் அதுவே ஐயத்தை உருவாக்கும்.

"அந்த ஆளை நாங்க நாலு வருசமா பாலோ பண்ணோம்...பெரிசா எதுவும் பிடி கிடைக்கலை...பிரயோசனமும் இல்லை. சரி , போட்டுடுன்னாங்க..." என்னை ஆழம் பார்க்கிறார்கள் என்று முதலில் தோன்றியது. ஆனால் அவரது பேச்சு அந்த ஐயத்தை விலக்கியது "எப்படி செய்றதுன்னே தெரியல்லை. சாதாரணமா போறான் வாரான்... ரியல் எஸ்டேட் செய்றான்னு ஒரு பாவ்லா.. அப்பதானே செக்யூரிட்டி வச்சுக்கறது கண்ண உறுத்தாது...வெளியெ தெரியறதவிட கண்டிப்பா செக்யூரிட்டி கடுமையா இருக்கும்..." நான் தலையசைத்தேன். "உன்னைப்பாத்தா நல்லாவே தெரியும், முன்னாடி பலபேரை போட்ட ஆளுதான்" என்றார். நான் ஒன்றும் சொல்லவில்லை. "செய்ற வேலையோட கனம் தெரியும்ல? அவங்களோட ரொம்ப

முக்கியமான ஆளு... அந்தாளைப் போட்டவனை அவங்க பிடிக்க நெனைச்சா உன்னால ஈஸியா தப்பிர முடியாது...அவங்க ஒரு சர்க்கார் மாதிரி”

நான் ”பாப்பம்” என்றேன். அவர் முகம் மலர்ந்தது ”நெனைச்சேன், நீ பயப்படமாட்டேன்னு...” குரலைத்தாழ்த்தி ”இது ரொம்ப சந்தடியான ஊரு.. பொது எடத்துலே செய்ய முடியாது. அப்தம் சர்க்காருக்கு பிரச்சினை. அவங்க அமைப்புக்கு உள்ள போக எங்களுக்கு இன்னும் முடியலை. உனக்குத்தெரியும்ல, அவங்களில ஓட்டை போடுறதுங்கிறது அனேகமா நடக்காத விசயம்...” நான் ”ஆமா” என்றேன். ” அந்தாளை எப்டியும் போட்டுடணும்...ஆனால்; எப்டின்னு புரியல்லை. ஜனங்களை கலைக்கப்படாது. ஒரு ஆர்டினரி கொலையா இருக்கணும். கன் கூட வேண்டாம். அரிவாளாலே வெட்டுறது கத்திக்குத்து...இந்தமாதிரி... ரியல் எஸ்டேட் தகராறிலே கொலை, அவ்ளவுதான் கதை முடிஞ்சிரணும்..என்ன?” நான் தலையசைத்தேன். ”முடிஞ்சளவுக்குப் பாரு...எங்களாலயும் பாக்கிறோம்...”

நான் பேசாமல் அமர்ந்திருந்தேன். ”பிரியாணி சாப்புடறியா? இது பாய்க்கடை, தம் பிரியாணி நல்லா இருக்கும்...” நான் வேண்டாம் என்ற பின் எழுந்தேன். அவர் ”பாப்பம்” என்றார். நான் திரும்ப சாலைக்கு வந்தபோது வெள்ளை வேன் மௌனமாக நெருங்கி வந்து கதவு திறந்தது. என்னை மீண்டும் சந்தை அருகே கொண்டு வந்து விடும்போது நான் இறங்குவதற்குள் அந்த அதிகாரி என்னிடம் ஒரு சிறிய தோல்பையை நீட்டினார். அதற்குள் சிறிய கைத்துப்பாக்கி ஒன்று இருப்பதை நான் உணர்ந்தேன். குண்டுகள் தனியாக உள்ளே போடப்பட்டிருந்தன. இறங்கிக்கொண்டு மெல்ல நடந்தேன். அன்று எனக்கு ஒரு சினிமா பார்க்கவேண்டும் என்று தோன்றியது. அரங்குக்குள் நுழைந்து நாற்காலியில் அமர்ந்துகொண்டேன். ஏதோ அடிதடிக் கொலைப்படம். ரவுடிகள் துரத்திக்கொண்டே இருந்தார்கள். எனக்கு அந்த நடிப்பில் இருந்த அபத்தம் ஏனோ அப்போது ஆறுதலாக இருந்தது.

நான் என்னசெய்யவேண்டும் என்று சிந்தித்துக்கொண்டே இருந்தேன். எனக்கு சிறிமாஸ்டரின் வீடு, கார் எண் மற்ற தகவல்கள் அனைத்தையும் அனுப்பினார்கள். அவரது காவலர்கள் அனைவருடைய புகைப்படங்களும் அவர்கள் புழங்கும் இடத்தின் படங்களும் வந்தன. நான் முதலில் சிறிமாஸ்டரைக் கண்காணிக்க பையன்களை ஏற்பாடுசெய்தேன். அவர்கள் அதெல்லாம் நன்றாகத்தெரிந்தவர்கள். தினம் செல்லச்செல்ல நுட்பமான தகவல்கள் வந்தபடியே இருந்தன. கண்காணிக்கப்படுவது சிறிமாஸ்டருக்கு தெரியவரும் என்றும் அதன் விளைவாக எனக்கு மேற்கொண்டு என்ன செய்யவேண்டும் என்று என் மேலிடத்துத்

தகவல்வரும் என்றும் நினைத்தேன். ஒவ்வொருநாளும் என் கழிப்பறையில் ரகசிய செல்போனை எடுத்துப்பார்த்தேன். அது மௌனமாகவே இருந்தது.

எட்டாவது நாள் இரவு ஏழு மணிக்கு வீரராகவனை நான் மிக அருகே இருந்த ஓர் ஓட்டலில் சந்தித்தேன். எனக்கு வந்த தகவலின்படி நான் அந்த அசைவ ஓட்டலின் உள்ளறைக்குள் சென்று அமர்ந்ததும் என்னை தூரத்தில் இருந்து கண்காணித்தபின் அவர் வந்து என் முன்னால் அமர்ந்தார். காபிக்கு ஆர்டர் போட்டதும் நாங்கள் இருவரும் மட்டும் ஆனோம். வீரராகவன் "ஒரு பிளான் போட்டிருக்கோம்..." என்றார். நான் அவரையே பார்த்தேன். அவர் சற்று சலிப்பான குரலில் சொல்வதுபோல "ஒரு மோதல் நடக்கட்டும்... அதாவது தற்செயலா நடந்தது மாதிரி...சந்தேகத்திலே அவங்க நம்மாள் ஒருத்தனை போட்டுடறாங்க.....அவங்காள் ஒருத்தனை நாம போட்டுத்தள்ளுவோம்... அப்ப அவன் சமரசப்பேச்சுக்குக் கூப்பிடுவான்..." நான் புரிந்துகொண்டேன். இருந்தாலும் "சமரசத்துக்கு நீ போனாப்போரும்" என்று வீரராகவன் சொன்னது என் மனதில் சிறிய சலனத்தை உருவாக்கியது. தூங்கும் மிருகங்கள் சத்தம்கேட்கையில் காதுகள் மட்டும் விழித்து அசைவதுபோல.

இருவரும் காபியைக் குடித்தோம். அவர் காபியை உறிஞ்சும் ஒலி உரக்கவே கேட்டது. வெளியே டபராக்களும் தட்டுகளும் உரசும் ஒலி. மல்ல மல்ல மல்லே மல்லே என்று பாடல் ஒலி. யாரோ இருமும் ஒலி. சட்டென்று எனக்கு அவரது எல்லா திட்டமும் புரிந்து போய் ஓர் ஆயாசம் ஏற்பட்டது. ஆகவே அவர் செல்போனை அழுத்தியதும் ஜோர்ஜ் அரைக்கதவை திறந்து உள்ளே வந்தது எனக்கு சற்றும் ஆச்சரியம் அளிக்கவில்லை. ஜோர்ஜ் கொஞ்சம் குண்டடித்து தெளிந்த முகத்துடன் இருந்தான். வீரராகவன் ஜோர்ஜை அமரும்படிச் சொன்னார். அவன் பக்கத்து மேஜை நாற்காலியை இழுத்துப்போட்டு அமர்ந்தான். வீரராகவன் "காபி சாப்பிடறியா?" என்றார். "இல்ல, அங்காலை குடிச்சுட்டுட்டுதான் இருந்தனான்" என்ற ஜோர்ஜ் என்னை நோக்கி அரைப்புன்னகை புரிந்தான். "ஒரு வேலை இருக்கு ஜோர்ஜ்" என்றார் வீரராகவன். ஜோர்ஜ் உற்சாகமாக "சரி" என்றான்.

வீரராகவன் செல்போனில் ஒரு படத்தை ஜோர்ஜுக்கு அனுப்பினார். செல்போன் அதிர்ந்ததும் ஜோர்ஜ் எடுத்து படத்தைப்பார்த்தான். "ஆளைப்பாத்துக்கோ... மத்த தகவல்களையும் நான் அனுப்பறேன்". ஜோர்ஜ் "ஆளு யாரு?" என்றான். அந்த அபத்தமான கேள்வியே அவன் ஏன் தேர்வுசெய்யப்பட்டிருக்கிறான் என்பதற்கான சாட்சி என எண்ணி நான் புன்னகைசெய்தேன். "நம்ம கிட்ட வேலைபாத்தவன்...இப்ப வெளிய போய்ட்டான்...போலீஸுக்கு எதுனா

தகவல்சொல்றானோன்னு டவுட்டா இருக்கு... அவனை கூட்டிட்டு வரணும். வரமாட்டான். கொஞ்சம் பயமுறுத்தினா வந்திருவான்.சும்மா கூலி ஆளுதான். நம்மளை மாதிரி ஆட்களை பாத்தாலே பேதியாயிருவான்..." ஜோர்ஜ் தன்னம்பிக்கையுடன் புன்னகை செய்து "சரி...பாத்திருவோம்" என்றான். "முரண்டுபிடிச்சான்னா கத்திய காட்டி இழுத்திட்டு வந்திரு...எப்படியும் இண்ணைக்கு ராத்திரிக்குள்ள ஆளு நம்ம கைக்கு வந்திரணும்" "நான் கொண்டு வந்திடுறன்" என்றான் ஜோர்ஜ். "அப்ப சரி" என்றபின் வீரராகவன் ஒருவாய் தண்ணீர் குடித்து வாயின் காப்பிப்பிசுபிசுப்பை நீக்கிய பின் எழுந்தார். என்னைப்பார்த்து தலையசைத்தபின் வெளியே சென்றார்.

ஜோர்ஜ் நாற்காலியை சரியாக இழுத்துப்போட்டுக்கொண்டு "அண்ணை நல்லா இருக்கியளோ? பாத்து கனகாலமாச்சு.. ஆப்பீஸிலே நான் வரக்கூடாதுன்னு சொல்லிபோட்டினம். அதனாலே வரையில்லை" என்றான். நான் "நீ எப்படி இருக்கே?" என்றேன். " நல்லா இருக்கன் அண்ணை, மகிழ்ச்சியா இருக்கிறன். ரெஜினாவுக்கு பிள்ளை பிறந்திருக்கு அண்ணை...பெட்டை. ரெண்டுமாசமாச்சு. இன்னும் பேரு வைக்கயில்லை. இப்பம் சும்மா ஜென்சின்னு வச்சிருக்கோம்.. அடுத்தமாசம் அந்தோனியார் கோயிலுக்குக் கொண்டுபோயி பேரு வைக்கணும்னு இருக்கம்" என்றான். நான் புன்னகையுடன் "குடும்பம் ஆயாச்சு..." என்றேன். ஜோர்ஜ் உற்சாகமாகச் சிரித்து "பின்ன? அதும் வேணுமே..அண்ணை இப்பம் நான் நல்ல சந்தோசமாட்டு இருக்கிறன்... ஒரு குறையும் இல்லை..நல்ல சாப்பாடு நல்ல வீடு... பிள்ளைக்கு ஞானஸ்நானம் குடுக்கிறப்ப அண்ணனை தலைதொட்டப்பனா நிக்குவைக்கணும்னு நான் சொன்னனான். ரெஜினாவுக்கும் சம்மதம்...அண்ணை ஒருக்கா வீட்டுக்கு வாருங்க. பிள்ளையை பாத்துட்டு போங்க"

அவன் கட்டாயப்படுத்தியதனால் நான் அவனுடன் ஆட்டோவில் அவன் வீட்டுக்குச் சென்றேன். போகும்வழியெல்லாம் ஜோர்ஜ் எப்படியாவது ஒருவருஷத்தில் சென்னைக்குப் போய்விடவேண்டும் என்ற அவனுடைய கனவைச் சொன்னான். ஜோர்ஜைப் பொறுத்தவரை சென்னையில் சினிமாதான் எடுத்துக்கொண்டே இருந்தார்கள். "அண்ணை கில்லி பாத்தியளோ? சூப்பர் படம்...நான் நாலு தடவை பாத்தனான்" என்றான். அவன் இருந்த புதிய வீடு சாலையோரமாக எவர்சில்வர் கடை ஒன்றை ஒட்டியே இருந்தது. நல்ல சிமிண்ட் வீடு. சாலைக்கு மேலேயே பால்கனி துருத்தி நின்றது. முற்றத்திலேயே ஒரு குழிக்குள் தண்ணீர் வரும் குழாய். அதற்குள் பிளாஸ்டிக் குடங்கள் காத்திருந்தன. ஓரமாக ஒரே ஒரு வேப்ப மரம். பக்கவாட்டில் சென்று குறுகலான மாடிப்படிகளை ஏறினால் மொசைக் போட்ட

வராண்டா. திரைச்சீலை அசைந்த வாசலுக்கு அப்பால் ஒரு பெரிய கூடம். இருபக்கமும் படுக்கையறை சமையலறை. படுக்கையறையில் தரையில் ஒரு கரல்-ஆன் மெத்தை கிடந்தது. சமையலறை முழுக்க எவர்சில்வர் பாத்திரங்கள். மின்விசிறி சுழல சுவரில் ஒரு காலண்டர் தாள்கள் படபடத்தன. "பிள்ளைய விட்டுட்டு போயிருக்கிறவள்" என்றான் ஜோர்ஜ்.

குழந்தை கூடத்தில் ஒரு பிளாஸ்டிக் பாய் மீது பழைய நீலப்புடவையில் கிடந்து கைகால்கள உதைத்துக்கொண்டிருந்தது. பக்கவாட்டில் டிவியில் ஏதோ பாட்டு ஓடிக்கொண்டிருந்தது. "குட்டிக்கு டிவி இருந்தா போரும்...நல்ல வெளையாடிட்டு கிடப்பவள்" ஜோர்ஜின் மொழியிலும் இப்போது கொஞ்சமாகத்தான் யாழ்ப்பாணம் இருந்தது. குழந்தை கருமையாக குட்டித்தலை நிறைய நிறைய முடியுடன் மடிப்புகள் கொண்ட தொடையும் மென்மையான பாதங்களுமாக ஜோர்ஜின் குரல் கேட்டு எம்பி எம்பி சிரித்தது. அதன் கைகளின் மெல்லிய விரல்கள் பாதி முஷ்டிபிடித்திருந்தன. சிவப்பு நிறத்தில் ஒரு மேல்சட்டை மட்டும் போட்டிருந்தது. அதன் வாயில் இருந்த நிப்பிள் அருகே விழுந்து கிடந்தது. அருகே கிலுகிலுப்பைகள் குழந்தையால் மிதித்து விலக்கப்பட்ட ஒரு பனியன்துணிப் போர்வை.

ஜோர்ஜ் குழந்தையை அள்ளி எடுத்தான். அதன் கண்கள் நீர்ப்படலம் படர்ந்தவைபோலிருந்தன. மலர்ந்த சிறு உதடுகளில் இருந்து எச்சில் வழிந்து அதன் சட்டை நனைந்திருந்தது. "மூத்திரம் விட்டிருக்கிறவள்" என்று ஜோர்ஜ் தன் சட்டையாலேயே அதன் புட்டத்தை துடைத்து இடுப்பைப்பற்றி மேலே தூக்கி "கள்ளப்பெட்டை...களவாணிப்பெட்டை..எங்க உங்க அம்மா? உங்க அம்மா எங்க?" என்று ஆட்டினான். அது தன் இடது கையைமடித்து வாய்க்குள் போட்டுக்கொண்டு கண்கள் சொக்க கால்களை உதறி உதறிச் சிரித்தது. அதன் கழுத்தில் மெல்லிதாக ஒரு தங்கச்சங்கிலி மின்னியது. "மாமா வந்திருக்கிறார் பாருங்க...என் செல்லக்குட்டி பாருங்க..."

வாசல்வழியாக ரெஜினா உள்ளே வந்து "வாங்கண்ணா" என்றபின் நாற்காலி மேல் கிடந்த துண்டை எடுத்து நைட்டியின் மீது மார்பில் போட்டுக்கொண்டாள். நன்றாக கொழுத்து கன்னங்கள் உப்பி அவள் முற்றிலும் புதியவளாக இருந்தாள். சாம்பல்பாய்ந்து காய்ந்த கருமைகொண்டதாக இருந்த அவளுடைய சருமம் பளபளப்பாக ஆகி கொஞ்சம் அழகியாகக்கூட தோன்றினாள். "உக்காருங்கண்ணா..." என்றாள். "மாவு அரைக்க குடுத்திருந்தனான்.." என்றபடி எவர்சில்வர் வாளியுடன் உள்ளே போனாள். ஜோர்ஜ் இரும்பு மடக்கு நாற்காலியை

நீக்கி போட்டு என்னை அமரும்படிச் சொன்னான்.நான் அமர்ந்ததும் அவனே குழந்தையை என் மடிமீது வைத்தான்.

என்னால் அதை பிடித்துக்கொள்ள முடியவில்லை. கால்களை உதறியபடியே இருந்தது. அதன் தலை கொளகொளவென முன்னும் பின்னும் ஆடியது. அது என்னையே நீர்க்கண்களால் பார்த்த பின் சட்டென்று எம்பி எம்பிக் குதித்து கைகளை ஆட்டியது. என் பையில் ரூபாய் இருந்ததை நினைவுகூர்ந்தேன். சட்டைக்குள் கைவிட்டு ஒரு நூறு ரூபாய்த்தாளை எடுத்து அதன் கைகளில் வைத்தேன். அது ரூபாயை கீழே நழுவவிட மலர்ந்த முகத்துடன் ஜோர்ஜ் ரூபாயை எடுத்தான். "பிள்ளையை ஆசீர்வாதம் பண்ணணும் அண்ணை" என்றான். நான் அதன் தலைமேல் கையை வைத்தேன்.

ரெஜினா வாசலில் நின்று "தேத்தண்ணி குடுக்கிறியளோ?" என்றாள். "இல்ல...இப்பதான் காபி குடிச்சம்...பிறவு" என்றேன். "அண்ணை காலம்பற வச்ச கோழிக்குழம்பு இருக்கு...தோசை சாப்பிடுதியளோ?" "இல்லை... இப்ப ஒண்ணும் ஏறாது...நான் வாறன்" என்றேன். ரெஜினா என்னிடம் "இஞ்ச நல்ல பெட்டையள் உண்டாண்ணு பாருங்க...தனியா எவ்வளவு நாள் இருக்கிறது?" என்றாள். அவள் என்னிடம் நேரடியாகப் பேசியதை என்னால் எதிர்கொள்ள முடியவில்லை. பார்வையை ஜோர்ஜுக்கு திருப்பி "பாப்பம்...வயசும் ஆச்சே" என்றேன். ரெஜினா"இஞ்ச பக்கத்திலே மரியா எண்டு ஒரு பெட்டை இருக்கிறவள். நல்ல பெட்டை...அவட புருஷன் ஆமி செல்லடிச்ச செத்துப்போயிட்டனான்" என்றாள். நான் "பாப்பம்" என்றபின் எழுந்துகொண்டேன்.

விடைபெற்று படிகளில் இறங்கும்போது ஒன்பதரை தாண்டியிருந்தது. ரெஜினா குழந்தையுடன் பின்னால் வந்தாள். ஜோர்ஜிடம் நான் மெல்ல "பணம் குடுத்தாங்களா?" என்றேன். அவனும் மெல்ல "குடுத்தவை..." என்றான். நான் வெளியே இறங்கி ஆட்டோ பிடித்தேன். ஜோர்ஜ் ஆட்டோ அருகே குனிந்து "அண்ணை எனக்க செல்நம்பர் வச்சுகிடுங்க" என்றான். "இல்ல...அது தப்பு" என்றேன். "ஓம்" என அவன் புரிந்துகொண்டான். ஆட்டோ நகரும்போது அவன் கைவீசுவதை கண்டேன். எதிர்ச்சுவரில் மறுநாள் போடப்போகும் புதுப்படத்துக்கான போஸ்டர்கள் ஒட்டிக்கொண்டிருந்தார்கள். ஜோர்ஜ் சாலையைத்தாண்டி அந்த போஸ்டரைப் பார்ப்பதற்காகச் செல்வதைக் கவனித்தேன்.

நான் அலுவலகத்தில் இரும்பு நாற்காலியில் அமர்ந்து விகடன் வாசித்துக்கொண்டிருந்தேன். பையன்கள் இருவர் உளவுக்குப் போயிருந்தார்கள். ஒருவன் மட்டும் உள்ளறைக்குள் தூங்கிக்கொண்டிருந்தான். மற்றவர்கள் வழக்கம்போல வெளியே சுற்றச் சென்றிருந்தார்கள். விகடனின் எல்லா பக்கங்களையும் வாசித்து முடித்ததும் நான் சோம்பலுடன் எழுந்து கைகால்களை நெட்டி முறித்தேன். மணி இரவு பன்னிரண்டு தாண்டியிருந்தது. இன்னும் சற்று நேரத்தில் பையன்கள் இரண்டாவது ஆட்டம் முடித்து வந்துவிடுவார்கள். சலிப்பாக இருந்தது. அத்துடன் நான் என் ரகசிய செல்போனைப் பார்க்க விரும்பினேன். எழுந்து சென்று கழிப்பறைக்குச் சென்று தகரக்கதவை மூடிக்கொண்டேன். உள்ளிருந்து உறையை எடுத்து செல்போனை எடுத்துப்பார்த்தேன். அதில் எந்தச் செய்தியும் இல்லை.

அதை சார்ஜ் போட்டு கழிப்பறை சோப்பு பரண்மேல் வைத்தேன், அருகிலேயே இங்கே உள்ள செல்போனையும் வைத்தேன். மலம் கழித்துக்கொண்டிருக்கும்போது செல் மெல்ல அதிரும் ஒலி கேட்டது. அரைக்கணம் என் மேலிட அழைப்பு என்று எண்ணி என் அகம் பதற்றம் கொண்டது. ஆனால் இங்கே உள்ள செல்தான் அழைத்தது. எடுத்து செய்தியைப் பார்த்தேன். ஜோர்ஜ் கொல்லப்பட்டுவிட்டான். மீண்டும் ரகசிய செல்லை உள்ளே வைத்து விட்டு வெளியே வந்து ஸ்டவ்வை பற்றவைத்தேன். தமிழ்நாட்டில் பாலில்லாத டீ போட எவருக்குமே தெரியாது, ஆகவே சூசைமாஸ்டர் அவரே போட்டுக்கொள்வார். அந்த ஸ்டவ்வை அவர் போனபின் நான் பயன்படுத்தினேன்.

டீ டம்ளருடன் வந்து அமர்ந்து அந்த விகடனையே மீண்டும் எடுத்து வாசிக்க ஆரம்பித்தேன். சலிப்புடன் தூக்கிப்போட்டுக்கொண்டு கைகளைக் கட்டிக்கொண்டு தெருவையே பார்த்துக்கொண்டிருந்தேன். தெருவில் ஒரு நாய் நடந்து போயிற்று. தூரத்தில் ஏதோ கடையில் சினிமாப்பாட்டு ஒன்று ஒலிக்க ஒரு ஆட்டோ அதிக ஓசையுடன் கடந்து சென்றது. அலுவலகத்தின் கடிகாரம் டிக் டிக் டிக் என்று ஓடிக்கொண்டிருக்க பக்கத்து வீட்டில் யாரோ பாத்திரம்போனபின் நீரை வேகமாக கொட்டினார்கள். கமறும் ஒலியும் தகரடப்பா விழும் ஒலியும் கேட்டது. இங்கே அமைதியான இரவென்பதே இல்லை.

பைக் வந்து நிற்க அதிலிருந்து அலெக்ஸ் இறங்கி பரபரப்பாக உள்ளே வந்தான். நான் ஏறிட்டுப்பார்த்ததும் "ஜோர்ஜை போட்டுட்டாங்க மாஸ்டர்" என்றான். நான் மேலே

சொல்லு என்பதுபோலப் பார்த்தேன். அவனுக்குக் கொஞ்சம் மூச்சிரைத்தது. இந்த மண்ணில் கொலைகள் மிகவும் அபூர்வம் என்று எண்ணிக்கொண்டேன், ஒருவேளை இது இவன் பார்த்த முதல்கொலையாக இருக்கலாம். அலெக்ஸ் உள்ளே போய் கூஜாவில் இருந்து தண்ணீரைக் குடித்துக்கொண்டு பெஞ்சில் அமர்ந்து சட்டையை பித்தான் கழற்றி மேலேற்றிவிட்டுக்கொண்டான். ”சொல்லு” என்றேன். ”கொன்னவன் அவங்கட ஆளு மாஸ்டர்... நம்ம ஊருதான்... அவனை இவன் நேராபோயி தோளிலே பிடிச்சு கூப்பிட்டவன்” என்று அலெக்ஸ் சொல்ல ஆரம்பித்தான்.

அலெக்ஸ் ஒரு டக்கடைமுன்னால் நின்றிருந்தபோது அதைப்பார்த்தான். அந்த ஆள் சாலைதிரும்பி வந்துகொண்டிருந்தபோது ஜோர்ஜ் வேகமாக பின்னால் வந்தான். அவன் சுதாரிப்பதற்குள் ஜோர்ஜ் அவன் தோளில் கையை வைத்து குனிந்து எதையோ சொன்னான். அவன் இவனது கையை எடுத்துவிட்டு கடுமையாக ஒரு வார்த்தை பேசி விலக முயல ஜோர்ஜ் தன் பாண்ட் பைக்குள் கையை விட்டான். அந்தக்கணமே அவன் தன் கத்தியை எடுத்து அதே வேகத்தில் ஜோர்ஜின் இதயத்தில் குத்திவிட்டான். இரு விலா எலும்புகள் நடுவே கத்தி கச்சிதமாக சென்றிருந்தது. ஜோர்ஜ் திகைத்துப்போய் கைநீட்டியபடி ஏதோ குழறி சாலையில் பக்கவாட்டில் விழுந்து பரபரவென்று கைகால்களை உதறிக்கொண்டு துடித்து சிலநிமிடங்களில் இழுத்து இழுத்து அடங்கினான்.

அப்போது சாலையில் பத்துப்பதினைந்து பேர் இருந்தார்கள். அத்தனைபேரும் பலதிசைகளிலாக கூச்சலிட்டபடி கலைந்தோட உடனடியாக சாலையே காலியாகியது. திறந்திருந்த எல்லா கடைகளும் சரசடவென்று மூடப்பட்டன. குத்தியவன் கத்தியுடன் நின்று தெருவை சுற்றி கண்ணோட்டி பார்த்துவிட்டு கத்தியை ஒரு கைக்குட்டையில் சுற்றி பாண்ட் பைக்குள் போட்டுவிட்டு நிதானமான வேகத்தில் நடந்து பக்கவாட்டின் சிறிய சந்துக்குள் நுழைந்து மறைந்தான். சாலையில் ஜோர்ஜ் துடித்த துடிப்பில் குப்புறக் கவிழ்ந்து கிடந்தான். தார்ப்பரப்பில் ரத்தம் வழிந்தோடியது. ”சர்ரியான குத்து மாஸ்டர்...அவன் நல்ல டிரெயினிங் எடுத்திருக்கிறன்”

நான் ”உன்னை அவன் பார்த்தானா?” என்றேன் ”பார்த்திருக்க சான்ஸ் இல்லை...நான் பாய்லருக்குப் பின்னாலே நின்றேன்” என்றான் அலெக்ஸ். கண்டிப்பாக அவன் பார்த்திருப்பான் என்று எனக்குத் தெரியும். ”சரி, நல்ல விஷயம்...பாப்பம்...” என்றேன். ”இந்த விசரன் எதுக்கு அவனைபோயி பிடிச்சவன்..? அவன் கத்தி வச்சிருப்பான் எண்டு தெரியாதோ?” அலெக்ஸ் மேலும் பேச விரும்பினான். நான்

”பெடியனுங்க வந்ததும் மேலே வரச்சொல்லு... ஜோர்ஜு நம்மாளுன்னு அவனுக்கு தெரியுமாண்ணு பாக்கணும்” என்ற பின் மாடிக்குச் சென்றேன். பாயை விரித்து படுத்துக்கொண்டு ஓட்டுக்கூரையைப் பார்த்துக்கொண்டிருந்தேன். பக்கத்து வீட்டில் யாரோ நன்றாகக் குரட்டைவிடும் ஒலி. அதையே கேட்டுக்கொண்டிருந்துவிட்டு சில கணங்களில் நன்றாகவே தூங்கிவிட்டேன்.

பையன்கள் வந்ததும் அந்த ஒலிகேட்டு எழுந்துகொண்டேன். அவர்கள் அறைவாசலில் கூடி நின்றார்கள். நான் பாயிலேயே அமர்ந்துகொண்டு ஒரு பீடி பற்ற வைத்தேன். மெதுவாக புகைவிட்டபின் ”தற்செயலாத்தான் நடந்திருக்கு என்ன?” என்றேன். அலெக்ஸ் ”இந்த விசரன்..” என்று ஆரம்பிக்க நான் ஏறிட்டுப்பார்த்ததும் அவன் அடங்கினான். மற்றவர்கள் நான் பேசட்டும் என்று காத்திருந்தார்கள். நான் இன்னும் இருமுறை புகை இழுத்தபிறகு ”நாம அவங்களிலே ஒருத்தனையாவது போடணும்...அப்பி விட்டிரக்கூடாதே...” என்றேன். பையன்களில் ஒரு திணறல் ஏற்படுவதை உணர் முடிந்தது. ”இல்லேன்னா சுளுவா கைய வைக்க ஆரம்பிச்சிருவானுங்க...கைய வச்சா நாமளும் அடிப்போம்னுதான் எப்பவுமே இருக்கணும்...” என்றேன். ”சரி மாஸ்டர்” என்றான் தில்லை. ”உக்காருங்க” என்றேன். தயக்கமாக ஆங்காங்கே அமர்ந்தார்கள்.

நான் என் திட்டத்தை விளக்கினேன். சாலைகளில் சந்திக்கக்கூடிய வாய்ப்புள்ளவர்கள் மூன்றுபேர். அவர்களின் படங்களைக் காட்டினேன். என் செல்போன் அவர்களிடம் சுழன்று வந்தது. ”முகத்தைப் பாத்துக்கங்க... போலீஸ் ஒண்ணும் பயமில்லை. நம்மாளுங்கதான். மூணுபேரையுமே பாலோ பண்ணுங்க. யாரு வாய்க்கிறானோ அவனை போட்டுருங்க...” அவர்களை நான் மூன்று குழுக்களாக பிரித்தேன். அவர்கள் சேர்ந்து செயல்படுவதற்கான திட்டங்களை விளக்கினேன். அவர்கள் ஒரு சொல் பேசாமல் கேட்டுக்கொண்டார்கள். ஆரம்பத்தில் இருந்த அச்சம் விலகி ஒரு தீவிரமான நடவடிக்கை கொடுக்கும் கிளர்ச்சியை அவர்கள் அடைவதைக் கவனித்தேன். என்ன இருந்தாலும் இளைஞர்கள். நான் பேசப்பேச அவர்கள் அந்த காட்சியை மனக்கண்ணின் காண ஆரம்பித்தார்கள். ஒரு கட்டத்தில் வேட்டைநாய்களின் கண்கள் அவர்களுக்கு வந்துவிட்டிருந்தன. ”சரி, மணி ரெண்டாச்சு...ஒரு மூணுமணித்தியாலம் தூங்கிட்டு கெளம்புங்க...” என்றேன். அவர்களுக்கான பணத்தை பட்டுவாடா செய்தபின் நான் படுத்துக்கொண்டேன்.

தூங்கி எழுந்தபோது மதியமாகியிருந்தது. எழுந்து பல்தேய்த்துக் குளித்துவிட்டு ஆறடுக்கு கேரியரில் காத்திருந்த மீன்குழம்பு சாப்பாட்டை சாப்பிட்டேன். புதிய வார இதழ்கள் அனைத்தையும் வாசித்தேன். மாலையில் மார்க்கு வந்து பையன்கள்

பின்தொடர்வதாகவும் அவர்கள் மிகவும் கவனமாக இருவர் மூவராகவே வெளியே நடமாடுவதாகவும் சொன்னான். நான் மாலையில் கிளம்பி ஒரு சினிமாவுக்குப் போனேன். இப்போது சினிமாவை என்னால் கடைசிவரைக்கும் பார்க்க முடிந்தது. ஒரு அடிதடிப்படம். வானத்தில் பறந்து பறந்து சண்டை போட்டார்கள். சண்டைக்கு முன்னால் சொடக்கு போட்டு வசனம் பேசினார்கள். டேய் ஏய் என்றெல்லாம் கத்தினார்கள். கதாநாயகன் ஒல்லியாக ஒரு பையன்...அவன் பேரென்ன என்று கேட்டால் ஜோர்ஜ் அவன் சரித்திரத்தையே சொல்லியிருப்பான்.

இரவு திரும்பி வந்து நெடுநேரம் வானொலியில் செய்திகள் கேட்டுக்கொண்டிருந்துவிட்டு விடியும்போதுதான் தூங்கினேன். அன்றும் பன்னிரண்டு மணிக்கு எழுந்து மதிய உணவையே சாப்பிட்டேன். நாளிதழ்களையும் வார இதழ்களையும் வாசித்தேன். அன்றும் ஒரு சினிமாவுக்குச் சென்றேன். அந்த நகரத்தில் நான்கு சினிமாக்கொட்டகைகள்தான். ஒன்றில் ஆங்கிலப்படம் போட்டிருந்தார்கள். பிரம்மாண்டமான ஒரு பாம்பு. பொம்மை என்று நன்றாகவே தெரிந்தது. அது மனிதர்களை மொத்தமாக விழுங்கிவிட்டு அப்படியே திரும்பக் கக்கியது. அதை இயந்திரத்துப்பாக்கிகளால் சடசடவென்று சுட்டார்கள். அலறினார்கள். காட்டுக்குள் ஓடினார்கள். அது எதிர்பாராத இடங்களில் தோன்றி தாக்கியது. மனிதர்களுக்குப் போராடுவதற்கு விதவிதமான எதிரிகள் தேவைப்படுகிறார்கள்.

பத்துநாள் ஒன்றுமே நடக்கவில்லை. என்னுடைய அன்றாடச்செயல்பாடுகள் ஒரேபோல ஆயின. அந்த ஒல்லிப்பையனின் சினிமாவையே நான் மூன்றாம் முறையும் பார்க்க நேர்ந்தது. பையன்கள் என்னை ஏமாற்றுகிறார்களா இல்லை அச்சப்படுகிறார்களா என்று சந்தேகப்பட்டேன். ஆனால் அவர்களின் தீவிரம் உண்மையானது என என் ஆழ்மனம் அறிந்திருந்தது. பத்தாம்நாள் காலையில் நான் தூங்கிக்கொண்டிருந்தபோது மார்க்கு வந்து என்னை எழுப்பினான். "மாஸ்டர்...மாஸ்டர்" என்றான். நான் எழுந்து கைலியை நன்றாகச் சுற்றிக்கொண்டு பாயிலேயே அமர்ந்து கொண்டு வாயைத்துடைத்தேன். "மாஸ்டர்...ஒருத்தனை போட்டுட்டோம்" நான் "எப்ப?" என்றேன். "கொஞ்சநேரம் முன்னாடி...எட்டரை மணிக்கு" என்றான் மார்க்கு. "ம்ம்" என்றேன். எழுந்து மோர்க்குபல் முறித்தபின் "நம்ம பெடியன்களை எல்லாம் ஆபீஸுக்கு வந்துடச்சொல்லு...யாரும் நான் சொல்லாம எங்கியும் போகக்கூடாது" என்றேன்.

ஒருமணிநேரத்தில் எல்லா பையன்களும் வந்து விட்டார்கள். முயல்மணம் கிடைத்து கிளர்ச்சியடைந்த வேட்டைநாய்களைப்போல ததும்பிக்கொண்டிருந்தார்கள்.

ஆனால் எவருமே பேசவில்லை. ரஹீம் கடையில் இருந்து பிரியாணி வந்திருந்தது. பிளாஸ்டிக் தட்டுகளில் வைத்துக்கொண்டு சாப்பிட்டார்கள். நான் நாற்காலியில் அமர்ந்து நாளிதழ்களை மீண்டும் வாசித்தேன். ” நான் மேலே சொல்லுறது வரை வெளியே போக வேண்டாம்...என்ன ஏதுன்னு பாத்திருவோம்” என்றேன். ”சரி மாஸ்டர்” என்றான் அலெக்ஸ். நான் அன்று வெளியே கிளம்பவேண்டாம் என்றுதான் நினைத்தேன். ஆனால் என்னால் அறைக்குள் இருக்க முடியவில்லை. மேலும் நான் கிளம்பினால் பையன்கள் புளுபிலிம் பார்ப்பார்கள் என்று நினைத்தேன். அவர்களின் இப்போதைய கிளர்ச்சியை வெல்ல அவர்களுக்கு அதுதான் தேவை.

எல்லா படங்களையும் பார்த்துவிட்டிருந்தேன். பகலில் நகரம் அதீதமான வெளிச்சத்தால் மூடப்பட்டிருந்தது. வெயிலில் தூசியும் புகையும் கலந்து பார்வையை திரையிட்டன. இரும்புக்கடைகள் இருந்த தெருவழியாகச் சென்றேன். திடீரென்று ஓர் எண்ணம் ஏற்பட்டு ஆட்டோ ஒன்றை நிறுத்தி அதி ஏறிக்கொண்டு ஜோர்ஜின் வீட்டுக்குச் சென்றேன். மதியவெயிலில் அந்தப்பகுதியே வெந்த தூசியும் சாக்கடை ஆவியும் கலந்த வாசனையுடன் தூங்கிக்கொண்டிருந்தது. சாலையில் எவருமே இல்லை. வீட்டைக் கண்டுபிடித்து ஆட்டோவை அனுப்பிய பின் அரைநிமிடம் தயங்கினேன். பின்பு சிறிய இரும்பு கேட்டை திறந்து குழாய் இருந்த பள்ளத்தை தாண்டி படிகளில் ஏறி வீட்டு முன் நின்றேன். கதவு உள்ளே தாழிடப்பட்டிருந்தது.

நான் சில நிமிடங்கள் அங்கேயே நின்றேன். உள்ளே ஏதோ பேச்சுக்குரல் கேட்பது போல் இருந்தது. தீர்மானித்துவிட்டு கதவை மெல்ல தட்டினேன். உள்ளே மேலும் ஒலிகள், சற்று அவசரமான பேச்சொலிகள். கதவைத் திறந்த ரெஜினா என்னைப் பார்த்ததும் ஒருகணம் பிரமித்தபின் நிலைமீண்டு ” உள்ள வாங்க” என்றாள். நான் உள்ளே சென்றேன். ஜன்னல்கள் எல்லாம் மூடப்பட்டிருந்ததனால் அறைக்குள் சூடான காற்று நிறைந்திருந்தது. ரெஜினா ஜன்னல்களை திறந்தாள். ”தூங்கிட்டிருந்தியோ?” என்றேன். ”ம்ம்” என்று புன்னகை செய்தபடி அவள் சுவர் சாய்ந்து நின்றாள். ”பிள்ளை எங்க?” ”தூங்குறவள்” என்றாள். அவள் கன்னங்களில் ஒரு குழி விழுவதை கவனித்தேன். கனமான மார்புகள் நைட்டிக்குள் அசைந்தன.

உள்ளறையில் இருந்து வீரராகவன் வெளியே வந்தார். ”என்ன சார்லஸ்...?” என்றபின் இரும்பு நாற்காலியில் வந்து அமர்ந்துகொண்டார். நான் ”நியூஸ் அனுப்பினேனே...” என்றேன். ”ஆமா...பாத்தேன். அதைச் சொல்லிட்டுப்போகலாமனுதான் வந்தேன்” என்றார். ”ஆமா, நாம அப்பி விடக்கூடாதுல்ல?” என்று நான் ரெஜினாவைப்

பார்த்துச் சொன்னேன். அவள் பேசாமல் நின்றாள். "அப்றம்?" என்றார் வீரராகவன். "நீங்கதான் சொல்லணும்...பெடியங்கள் ஆபீஸ் விட்டு போகப்படாதுன்னு சொல்லியிருக்கு..." வீரராகவன் "ஒரு டய போடுடி" என்றார் ரெஜினாவிடம். ரெஜினா என்னிடம் "மாஸ்டருக்கு ட வேணுமா?" என்றாள். நான் "ம்ம்" என்றேன்.

ரெஜினா இரு டம்ளர்களில் ட கொண்டு வந்து வைப்பதற்கு டபாய் இல்லாததனால் இன்னொரு நாற்காலியில் வைத்தாள். நான் டயைக்குடித்தபடி வீரராகவனைப் பார்த்தேன். அவர் டயை குடித்துக்கொண்டு சிந்தனையில் ஆழ்ந்திருந்தார். பிறகு சட்டென்று எழுந்து "அப்ப சரி, எனக்கு ஒரு வேலை இருக்கு. நான் பேசறேன்" என்றபின் ரெஜினாவிடம் திரும்பி "பாத்துக்கலாம்...ஒண்ணும் கவலைப்படாதே" என்றார். அவள் அதற்கும் அந்த காலியான முகபாவனையைக் காட்டினாள். வீரராகவன் கிளம்பி வெளியே சென்று செருப்பைப் போட்டுக்கொண்டு படிகளில் இறங்கினார். இவர் எப்படி வந்தார் என்று நான் நினைத்தேன். அதற்குள் வெள்ளை வேன் வந்து அவர் அருகே நிற்க அதில் அவர் ஏறிக்கொண்டார். தெருவில் அந்த சினிமாவின் பத்தாவது நாள் போஸ்டர் ஒட்டப்பட்டிருந்தது. அந்த ஒல்லிப்பையன் நடித்தபடம்.

ரெஜினா என் முன்னால் நாற்காலியில் வந்து அமர்ந்துகொண்டாள் "வீரராகவன் பணம் குடுத்தாரா?" என்றேன். "ம்ம்" என்றாள். அவள் கண்கள் என் கண்களை தயக்கமில்லாமல் சந்தித்தன. அவள் சற்றே முன்னகர்ந்து அமர்ந்தபோது மார்பின் பிளவு தெரிந்தது. நான் அவளது அந்த அப்பட்டத்தை உள்வாங்கமுடியாதவனாக அமர்ந்திருந்தேன். அவள் மெல்லிய குரலில் "சாப்பிடுறியளோ?" என்றாள். நான் திடுக்கிட்டு "இல்ல, கெளம்பறேன்" என்றேன். அவள் சரசமாகப் புன்னகை செய்து "இருங்க, போயி அங்க என்ன செய்யப்போறீங்க?" என்றாள். நான் அவளையே பார்த்தேன். என் கண்கள் அவள் மார்பிடுக்கைப் பார்த்தபோது அவள் கையை தூக்கி முடியை கோத மார்புகள் மெல்ல அசைந்தன.

நான் சட்டென்று எழுந்துவிட்டேன். நேராக வாசலை நோக்கிச் செல்ல எண்ணி ஆனால் அந்த எண்ணம் உடலுக்கு வராமல் நின்றேன். அவள் சாதாரணமாக எழுந்து "போலீஸ்காரரு இனிமே வரமாட்டார்" என்றாள். அதற்குள் உள்ளே அவள் குழந்தை சிணுங்க ஆரம்பித்தது "ஓ ஓ ஓ" என்றாள் ரெஜினா. அது வீரிட்டு தொட்டில் மணிகள் அசைய கால்களை உதைக்க ஆரம்பித்ததும் உள்ளே போய் அதை தூக்கி "ஜோ ஜோ ஜோ" என்றபடி அசைத்துக்கொண்டு மார்போடணைத்து முத்தமிட்டாள். அதன் தலைமுடி இன்னும் அடர்த்தியாகவும் சுருளாகவும் இருப்பது போல தோன்றியது. ஜோர்ஜின் தலைமுடிதான் அப்படி நுரை போல இருக்கும். குழந்தை

அவள் தோளில் முகத்தை புதைத்துக்கொண்டு கண்ணீர் துளி இருந்த இமைகளுடன் என்னை உற்று பார்த்தது

நான் மெல்ல முன்னால் சென்று குழந்தையை நோக்கி கைநீட்டினேன். சட்டென்று ரெஜினா காட்டு மிருகங்கள் சீறித்திரும்புவது போல 'ம்ம்' என்று உறுமியபடி குழந்தையை விலக்கி என்னை பார்த்தாள். அந்த கண்களில் இருந்த உக்கிரத்தால் நான் நீட்டிய கைகளுடன் அப்படியே நின்றேன். அவள் குழந்தையுடன் சுவர் ஓரமாக நகர்ந்து நின்று மூச்சிரைத்தாள். நான் அவளையே பார்த்தேன். அவள் முகமும் கழுத்தும் வியர்த்து பளபளவென்றாயின. அப்போது அவள் உண்மையிலேயே கவற்சியான பெண்ணாகத்தோன்றினாள். முதல்முறையாக அவள் மேல் தாளமுடியாத காம எழுச்சி எனக்கு ஏற்பட்டது. ஆனால் நான் சட்டென்று திரும்பி கதவை நோக்கி நடந்து தாழை திறந்து வெளியே இறங்கினேன்.

வெளியே வெயில் விரிந்த தெருவில் ஒரு ஆட்டோ ஆபாசமான மஞ்சள் ஒளியுடன் சென்றது. அதன் ஒலி என் மண்டையை அறைந்தது. எனக்கு அப்போது தெருவில் ஓடவேண்டும் என்று தோன்றியது. ஆனால் எல்லாம் சாலைக்கு வரும் வரைத்தான். தார்ச்சாலையில் நின்று கொண்டு சுற்றிலும் பார்த்தபோது சட்டென்று நான் ஒரு மெல்லிய வலியை உணர்ந்தேன். என் எலும்புக்குள் அந்த உலோகத்தில். நான் இறுக்கமாக உடலை வைத்திருந்திருக்க வேண்டும். நேராக அருகே இருந்த பெட்டிக்கடைக்குச் சென்று ஒரு கட்டு செய்யது பீடி வாங்கினேன். அங்கேயே உரித்து திறந்து பற்றவைத்து இருமுறை இழுத்தபோது என் முகம் மெல்லமெல்ல தளர்ந்தது. நான் இலகுவானேன்

அப்போது ஓர் எண்ணம் வந்தது. அந்நேரத்தில் ரெஜினா அறைக்கதவை மூடிக்கொண்டு அந்தக்குழந்தையை அணைத்தபடி தேம்பி அழுதுகொண்டிருக்கக் கூடும் என்று. அந்த எண்ணம் என்னை மேலும் இலகுவாக ஆக்கியது. புன்னகையுடன் பீடியை இழுத்துக்கொண்டு எதிர்திசை நோக்கி நடந்தேன்.

7

நான் காலையில் எழுந்தபோதே எனக்கு அன்றைய நாள் முக்கியமானது என்ற உள்ருணர்வு ஏற்பட்டுவிட்டது. அந்தமாதிரியான உள்ருணர்வுகள் தவறுவதேயில்லை என்பது என் அனுபவம். அது வேட்டையாடப்படும் அல்லது வேட்டையாடும் மிருகங்களுக்கு உள்ள நுண்ணுணர்வு மட்டும்தான். அதை பற்பல நூற்றாண்டுகளாக விலங்குகள் உருவாக்கி எடுத்திருக்கின்றன.

நான் கழிப்பறைக்குச் சென்று என் செல்போனைப் பார்த்தேன். அதை ஆன் செய்ததுமே அதிர்ந்து செய்தியைப் பெற்றுக்கொண்டது. அதை வாசித்தேன். நான் எதிர்பார்த்திருந்த செய்திதான். ”ரிமுவ் ஸ்ரீ ” என்ற எழுத்துக்களுக்குப் பின் எனக்குக் கட்டளைகொடுப்பவரின் குறிப்பெயர். ‘பாப்’. பெருமூச்சுடன் அரைநிமிடம் கண்மூடி அமர்ந்திருந்தேன். மெதுவாகச் சிந்தனைகள் ஊறி வர ஆரம்பித்தன. சிறி மாஸ்டர் ஏற்கனவே களையெடுப்புப் பட்டியலில் இருந்தாரா இல்லை எனக்கு வழியை உருவாக்குவதற்காக அவரை பலியிடுகிறார்களா?

ஒரு கணம் பெரும் திகைப்பு ஏற்பட்டது. எந்த ஒரு கேள்விகளுக்கும் பதிலே இல்லாமல் இப்படி ஒரு பிரம்மாண்டமான தொடர்நிகழ்வை எந்த ஒரு பெரும் புனைகதையிலும் கற்பனைசெய்துவிடமுடியாது. என்றாவது ஒருநாள் இந்த நிகழ்ச்சிகள் எல்லாம் வரலாறாக ஆகி சீராகப்பதிவுசெய்யப்பட்டு ஆராயப்பட்டு எல்லா கேள்விகளுக்கும் பதில் எழும் என்ற நம்பிக்கை எனக்கு ஒரு காலத்தில் இருந்தது. ஆனால் எல்லாம் எதிரம்”றையாக ஆகி, இதெல்லாம் அப்படியே புதைந்து, கேள்விகளும் கேட்கும் மனிதர்களும் சேர்ந்து மண்ணுக்குள்ளும் மறதிக்குள்ளும் சென்றுவிடுவார்களா என்ற எண்ணம் அடிக்கடி எழுகிறது. அப்படியானால் அக்கேள்விகளை கேட்டுக்கொள்வதிலேயே பொருள் இல்லை.

நான் ஆப்பமும் பாயாவும் சாப்பிட்டுவிட்டு ரேடியோவை காதருகே வைத்து பிபிசி கேட்டுக்கொண்டிருந்தபோது என்னை வீரராகவன் அழைத்தார். நான் என் பெயரைச் சொல்லிவிட்டு மௌனமாகக் கவனித்தேன். ” அவங்க நம்ம மேலிடத்திலே தொடர்பு கொண்டிருக்காங்க... உக்காந்து பேசலாம்கிறாங்க..” என்றார் வீரராகவன். ”அனேகமா அவங்களிலே யாரையாவது நீ சந்திக்கவேண்டியிருக்கும்...இடம் நேரம் எல்லாம் குறிச்சுக்கிடு..கூடுமானவரை அந்தாள் வீட்டிலேயோ ஆபீஸிலேயோ சந்திக்கிற மாதிரி இருக்கட்டும்...” நான் ”சரி” என்றேன். ”அதோட இந்த சிம்கார்டை மாத்திரு...” என்ற பின் அவர் விடுபட்டார்.

நான் அன்று பகல் முழுக்க காத்திருந்தேன். எனக்கு எப்படி அழைப்பு அல்லது தொடர்பு வரும் என்று தெரியவில்லை. அவர்கள் நேரடியாகவே தொடர்புகொள்வார்கள், அதுதான் அவர்களின் வழிமுறை. நான் அன்றும் சினிமாவுக்குச் சென்றேன். அதன் பின் சந்தைக்கு முன்னால் நின்று நெரிசலைப் பார்த்துக்கொண்டிருந்தேன். மறுநாள் மாலை நான் வெற்றிலைபாக்குக் கடையில் பீடி வாங்கும்போது அருகே வந்து நின்ற இளைஞன் ”அண்ணை பேசணுமே” என்றான். அதன்பின் ஒரு சிகரெட் வாங்கிக்கொண்டு நடந்து சென்று ஒரு டாஸ்மாக் சாராயக்கடையில் நுழைந்தான்.

நான் பீடியை ஆழ இழுத்தபடி சென்று அந்த சாராயக்கடைக்குள் சென்றேன். அதன் பின்பக்கம் சிறிய தனியறைகள் இருந்தன. நான்குபேர் அமரும் பிளாஸ்டிக் நாற்காலிகளும் சன்மைக்கா தேய்ந்த கால் தளர்ந்த மேஜையுமாக வழக்கமான அறை. அதற்குள் சிந்திய விஸ்கிபிராந்திரம்மின் வாசனை, மெல்லிய எச்சில் வாடை. சுவரெங்கும் பலர்பலமுறை துப்பிய தடங்கள். நான் அமர்ந்துகொண்டதும் அவனும் உள்ளே வந்து அமர்ந்துகொண்டான். பெரிய ரம் புட்டியும் சுண்டலும் அவனே வாங்கி வந்திருந்தான். மேஜைமேல் அவற்றை பரப்பிவிட்டு திரும்பிச் சென்று பிளாஸ்டிக் கோப்பைகளும் தண்ணீர்பாக்கெட்டும் வாங்கி வந்தான்.

அவன் அமர்ந்துகொண்டதும் நான் அவனைப்பார்த்து புன்னகை செய்தேன். அவன் மெல்ல உதடுகளை வளைத்தபின் புட்டியை உடைத்து இரு பிளாஸ்டிக் கோப்பைகளில் சிறிதளவு ஊற்றி அதில் அளவு பார்த்து தண்ணீரை விட்டான். ”இல்லை, குடிக்கிறதில்லை” என்றேன். அவன் ஏறிட்டுப் பார்த்துவிட்டு ”இருக்கட்டும்” என்றான்.தன்னுடைய டம்ளரை எடுத்து ஒரே விழுங்கில் குடித்தபின் மீண்டும் கலந்துகொண்டான். சுண்டலை எடுத்து வாயில் போட்டு மென்றபடி என்னையே பார்த்தான். நான் அவன் பேசப்போவதற்காக காத்திருந்தேன்.

”விக்கியை உங்காளுங்கதான் கொன்னீங்கன்னு தெரியும்...” என்றான். அவனிடம் யாழ்ப்பாண உச்சரிப்பு அதிகம் இருக்கவில்லை. அவன் இந்த ஊரைச்சேர்ந்தவனாகக் கூட இருக்கலாம் என்று நினைத்துக்கொண்டேன். ”...பேசலாம்னு மாஸ்டர் சொன்னவர்..” என்றபின் மீண்டும் ரம் ஊற்றிக் குடித்தான். அவன் பெருங்குடிகாரனாக இருக்கவேண்டும், அல்லது பதற்றம் அடைந்திருக்கிறான். மெல்லிய தாடி முகத்தில் பாறைமீது கடற்பாசி போல படர்ந்திருந்தது. அவனுடைய கரங்கள் மெல்ல நடுங்குவதைக் கண்டேன்.

நான் ”பேசறதுக்கு ஒண்ணுமில்லை. பேசலாம். எப்ப வேணுமானாலும் பேசலாம். யாரு செத்தாலும் சாவு சாவு தானே? அவளோட கையிலே தானே நாமெல்லாம் இருந்திட்டிருக்கோம்” என்றேன். அவன் நான் என்ன சொல்கிறேன் என்பதைக் கவனித்து லேசாக தலையைச் சரித்தான். பொதுவாக இம்மாதிரி பேச்சுவார்த்தைகளில் கொஞ்சம் புரியாத தத்துவார்த்தமான சொற்றொடர்கள் எதிரியை குழப்புகின்றன என்பது என் அனுபவம். நாம் சொல்வதில் நுண்ணிய அர்த்தங்கள் கண்டுபிடிக்க முனையும்போது அவன் நம்முடைய பல நோக்கங்களை தவறவிட்டுவிடுவான்.

”எங்கன்னு கேக்கச்சொன்னவர்” என்றான். ” மனம்விட்டுப் பேசறதுன்னா எல்லா எடமும் நல்ல எடம்தானே... மனமிருந்தா ஏன் இந்த ரோட்டிலே நின்னுகூட பேசலாம்...” என்றேன். ”இல்லை...அது” என்றபின் ”எங்க?” என்று என்னிடம் கேட்டான். தீர்மானிக்கும் உரிமை என்னிடம் வந்துவிட்டது. ”அவர் இருக்கிற எடத்திலேயே பாத்திருவோமே...” என்றேன். என் மனதுக்குள் புன்னகைசெய்தேன். பேசுவதற்கு மது தேவையாகும் ஒருவனை என்னிடம் அனுப்பியிருக்கிறார் சிறி மாஸ்டர் என்றால் அவர் இதை ஒரு சாதாரணமான நாடகமாகவே நினைக்கிறார். என்னை முழுமையாக நம்புகிறார்.

அவன் கண்கள் சுருங்கின ”அது...” என்றான். நான் ”பேச்சு ஆத்மார்த்தமா இருக்கணும்ல...மனசு பேசினாத்தான் அது பேச்சு.நாக்கு பேசினா அது வெளையாட்டு..” என்ற பின் அவனை கூர்ந்து பார்த்தேன். ”சரிதான்...” என்றான். நான் அதற்குமேல் பேசக்கூடாது என்று முடிவுசெய்து சட்டென்று எழுந்துகொண்டேன். ”போயி சொல்லு...அவரை அவரோட எடத்திலே சந்திக்கிறன்...” அவன் ”அதுக்கு...” என்று ஆரம்பிக்கவும் ”என்ன கண்டிசன் உண்டோ அதைச் சொல்லியனுப்பினாப்போரும்..பாப்பம்” என்றபின் வெளியே வந்துவிட்டேன்.

சினிமாவுக்குப் போய்விட்டு நான் திரும்பி வரும்போது ஒரு இளைஞன் என்னை பின் தொடர்ந்து வந்து "அண்ணை ஒரு லெட்டர் இருக்கு" என்றான். நான் கைநீட்டியதும் ஒரு மணிலா கவரை தந்துவிட்டு கூட்டத்தில் மறைந்தான். நான் அலுவலகத்துக்கு வந்ததும் வீரராகவன் செல் போனில் அழைத்தார். "லெட்டர்ல என்ன எழுதியிருக்கான்?" என்றார். "படிக்கலை" அவர் "அனேகமா தனியா வரணும்னு எழுதியிருப்பான். ஆயுதங்கள் இருக்கக் கூடாது. யாரும் பாலோ பண்ணக்கூடாது அதான் கண்டிஷன்ஸ்" என்றார். நான் அதற்குள் கடிதத்தைப் பிரித்து வாசிக்க ஆரம்பித்தபடி "அதேதான்" என்றேன்.

வீரராகவன் அரைக்கணம் தயங்கினார். மறுமுனையில் அவர் என் முகத்தை ஊகிப்பதை நான் கண்டேன். "என்ன, வேற வழி இல்லல்ல?" என்றார். "ஆமா, ஆனா ரிஸ்கு இருக்கு.." என்றேன். "ரிஸ்கு இல்லாம இருக்குமா..பெரிய இயக்கம். நொட்டோரியஸ்...ஆனா என்ன பண்றது?" என்றார். நான் "பாப்பம்" என்றேன். "நீ தைரியமா போ...நாங்க கண்டிப்பா உன்னை பாலோ பண்ணுவோம்...எப்பி என்னங்கிறத பாத்துட்டு பேச்சுவார்த்தைய முறிச்சிட்டு வந்திரு... எல்லாத்தையும் பாத்துட்டு வந்தபிற்பாடு மெதுவா பேசி பிளான் பண்ணுவோம்" நான் சரி என்றேன்.

வீரராகவன் என்னை அளக்க விரும்புகிறார் என்று புரிந்தது. நான் தயாராகக் கிளம்பினால் அந்த இயக்கத்துடன் எனக்கு ஏதோ ஒரு ரகசிய உடன்பாடு இருக்கலாமென்றாகும். தயங்கினாலும் அதுவே பொருளாகும். நான் மிக நடுத்தரமான ஒரு நிலைபாடு எடுத்தாலும் தொலைபேசியில் அதை சரியாக தொடர்புபடுத்திவிட்டேனா என்று சந்தேகப்பட்டேன். ஆனால் அந்த வகையான ஐயம் எழுந்து அதற்காக மேலும்பேசுவது ஆபத்தானது. ஒருவிஷயத்தை சரிசெய்வதற்காக பேசும்போதே நாம் நம்மைக் காட்டிக்கொடுக்க ஆரம்பிக்கிறோம். நான் "அப்ப பாப்பம்..." என்றபின் செல்லை அணைத்தேன். அது ஒளி மங்கி உயிரிழந்தது.

நான் செல்போனை திறந்து அதன் சிம்கார்டை எடுத்து ஒடித்தேன். எழுந்து சென்று இன்னொரு கறுப்பு டி போட்டுக்கொண்டேன். ஸ்டவ்வின் தீயில் சிம்கார்டை கொளுத்தி அந்த பிளாஸ்டிக் உருகுவதை பார்த்துக்கொண்டிருந்தேன். இந்த திட்டம் ஒரு பொறியா இல்லை சோதனையா என்று இந்நிலையில் எவராலும் சொல்லிவிடமுடியாது. இது எனக்கு வீரராகவன் வைக்கும் சோதனையாக இருக்கலாம். அல்லது அவருக்கே வேறு எவரேனும் வைக்கும் சோதனையாக இருக்கலாம். சட்டென்று எனக்கு ஒரு எண்ணம் எழுந்தது, வீரராகவன் கூட எங்கள் இயக்கத்தில்தான் இருக்கிறாரா? சிறி மாஸ்டரை கொல்லும் திட்டம் அவருக்கும்

எனக்கும் எங்கள் இயக்கத்தால் தான் அளிக்கப்பட்டிருக்கிறதா? இல்லையேல் எப்படி அவர்களுக்குத் தெரிந்தது?

என் உடம்பு கொஞ்சம் சோர்ந்தது. காலை நீட்டியபடி நாற்காலியில் அமர்ந்துகொண்டு முகவாயை வருடிக்கொண்டிருந்தேன். பின்பு சட்டென்று எழுந்து என் துப்பாக்கியை எடுத்து அதன் ஆறு கேரியர்களிலும் குண்டுகளைப் போட்டேன். கொஞ்சநேரம் அதையே பார்த்துக்கொண்டிருந்தேன். மிகச்சிறிய — பாயின்ட் 22 துப்பாக்கி. ஒரு சின்னப்பொம்மை. அதன் மெல்லிய உலோகப்பளபளப்பு மனக்கிளர்ச்சியை அளித்தது. சின்னவயதில் நான் ஒரு பொன்வண்டை தீப்பெட்டியில் வளர்த்து வந்திருந்தேன். ஒவ்வொரு நாளும் அந்த பெட்டியை திறந்து அதைப்பார்ப்பேன். அதன் பளபளப்பு என்னை கிளரச் செய்யும். அபூர்வமான ஒரு கல் மாதிரி அது என எண்ணிக் கொள்வேன். அது செத்துபோனதை நான் அறியவில்லை. நாலைந்துநாள் அந்த ஓட்டையே அதுவாக எண்ணி பார்த்துக்கொண்டிருந்தேன்.

துப்பாக்கியுடன் கிளம்பி வெளியே சென்றேன். முனிசிப்பல் பார்க்குக்குச் சென்று அங்கே நின்றபடியே செய்தித்தாள்களை வாசித்தேன். சோம்பேறிகள் அங்கே திண்ணைகளிலும் பெஞ்சுகளிலும் அமர்ந்திருந்தார்கள். என்னைப்பார்த்தால் அவர்களில் ஒருவன் என அவர்கள் எண்ணக்கூடும். எதிலுமே அக்கறை இல்லாமல் எதையோ யோசித்தபடி எதையாவது அர்த்தமில்லாமல் செய்தபடி அமர்ந்திருக்கும் ஆட்களில் இருபது முதல் எழுபது வரை எல்லா வயதினரும் இருந்தார்கள். வேலை இல்லாதவர்கள், வேலைசெய்து ஓய்வுபெற்றவர்கள். அவர்களின் முகங்களையே பார்த்துக்கொண்டிருந்தேன். அனைத்திலும் ஒரு பொது அம்சம் இருந்தது. அது என்ன என்று ஊகிக்க முடியவில்லை.

பார்க்கில் திடீரென்று டிவியை போட்டுவிட்டார்கள். அபத்தமான ஏதோ நடனம் ஆரம்பித்தது. சத்தம் என்னை தொந்தரவுசெய்தது. நான் சாலையில் இறங்கி மக்களைப் பார்த்துக்கொண்டு கொஞ்சநேரம் நின்றேன். என்ன செய்துகொண்டிருக்கிறார்கள் இத்தனை பேரும்? கைகளில் பைகளை கொண்டு நடந்து செல்கிறார்கள். சைக்கிள் மிதிக்கிறார்கள். கடைகள் முன் அமர்ந்திருக்கிறார்கள். எதேதோ வேலைகள் செய்கிறார்கள். என்னென்ன பொருட்கள். இரும்புகுழாய்கள், பிளாஸ்டிக் பாய்கள், தண்ணீர் குழாய்கள், வெட்டி உருவம் மாற்றப்பட்ட தகரடப்பாக்கள், கயிறுகள், நைலான் நார்கள்... என்னென்ன தேவைப்படுகிறது மனிதனுக்கு...

ஆட்டோவைப்பிடித்து நேராக ஜோர்ஜின் வீடு இருக்கும் தெருவுக்குச் சென்றேன். ஆட்டோ ஓடும்போது நன்றாக குனிந்து அமர்ந்து சாலையையே பார்த்துக் கொண்டு வந்தேன். சாலையைப் பார்க்காமல் என்னால் இருக்கவே முடியாது என்பதைப்போல. ஆட்டோவை பணம் கொடுத்து அனுப்பிவிட்டு இறங்கி தெருவில் நின்று மேலே ஜோர்ஜின் வீட்டையே பார்த்தேன். திறந்து கிடந்த வாசலின் திரைச்சீலை உள்ளே சுழலும் மின்விசிறியின் காற்றால் அலைபாய்ந்தபடியே இருந்தது. அதைப்பார்த்துக்கொண்டு சற்று நேரம் நின்றேன். பின்பு நடந்துசென்று அந்த பெட்டிக்கடையில் ஒரு பீடிக்கட்டு வாங்கிக்கொண்டேன். ஒன்றை பற்றவைத்தபடி அந்த வீட்டைத்தாண்டி அதைப்பார்க்காமல் நடந்து சென்றேன்.

கொஞ்ச தூரம் வந்து விட்டேன் என்று உணர்ந்ததும் நின்று இன்னொரு பீடி பற்றவைத்தேன். ஆழமாக இழுத்தபடி திரும்பி நடந்து அந்த வீட்டை தாண்டி வந்தேன். விளக்குத்தூண் அருகே நின்று அந்த நெளியும் திரைச்சீலையையே பார்த்துக்கொண்டிருந்தேன். மீண்டும் நடந்து அந்த சாலையை தாண்டிச் சென்று விட்டு திரும்பிவந்து அந்த தூணருகே நின்றேன். பீடிக்காக துழாவியபோதுதான் பீடி முடிந்துவிட்டிருப்பதை கண்டேன். மீண்டும் பெட்டிக்கடைக்குச் சென்று இரண்டு கட்டு பீடி வாங்கினேன். கடைக்காரன் என்னையே நெடுநேரமாகக் கவனித்துக்கொண்டிருந்ததை அவன் முகக்குறி காட்டியது. நான் என் பையில் இருந்து பணத்தை எடுக்கும்போது அரைக்கணம் துப்பாக்கியை எடுத்து உள்ளே போட்டேன்.

கடைக்காரன் முகத்தை அரைக்கண்ணால் பார்த்தபோது எனக்கு அவன் மனம் புரிந்துவிட்டது. இந்தியாவில் பெரும்பாலானவர்களுக்கு துப்பாக்கி என்றால் என்னவென்றே தெரியாது. ஒரு துப்பாக்கியைப் பார்த்தால் பாம்பைக்கண்ட பாவனை கண்களில் தெரியும். சொல்லிழந்து போய்விடுவார்கள். அதனால்தான் சினிமாவில் சலிக்காமல் துப்பாக்கியைப் பார்க்கிறார்கள் போல. நான் மீண்டும் அந்த போஸ்டர் அருகே சென்று நின்றேன். ஜோர்ஜ் கடைசியாக பார்த்த படமாக அது இருக்கலாம் என்று தோன்றியது. வெண்ணிறமான குண்டான பெண்கள் மேல் அவன் அடக்கமுடியாத காமம் கொண்டிருந்தான் என்று அப்போது தோன்றியது.

கையில் ஒரு பாலிதீன்பொட்டலத்துடன் ரெஜினா வெளியே வந்தாள். என் மனத்தின் ஒலியை காதுகள் முழுக்க கேட்டேன். நானே ஒரு பெரிய முரசாக மாறி விட்டதுபோல. அவள் கண்கள் அக்கறையில்லாமல் தெருவைப்பார்த்தன. ஒருவேளை என்னைக்கூட தொட்டுச்சென்றிருக்கலாம். நான் ஒரு முள்முனையில்

அதிநுட்பமான சமநிலையில் நின்ற கணம் அது. அவள் சாதாரணமாக அந்த பொட்டலத்தை கீழே ஏதோ குப்பைத்தொட்டியில் போட்டுவிட்டு தலைமயிரை கையால் ஒதுக்கிவிட்டு உள்ளே சென்றாள். நீர்ப்பரப்பு போல திரை விலகி கூடி அவளை உள்ளே விட்டது.

நான் மெல்ல பதற்றம் தணிந்து என் உடம்பெங்கும் சூடாக ஓடிய குருதி குளிர்ந்து சொட்டுச் சொட்டாக திரும்பி வருவதை உணர்ந்தேன். எத்தனை வியர்த்திருக்கிறது என்று எண்ணிக்கொண்டேன். பீடி தீர்ந்திருந்தது. கைவிரல்கள் நடுநடுங்கின. சட்டைப்பைக்குள் கைவிட்டு துப்பாக்கியின் உலோகத்தை தொட்டேன். அந்த குளுமை என் பதற்றத்தை சட்டென்று குறைத்தது. மன அமைதிக்கான மாத்திரை ஒன்றை விழுங்கியது போல இருந்தது. தூக்கம் வருவது போலவும் உடம்பே களைத்து தளர்ந்துவிட்டது போலவும் உணர்ந்தேன்.

நான் எனக்குள் ஒரு கூண்டை வைத்திருக்கிறேன். நானும் ஒரு துப்பாக்கிதான் போல. குண்டு ஏற்றப்பட்டு டிரிக்கர் அழுத்தப்படுவதற்காக காத்திருக்கும் குளிர்ந்த கனத்த கரிய துப்பாக்கி. அந்த எண்ணமே எனக்கு ஆறுதல் அளித்தது. எனக்கென எந்த வஞ்சமும் பகையும் நோக்கமும் இல்லை. எனக்கென எந்த இலக்கும் இல்லை.

நீண்டதூரம் நடந்தபின் ஒரு டிக்கடையில் டீ குடித்துவிட்டு ஆட்டோ ஏறி மீண்டும் அலுவலகம் வந்தேன். அலுவலகத்தில் நுழைவதற்கு முன்பாக வழக்கம்போல செருப்பை நன்றாக படிகளில் தேய்த்தேன். பையன்கள் எதை எதையோ ஒளிக்கும் ஒலிகள் கேட்டன. நான் பேசாமல் உள்ளே சென்று என் அறைக்குள் போய் பாயை எடுத்துப்போட்டு கண்மூடிப் படுத்துக்கொண்டேன். மின் விசிறியின் ஒலியையே கேட்டுக்கொண்டு கிடந்தபோது என் அம்மாவின் முகம் நினைவுக்கு வந்தது. கரிய வட்டமுகம். பெரிய பொட்டு. அம்மாவின் சிரிப்பு சின்னக்குழந்தை சிரிப்பது போல அத்தனை கள்ளமற்ற மலர்வு என்று அப்போது பட்டது. எந்தவிதமான அறிவுச்சிக்கல்களும் உணர்ச்சிக்குழப்பங்களும் இல்லாத எளிமையான பெண்ணாக அவள் இருந்திருக்க வேண்டும்.

நான் தூங்கிக் கொண்டிருந்தபோது என்னை யாரோ அழைத்தார்கள். ஆனால் அது யாழ்ப்பாணத்தில் என் வீட்டில். மறு அழைப்பைத்தான் அலுவலகத்தில் கேட்டு எழுந்துகொண்டேன். "மாஸ்டர், லெட்டர் வந்திருக்கு" என்றபடி அண்டனி என் காலை மெல்ல சுண்டிக் கொண்டிருந்தான். என் தோளையோ கைகளையோ தொடுவது ஆபத்து என நான் அவனுக்குச் சொல்லியிருந்தேன். சட்டென்று நான் எழுந்ததுமே அவன் எழுந்து விலகி கதவருகே நின்றான். கையில் துப்பாக்கியுடன்

நான் விழித்து எழுந்து அமர்ந்து லுங்கியை அவிழ்த்துக்கட்டியபடி ”என்ன?” என்றேன்.

”ஒரு பெடியன் லெட்டர் கொண்டுவந்து குடுத்துட்டு போனவன்..” என்றபடி நீட்டினான். அதே மணிலாகவர். உள்ளே ஒரே வரி. ‘இன்று மாலை ஏழரை மணிக்கு’ நான் பெருமூச்சுடன் கண்களை மூடியபின் அண்டனியிடம் ”சரி” என்றேன். அவன் சென்றபின் இன்னொருமுறை அந்த எழுத்துக்களை வாசித்தேன். ஆங்கிலத்தில் அந்த எழுத்துமுறை ஐம்பது வயதைத்தாண்டியவர்களுக்கு உரியது. அப்படியானால் சிறி மாஸ்டர் அதை எழுதியிருக்க வேண்டும். அவரே அவருக்கு நேரம் குறித்திருக்கிறார்.

நான் எழுந்து பொட்டத்தில் இருந்த இளம்கூடான வெங்காய பக்கோடாவை தின்று பாலில்லாத டீ குடித்தேன். அதன்பின் சென்று குளித்துவிட்டு ஜீன்ஸும் வெள்ளை காட்டன் சட்டையும் அணிந்துகொண்டேன். என் துப்பாக்கியில் குண்டுகளை சரிபார்த்தபின் ஒரே ஒரு கார்ட் ரிட்ஜை மட்டும் என் புஜங்களுக்கு அடியில் அக்குளுக்குக் கீழே பசைநாடாவால் ஒட்டி வைத்துக்கொண்டேன். ஸ்போர்ட்ஸ் ஷூக்களை அணிந்து கொண்டு கிளம்பியபோது நான் செல்லும் நோக்கம் அறிந்தவர்களாக பையன்கள் வந்து நின்றார்கள். ”பாத்துக்கிடுங்க...என்ன ஆர்டர் வருதோ அதைச் செய்யுங்க.... ” அரைக்கணம் தயங்கி ” ஆண்டனி நீ பாத்துக்க ” என்றேன். ஆண்டனி தலையசைத்தான். அவர்கள் எதிர்பார்த்தது சொல்லப்பட்டுவிட்டது போல அவர்களின் உடல்கள் மெல்ல தளர்ந்தன.

நான் சந்தை அருகே வந்து நின்றுகொண்டேன். சற்று அதிகமாக வியர்க்கிறதோ என்ற எண்ணம் ஏற்பட்டது. இத்தகைய தருணங்களில் பதற்றத்தை வெல்ல ஏதாவது ஒரு விஷயத்தை வரிசைப்படுத்தி நினைத்துக்கொள்ள ஆரம்பிக்கலாம் என்பது ஒரு நல்ல பயிற்சி. நான் வவுனியாவில் இருந்து கிளம்பியது முதல் உள்ள நிகழ்ச்சிகளை வரிசையாக அமைக்க ஆரம்பித்தேன். ஒரு சிறிய தகவல் கூட தவறாமல் நினைத்தேன். நான் முதலில் வந்த வாகனத்தின் பதிவு எண். வந்து இறங்கியபோது முதலில் பார்த்த நபர் அணிந்திருந்த சட்டையின் நிறம். பேசிய ஒவ்வொரு சொற்களும். அங்கிருந்து நாங்கள் யாழ்ப்பாண நகருக்குள் நுழைந்தது. என்னை சோதனையிட்ட ராணுவ அதிகாரியின் மார்பில் இருந்த பெயர்...

மெதுவாக அது வேறு யாருடைய கதையாகவோ ஆகியது. நான் ஒரு நாவல் போல அதை வாசித்துக்கொண்டிருந்தேன். இந்தப்பயிற்சி எல்லா விஷயங்களையும் திட்டவட்டமாக நினைவில் நிறுத்திக்கொள்ள உதவுகிறது. சில சமயம் நாம்

கவனிக்காது விட்டவை தெளிவாக எழுந்து வரும். என்னை யாழ்ப்பாணத்தில் வந்து சந்தித்து உள்ளே கூட்டிச்சென்றவனுக்கு எதுவுமே தெரியாது என்பதே என் எண்ணமாக இருந்தது. ஆனால் அவன் என்னிடம் விடைபெற்று சென்றபோது அவனில் இருந்த முகவெளிப்பாடு நினைவில் மீண்டபோது அவன் கண்களில் அவனுக்கு என்னை நன்றாகவே தெரியும் என்ற செய்தி இருந்ததை அப்போது அறிந்தேன். அவன் யார் என்று யோசித்தேன். நானறிந்த பலநூறு முகங்கள் வழியாக அவனைத் தேடிச் சலித்து மீண்டும் நிகழ்ச்சிகளின் வரிசைக்கே வந்தேன்.

படகில் ஏறிக்கொண்ட தருணத்தை அடைந்தபோது ஒரு ஆட்டோ என்னருகே வந்து நின்றது. அந்த குடிகார இளைஞன் என்னை நோக்கி தலையசைத்தான். நான் ஏறிக்கொண்டேன். ஆட்டோ அதிகம் சுற்றாமல் நேராக அந்த இடத்துக்கு வந்தது. குறுகலான படிகளில் ஏறுமிடத்திலேயே ஏதோ குழந்தை மலம் கழித்து வைத்திருந்தது. கொடிகளில் இரு சேலைகள் சொட்டிக்கொண்டிருந்தன. உள்ளே டிவியில் ஏதொ சீரியல் ஓடும் ஒலி. ஒரு மெலிந்த கரிய பெண் கொலுசு ஒலிக்க கையில் பிளாஸ்டிக் வாளியுடன் தெருவில் சென்றாள். மந்தமான சாதாரணமான பகல். எல்லாவற்றையும் வெளிறசெய்யும் வெயில் தெருமீது படர்ந்து கிடந்தது.

நான் அறைக்குள் நுழைந்தபோது வழக்கம்போல உள்ளே யாருமில்லை. நாற்காலியில் அமர்ந்துகொண்டேன். என்னுடைய துப்பாக்கியை எவரும் சோதனை போடவில்லை. ஆனால் அந்தக் குடிகார இளைஞன் என்னருகிலேயே நின்று என்னையே பார்த்துக்கொண்டிருந்தான். கொஞ்ச நேரம் கழித்து நினைவுகூர்ந்து சென்று மின்விசிறியை போட்டான். அது ரீ ரீ என்று தயங்கி சுழல ஆரம்பித்தபோது ஜனன்லின் திரைச்சீலைகள் நிம்மதியிழந்தன. கூரையில் அதன் நிழல் பதற்றமாகச் சுழன்றது. அறைக்குள் கொஞ்சம் தூசு வாசனை இருந்தது. அருகே உள்ள கழிப்பறை அப்போதுதான் கழுவப்பட்ட பினாயில் வாடை எழுந்தது.

படிகளில் ஒலிகள் கேட்டபோது இளைஞன் விரைப்பாக நின்றான். முதலில் அறைக்குள் இரு தாட்டியான இளைஞர்கள் நுழைந்தார்கள். மெல்லிய தாடி வைத்த இளைஞனுக்கு ஒரு கண் குழியாக இருந்தது. அவன் என்னிடம் "வணக்கமண்ணை" என்றபின்னர் என்னை நெருங்கி "ஆயுதங்கள் இருக்கா அண்ணை?" என்றான். "சும்மா வரமுடியுமா..." என்றேன். அவன் "அதை எங்க கிட்ட குடுத்திருங்க" என்று கைநீட்டினான்.

"ஆயுதத்தை குடுக்க முடியாது..." என்றேன் திடமாக. "அதைப்பத்தி நாம பேசலை..." அவன் சற்றே திகைப்புடன் "என்னண்ணை பேசறியள்?"

ஆயுதத்தோடையா பேச்சுவார்த்தை?” என்றான். ”சரி, அப்ப உங்காளுகிட்டே ஆயுதமிருக்கா இல்லியா எண்டு ஆர் பாக்கிறது?” என்றேன் ”இது எங்க இடம்” என்று அவன் கொஞ்சம் எரிச்சலுடன் சொன்னான். ”அப்ப நான் போறேன்...ஆயுதமில்லாமல் உங்களை எப்டி நம்புறது?” அவன் இமைக்காமல் என்னைப்பார்த்தான். நான் ”ஆயுதத்தோடை பேசுவம்..நீங்களும் ஆயுதங்கள் வச்சிருக்கிறியள் தானே?” என்றேன்.

அவன் ”அண்ணை விளையாடாதீர்கள்.. ஆயுதத்தை வாங்க மாஸ்டர் சொன்னவர்” என்றான். அவனுக்கு என்னை தெரியும் என்று நான் ஏற்கனவே ஊகித்திருந்தேன். ”ஆயுதத்தை குடுக்க முடியாது ” என்று நான் உறுதியாகச் சொன்னபடி எழுந்தேன். அவன் தத்தளித்தபின்னர் சட்டென்று முன்னால் நகர்ந்து என் கைகளைப் பிடித்தான். நான் என் துப்பாக்கியை எடுப்பதற்குள் அதை இன்னொரு கையால் பிடித்துக்கொண்டான். மோட்டா இளைஞன் பின்னால் சென்று என் தோள்களைப் பிடிக்க குடிகாரன் உதவிக்கு வந்தான். மூவருமாக என்னை இறுகப்பற்றி நாற்காலியுடன் சேர்த்து அமரச்செய்தார்கள்.

ஒற்றைக்கண்ணன் என் இடுப்பில் இருந்து துப்பாக்கியை எடுத்த பின் இடுப்பையும் சட்டைப்பைகளையும் பின்பக்கத்தையும் இரு கால்களையும் கைகளால் மேலோட்டமாக தடவிப்பார்த்தான். துப்பாக்கியை திறந்து ஆறு குண்டுகளையும் கைகளில் கொட்டி அரைக்கணம் பார்த்தான். கொஞ்சம் பெரிய காப்ஸ்யூல் மாத்திரைகள் போலிருந்தன அவை. அவன் அந்த மாத்திரைகளை தன் சட்டைப்பைக்குள் கொட்டிக்கொண்டு துப்பாக்கியை மூடி என்னிடம் நீட்டினான். நான் அதை வாங்காமல் அவனையே கோபத்துடன் பார்த்தேன். ”வாங்கிக்குங்க மாஸ்டர்” என்றான் இன்னொரு இளைஞன். நான் பற்களைக் கடித்தபடி அதை வாங்கி என் இடுப்பில் செருகிக் கொண்டேன். அவர்கள் விலகி சுவரோரமாகவும் கதவருகிலும் நின்றார்கள். அறைக்குள் அவர்களின் நிழல்களால் வெளிச்சம் மங்கியது.

சிறி மாஸ்டர் வரும் ஒலியை கேட்டேன். ஐயமில்லாமல் அது அவர்தான் என காலடியோசையிலேயே உணர்ந்தன என் நுண்புலன்கள். வாசலில் வந்து நின்றபடி ”வணக்கம் தம்பி” என்றார், அவர் வெளிச்சத்தை மறைத்ததனால் நான் அவரது நிழலுருவையே கண்டேன். ”மாஸ்டர் நீங்கள் ஆயுதம் வச்சிருக்கிறியளோ?” என்றேன். அவர் ஒன்றும் சொல்லாமல் உள்ளே வந்து அவர்களைப்பார்த்து லேசாக தலையை அசைத்தார். அவர்கள் மெல்ல வெளியேறினார்கள். மாஸ்டர் கதவைச் சாத்தி உள்ளே தாழிட்டார். அதன் பின் என் எதிரே நாற்காலியில் அமர்ந்தார்.

நான் மெல்ல உடல் தளர்ந்தேன். அந்த நாடகத்தை நானே நம்பி நடித்தமையால் என் உணர்ச்சிகள் எல்லாமே உண்மையாக இருந்தன. நிஜவாழ்க்கையில் எதையுமே நடிக்க முடியாது. நடிக்க நேர்வதை உண்மையென நம்புவதே நடிப்பதற்குச் சிறந்த வழி. மாஸ்டர் என்னிடம் ”வீரராகவனுக்கு உன்மேலே சந்தேகம் இருக்கு...” என்றார். நான் தலையசைத்தேன். ”பெரிசா இல்லை...கொஞ்சம். அந்த சந்தேகம் தீர்ந்தாச்சுன்னா உன்னை மேலே கொண்டு போவாங்க... அவங்களுக்கு வேற ஆள் இல்லை” அவர் மெல்லிய குரலில் பேசுவது வெளியே கேட்கலாகாது என்பதற்காக. அப்படியானால் அவரது காவலர்களிலேயே அவர் நம்பாத யாரோ இருக்கிறார்கள்.

நான் மெல்ல ”அதுக்கு முன்னாடி நம்ம தரப்பு என்னை நம்பணும்” என்றேன். மாஸ்டர் திகைப்புடன் என்னை நிமிர்ந்து பார்த்தார். அவரது கண்களில் மிகக் கொஞ்சம்தான் அந்த திகைப்பு தெரிந்தது, ஊசியால் தொட்டு எடுத்த தங்க பஸ்பம் மாதிரி. ஆனால் அதுவே அவர் உள்ளூர குழம்பிவிட்டார் என்பதைக் காட்டியது. அந்தக்குழப்பத்தில் அவர் மனம் துழாவிக்கொண்டிருக்கும்போதும் அவர் கவனமற்றவராக ஆவார். அதுவே என் இலக்கு. ”என்ன சொல்றே?” என்றார். ”ஒண்ணுமில்லை...” என்றேன். ”உன்னை யார் நம்பலை?” என்றார் மாஸ்டர். நான் ஒன்றும் சொல்லவில்லை. ”வேலைசெய்வன் குழப்பமா இருக்கக்கூடாது...” என்றபின் மாஸ்டர் ”டீ குடிக்கிறியா?” என்றார். நான் ”வேண்டாம்” என்றேன். மாஸ்டர் ”துப்பாக்கியை வேண்டினதைச் சொல்றியோ? அது இங்கே ஒரு நடைமுறை...”

நான் மெல்ல உடலை இலகுவாக்கினேன் ”வீரராகவனுக்கு எவ்வளவு தெரியும்னு ஒண்ணும் தெரியேயில்லை” என்றேன். ”அவனுக்கு உங்க பேரு தெரிஞ்சிருக்கு” சிறி மாஸ்டரின் கண்களில் சட்டென்று பாப்பாக்கள் விரிந்தன ”எந்த பேரு?” என்றார். நான் அவரை பார்க்காமல் கண்களை கீழ்நோக்கிச் சரித்து ”கமலநாதன் எண்டு” என்றேன். சிறி மாஸ்டர் இருந்த நாற்காலி மெல்ல கிரீச்சிட்டது. அவர் அரைநிமிடம் கழித்து ”அந்தப்பேரு என்னுடையது எண்டு உனக்கெப்பி தெரியும்?” என்றார். ”வீரராகவன் சொன்னவர்” சிறிமாஸ்டர் மோவாயை வருடினார். நெற்றியை நீவி தலைமேல் இழுத்துவிட்டுக்கொண்டு ”வீரராகவன் கனக்கப் பேசுவாரோ?” என்றார். ”கனக்க எண்டா....பேசுவார்” என்றேன்

சட்டென்று சிறிமாஸ்டர் தன் இருகைகளையும் மடிமீது வைத்துக்கொண்டார். என் கண்களை நேருக்கு நேராகச் சந்தித்து ”அங்க பெடியங்க எப்பி?” என்றார். ”நல்ல பெடியங்கதான்...” நான் புன்னகை செய்து ”புளுபிலிம் பாக்கினம்” என்றேன். சிறிமாஸ்டரும் புன்னகைசெய்து ”இஞ்சையும் எல்லா பெடியங்களும் அதுதான்

பாக்கினம்..” என்றார். அவர் கைகளையே என் எல்லா நுண்புலன்களும் கவனித்தன. ஆனால் கண்கள் அவர் கண்களையே பார்த்தன. அவரது கைகள், அவை என்ன நினைக்கின்றன? அவை உறுதியாக தொடை மீது கிடந்தன. தூங்கும் பாம்பு போல. சட்டென்று படமெடுத்து.... ”அங்க பெடியங்களுக்கு பணமெண்டு கனக்க குடுக்கினமோ?” என்றார் மாஸ்டர்.நான் ”பணம் குடுப்பினம் எண்டுதான் நினைக்கிறன். நான் கேக்கிறதில்லை” என்றேன்.

”நான் உனக்கு ஒண்டு காட்டுறன்...” என்றபடி மாஸ்டர் எழுந்தார். ”அதிலே ஒருத்தன் உன்னைப்பத்தி என்னெண்டு சொல்றான்னு பாரு” அவர் நாற்காலியிலிருந்து எழுந்து சுவரில் பதிக்கப்பட்டிருந்த சிறிய அலமாரியை நோக்கிச் சென்று அதைத் திறக்கும் சில கணங்களுக்குள் நான் இடக்கையால் என் இடுப்பிலிருந்த துப்பாக்கியை எடுத்து அதே கணம் வலக்கையால் புஜத்தில் ஒட்டியிருந்த கார்ட்ரிட்ஜை பிய்த்து திறந்த துப்பாக்கிக்குள் போட்டு அவரை முதுகில் இதயத்துக்குப் பின்னால் சுட்டேன். ட்ட்டுய்ய் என்று சீறியபடி ஒரு சிறிய புறா கையிலிருந்து எம்ப முனைவது போல துப்பாக்கி அதிர்ந்தது. மாஸ்டர் அதிர்ந்து திரும்பி பின்னால் தள்ளாடி வலக்கையால் அலமாறிக்கதவை பிடித்தபடி கீழே சரிந்தார். மரண அவஸ்தையில் அவரது கால்கள் இழுபட்டு கைகள் விரிந்தபோது அவரது இடதுகையில் ஒரு பாயின்ட் 22 சிறுதுப்பாக்கி இருந்தது.

என்னுடைய குண்டு சரியாக அவரது இதயத்தை துளைத்து சுவரில் பட்டு சுவரும் பெயர்ந்திருந்தது. சுவர் காரைபெயர்ந்து உள்ளே இருந்த சுடாத செங்கல்லால் ஆன சுவரின் செம்மண்ணைக் காட்டியது. தரையின் பழுதடைந்த சிமிண்ட் பரப்பில் ரத்தம் சிவப்புப் பாலிதீன் தாள் போல பரவியது. சிறி மாஸ்டரின் வலதுகாலின் கட்டை விரல் மட்டும் ஏதோ நூலில் மாட்டிக்கொண்டு இழுபடுவது விரைத்து போல அதிர்ந்தது. ஒருகண் மூடியிருக்க இன்னொரு கண் பாதி திறந்து உள்ளே இருந்த வெள்ளையைக் காட்டியது. பெருமூச்சுடன் நான் மூடிய கதவைப் பார்த்தேன். யாரும் கவனிப்பதாகத் தெரியவில்லை. மெல்லக் குனிந்து அவரது உடலை துழாவினேன். சட்டைப்பைகளை பார்த்தேன். கொஞ்சம் ரூபாய், வில்ஸ் பில்டர் சிகரெட் ஒரு பாக்கெட். ஒரு சாவிக்கொத்து. ஒரு சிறிய பாக்கெட்...

நான் அதை கையில் எடுத்துப்பார்த்தேன். ஒரு கோகினூர் ஆணுறை. அது ஆச்சரியமாக இருந்தது. மலக்குடலுக்குள் எதையாவது வைத்திருக்கிறாரா? அதை என் சட்டைக்குள் போட்டுக்கொண்டேன். அவரது செல்போனை தேடிப்பார்த்தேன் கிடைக்கவில்லை. சட்டென்று ஓர் எண்ணம் வந்து அவரது உள்ஜட்டிக்குள் பை இருக்கிறதா என்று பார்த்தேன். இருந்தது. அதற்குள் நான் வைத்திருந்தது போலவே

மெல்லிய சிறிய செல்போன் இருந்தது. அதை எடுத்துப் பார்த்தேன். கடைசியாக ஒரு குறுஞ்செய்தி வந்திருந்தது. 'Talk' என்ற ஒரே சொல். வேறெந்த பதிலும் இல்லை. அதை என் கைரேகைகள் இல்லாமல் சட்டையிலேயே நன்றாகத்துடைத்துவிட்டு திரும்ப வைத்துவிட்டேன்.

மாஸ்டரின் குருதி பெரிய பூ இதழ்விரிவது போல விரிந்தது. அதன் விளிம்புகள் தரையின் தூசியைப் பற்றிக்கொண்டு சுருண்டு வளைந்து முன்னால் நகர்ந்தன. அது நகர்வதன் பொருபொரு ஒலியைக்கூட கேட்கமுடியுமென ஒரு மனப்பிரமை ஏற்பட்டது. ஒரு நிமிடம் நான் அந்த ரத்தப்பரவலையே பார்த்துக் கொண்டிருந்தேன். மு.தளையசிங்கம் எழுதிய 'ரத்தம்' என்ற கதை நினைவுக்கு வந்தது. அதுவே உயிருள்ள ஒரு இருப்பு போல கைகால்கள் இல்லாமலேயே தரையை அள்ளி தன்னுள் சுருட்டிக்கொண்டு நகர்ந்தது. அந்த வசீகரமான செந்நிறம். ஒருவகையான பிளாஸ்டிக் பளபளப்பு. சட்டென்று என் மனம் விழித்துக்கொண்டது. குருதி வீச்சம் அவர்களுக்கு உடனே தெரிந்துவிடும். அதை நன்கறிந்தவர்களாகவே இருப்பார்கள்.

நான் பின்பக்கம் வெளியேற வழி இருக்கிறதா என்று பார்த்தேன். அந்தக்கூடத்தை ஒட்டி ஒரு அறை, ஒரு கழிப்பறை. கழிப்பறையின் சாளரம் உயரமானதாகவும் சிறிதாகவும் இருந்தது. அறைக்கு சன்னலே இல்லை. அதற்குள் கொடியில் ஏழுட்டு சாரன்கள், சுவர்மூலையில் சாய்த்துவைக்கப்பட்ட கோரைப்பாய்கள், சில டிரங்குபெட்டிகள். வேறு வழியே இல்லை. நான் சிறி மாஸ்டரின் துப்பாக்கியை எடுத்துக்கொண்டு கதவைத்திறந்தேன். திறந்த கணமே வெளியே பாய்ந்து படிகளின் நடுவில் குனிந்து நின்று செல்போனில் பேசிக்கொண்டிருந்த ஒற்றைக்கண்ணனை அவன் திகைத்துமேலே பார்த்தபார்வையுடன் சேர்த்து தோளில் சுட்டு வீழ்த்தினேன். படியில் அமர்ந்திருந்த இன்னொரு குண்டன் எழுது படபடப்பாக குறியே வைக்காமல் சுட ஆரம்பித்தான். என்னைத்தாண்டி விஷ் விஷ் என்று குண்டுகள் சென்ற ஒலியில் நான் என்றோ மறந்த அந்த ஆதிக்குதூகலம் மீண்டு வந்தது. என் கண்கள் காதுகள் மூக்கு என் உடலின் ஒவ்வொரு செல்லும் உயிர்த்துடிப்புடன் இருந்தன. என் மூளை நூறு மூளைகளின் கூர்மை கொண்டிருந்தது.

அவன் என்னிடமிருந்து தப்ப படிகளின் நுழைவாயிலுக்கு அப்பால் சென்று பக்கவாட்டில் நகர்ந்து சுவருக்குள் ஒண்டிக்கொண்டு சுட்டான். நான் திகைத்து செயலற்று நின்றிருந்த அந்த குடிகாரனை நெற்றிப்பொட்டில் சுட்டு அவன் முன் வீழ்த்தினேன். கண்முன் ஒருவன் சடலமாக விழுவதென்பது பெரும்பாலானவர்களை சில நிமிடங்கள் செயலிழக்கச் செய்துவிடும். அந்த நேரத்தை பயன்படுத்திக்கொண்டு நான் நேராக அதே திசைக்கு ஓடி சடலத்தை

மிதித்து வெளியே பாய்ந்தேன். அதற்குள் தெருவெங்கும் பலர் திகைப்பும் ஆர்வமுமாக வேடிக்கை பார்த்தார்கள். குண்டன் திரும்பி என்னை நோக்கி சுட்டான். குண்டு எதிர்கட்டிடத்தின் கூரையின் ஓடுகளை சிதறடித்தது. நான் அவனை வயிற்றில் சுட்டு மடங்கி விழச்செய்தேன். தெருவில் பாய்ந்து வேடிக்கை பார்த்தவவர்களை தோளால் இடித்து தள்ளிவிட்டு ஓடினேன்.

தெருவெங்கும் முகங்கள். கடைகளில் இருந்துகூட பரபரப்புடன் எட்டிப்பார்த்தார்கள். ஆட்டோக்கள் நின்று தயங்க உள்ளிருந்து தலைகள் நீண்டன. கையில் ஓயர்கூடையுடன் ஒரு தடித்த அம்மாள் இடுப்பில் இருந்த குழந்தை பெரிய கண்களுடன் விழித்துப்பார்க்க தெருநடுவே நின்றிருந்தாள். அந்த மக்கள் எவருக்கும் துப்பாக்கியால் சுடுவதென்பதன் தீவிரம் புரியவில்லை. ஒரு கத்தி அவர்களை அஞ்ச வைக்குமளவுக்கு துப்பாக்கி அஞ்ச வைக்கவில்லை. அவர்கள் என்ன நடக்கிறதென்றே புரிந்துகொள்ளவில்லை என்று பட்டது. யாரோ ஏதோ செய்துவிட்டு ஓடுகிறார்கள் பட்டாசு போல சத்தம் கேட்கிறது அவ்வளவுதான் அவர்களுக்குப் புரிந்திருக்கும். நான் பக்கவாட்டில் ஒரு சந்தில் திரும்பி இரு முறை மீண்டும் திரும்பி சாலைக்கு வந்தேன். அவ்வழியாகச் சென்ற ஓர் ஆட்டோவை நிறுத்தி ஏறிக்கொண்டேன்.

8

நான் அலுவலகத்திற்கு நெடுந்தூரம் முன்னரே ஆட்டோவை நிறுத்திவிட்டு இறங்கி சிறுசந்துகள் வழியாக நடந்து அலுவலகத்தை அடைந்தேன். உள்ளே நான் நுழையும் ஒலியில் அத்தனைபேரும் திடுக்கிடுவதைக் கண்டேன். என்ன நடந்தது என்று அவர்களுக்குத் தெரியும் என்று ஊகித்தேன். பேசாமல் உள்ளே சென்று மாடிக்கு ஏறினேன். ஆண்டனி பின்னால் வந்து அறைவாசலில் நான் சட்டையைக் கழற்றுவதை பார்த்தபடி நின்றான். ஜீன்ஸை கழற்றாமல் பாயைப்போட்டு அப்படியே படுத்துக்கொண்டேன். நன்றாகவே வேர்த்தது. ஆண்டனி மின்விசிறியைப் போட்டான். நான் என்ன என்பது போலப் பார்த்தேன். ”அரை மணிநேரத்திலே வண்டி வந்திருமனு சொன்னவர்...”

நான் தலையசைத்ததும் அவன் பின்வாங்கிச்சென்றான். கண்ணைமூடிக்கொண்டு நான் விட்ட இடத்தில் இருந்து நடந்தவற்றை கோர்வையாக யோசிக்க ஆரம்பித்தேன். படகில் ஏறியது, படகிலிருந்த ஒவ்வொருவருடைய முகங்கள். படகில் எழுதப்பட்டிருந்த பெயர். ‘செயிண்ட் செபாஸ்டின்’ அதன் எண். அதில் தொங்கிய நைலான் கயிறுச் சுருள்களின் எண்ணிக்கை. நான் சற்றுநேரத்திலேயே

நன்றாகத் தூங்கிவிட்டேன். எங்கோ ஒரு நாயின் குரைப்பொலி கேட்டது. நான் சிறுவர்களுடன் உற்சாகமாக பள்ளிக்குச் சென்றுகொண்டிருந்தேன். வேலியில் ஓணான்கள் மேல் கற்களை வீசி அடிப்பட்டு ஓணான் துள்ளி கிறங்கி விழுந்து வட்டம் சுற்றி வால் விரைத்து கிடக்கும்போது வால்நுனியைப்பிடித்து தூக்கி இருப்பதிலேயே பயந்தாங்குளிப் பையனாகிய கனகன் மேல் போடுவதற்காக துரத்திச் சென்றேன். சிரிப்புகள், தூசுமணம், வெயில்மணம்...தூரத்தில் தெரிந்த கடலின் ஒளி...

கதவு ஒலித்ததைக் கேட்டு எழுந்து அமர்ந்தேன். ஆண்டனி "மாஸ்டர் கார் வந்திருக்கு" என்றான். நான் எழுந்து என் ஜீன்ஸை போட்டுக்கொண்டு சாரனை மட்டும் ஒரு செய்தித்தாளின் பொதிந்து எடுத்துக்கொண்டேன். வேறு உடைகளாக நான்கு சட்டைகளும் இரு ஜீன்ஸ்களும் இருந்தன. அவை அழுக்கில் கிடந்தன. எதுவுமே சொல்லாமல் கூடத்திற்கு வந்தேன். பையன்கள் வந்து கூடி நின்றார்கள். சிலர் தலைகுனிந்து சிலர் ஓரக்கண்ணால் பார்த்தபடி. 'வாரேன்' என்று பொதுவாகச் சொல்லிவிட்டு நான் வெளியே சென்றேன். அவர்களிடம் உருவான உணர்ச்சி எது என ஊகிக்க முடியவில்லை. உடல் வியர்த்திருந்தது, இன்னொரு குளியல் போட்டிருந்திருக்கலாம். ஆனால் நேரமில்லை. சாலை முனையில் இருந்த அம்பாசிடர் காரின் கதவு திறந்து போலீஸ் முகம் ஒன்று உணர்ச்சியில்லாமல் என்னைப் பார்த்தது. நான் ஏறிக்கொண்டதும் கார் ஹான் ஹாங் என ஆரனடித்தபடி கூட்டத்தினுள் மூழ்கி மூழ்கிச் சென்றது.

நகரத்திற்கு நடுவே ஒரு பழைய நடுத்தர தங்கும்விடுதிக்கு என்னைக் கொண்டுசென்றார்கள். கட்டிடம் பழையதாக இருந்தாலும் அதற்கு விசாலமான கார்பார்க்கிங் இடம் இருந்தது. கீழே ஒரு சைவ ஒட்டல் பழைய கனமான தேக்கு மேஜைநாற்காலிகளுடன் இருக்க அதன் முதலாளிதான் விடுதிக்கும் பொறுப்பு என அவருக்குப் பின்னால் சாவிகள் தொங்கவிடப்பட்ட பலகை காட்டியது. என்னை இட்டுச்சென்றவன் சென்று எண்ணைச்சொன்னதும் அவர் ஒரு சாவியை நீட்டினார். அவருக்குப் பின்னால் சென்ற சிமிண்ட் பொளிந்த படிகளில் ஏறி மேலே பால்கனிக்கு சென்று நான்காவது அறையின் பூட்டை திறந்து உள்ளே சென்றோம். மின்விசிறியை போட்டுக்கொண்டு கட்டிலில் அமர்ந்தேன். கட்டிலில் விரிப்பு சலவைசெய்யப்பட்டதாக இருந்தாலும் மெத்தை உள்ளே கரடு முரடாக இருப்பது தெரிந்தது. வைக்கோல்மேல் போர்வையை போர்த்தியது போல. சுவரில் ஏராளமான ஆணித்துளைகள்.

காவலர் ஒன்றுமே சொல்லாமல் மெல்ல தலையை அசைத்துவிட்டு வெளியே சென்றார். நான் சட்டையையும் ஜீன்ஸையும் கழட்டி ஸ்டேண்டில் மாட்டிவிட்டு சாரனைக் கட்டியபின்பு கட்டிலில் கால்நீட்டி படுத்துக்கொண்டேன். நகர்த்தக்கூடிய வகையிலான ஸ்டாண்டில் ஒரு போர்ட்டபிள் கலர் டிவி இருந்தது. அதை போட்டுவிட்டு ரிமோட் கண்டிரோலுக்காக தேடி கண்டுபிடித்தேன். அதுவரை அது இந்தியில் கூச்சலிட்டபடி செய்தி சொல்லிக்கொண்டிருந்தது. நான் இடங்களை மாற்றி சன் டிவியில் பாடல்களைக் கண்டுகொண்டு அவற்றை வைத்தேன். எழுபதுகளின் பாடல்கள். 'இதயம் போகுதெ எனையே பிரிந்தே' ரத்தியின் நெடுநெடு உடம்பு கனத்த மூக்கு மேல் மூக்குத்தி சிரிக்கும் கண்கள். மடியில் தலையணையை வைத்துக்கொண்டு டிவியையே பார்த்துக்கொண்டிருந்தேன். அதன்பின்னர் 'புத்தம்புதுக் காலை பொன்னிற வேளை'

பொழுது முறுகுவது என என் அம்மா சொல்வாள். வெளியே வெயிலின் நிறம் மாறிவிட்டிருந்ததை உள்ளேயே தெரிந்துகொண்டேன். நிழல்கள் சுவரிலும் கூரையிலும் அசைந்தன. பக்கத்து அறையில் டிவியில் ஏதோ சினிமா ஓடிக்கொண்டிருந்தது. பின்னணி இசை இரைச்சலாக ஏதோ சண்டைக் காட்சியை பின் தொடர்ந்தது. நான் எழுந்து கழிப்பறைக்குள் சென்று முகம் கழுவிக்கொண்டேன். எப்படி விடுதிப்பையனை அழைப்பதென்று தெரியவில்லை. தேடியபோது கதவருகே ஒரு பித்தானைக் கண்டேன். அதை அழுத்தியபின் மெத்தையில் அமர்ந்துகொண்டேன். கருப்பு நிறமுள்ள துடிப்பான பதினைந்து வயதுப் பையன் வந்து "என்ன சார்?" என்றான். "ஓ" என்றேன். "ஓ வெளியே வாங்கணும் சார்...காபின்னா இங்கியே கெடைக்கும்..." என்றான். நான் தயங்க "இங்க காப்பி நல்லா இருக்கும் சார்"

காபி வந்தது, டபரா கறையாக இருந்தாலும் காபி கெட்டியாகவும் கசப்பாகவும் சுவையாகவே இருந்தது. குடித்துவிட்டு கழிப்பறைக்குச் சென்று வாஷ் பேசினில் வாயைக் கழுவிக்கொண்டேன். மீண்டும் டிவியைப் போட்டால் பாடல்கள் முடிந்துவிட்டிருந்தன. புள்ளிகளை மாற்றி மாற்றி தேடியபோது கருப்பாக நீளமுகமுள்ள ஒரு பெண் செய்தி வாசிக்கும் உள்ளூர் சேனலைக் கண்டேன். அவள் கற்றுக்குட்டித்தனமாக தாள்களை புரட்டியபடி கரிய முகத்தில் அவ்வப்போது மட்டும் வெண்விழிகள் எழுந்து தெரிய காமிராவைப் பார்த்து பற்றற்ற குரலில் வாசித்துச் சென்றாள். அமைச்சரின் வருகை. கட்சிக்காரர்கள் நடுவே கொடி கட்டுவதில் தகராறு. மஞ்சப்பள்ளம் அருகே ஒரு எருமை கிணற்றில் விழுந்து அதை தீயணைக்கும்படையினர் கயிறு கட்டி தூக்குவதை நெடுநேரம் காட்டினார்கள்.

உள்ளூர் கம்ப்யூட்டர் பையன்கள் வடிவமைத்த சேனலின் எம்ப்ளமும் கத்துக்குட்டித்தனமாக வந்து சுற்றி ஒலித்துவிட்டுச் சென்றது. அவ்வளவுதான்.

மீண்டும் செய்தி வந்தபோது கொலைகளைக் காட்டினார்கள். அதிகநேரம் இல்லை. சரசரவென காட்சிகள் மறைந்தத. ரியல் எஸ்டேட் தகராறில் வரதராஜ அய்யர் என்பவர் சுட்டுக்கொல்லப்பட்டிருந்தார். அவரது ஒருகாவலர் மரணம், இரண்டு காவலர்களுக்கு குண்டுக்காயம். ஒருவரின் நிலை மிகவும் கவலைக்கிடம். குற்றவாளிகளை தேடிபிடித்துவிடுவோம் என சப் இன்ஸ்பெக்டர் ஒருவர் கண்களைச் சுருக்கியபடிச் சொன்னார்.

வெளியே நன்றாக இருட்டி தெருவிளக்குகள் எரிய ஆரம்பித்தன. மாலைக்கே உரிய ஒலிமயக்கம். வரான்டாவில் கேட்ட காலடிச்சத்தமே வீரராகவனின் வருகையை காட்டியது எனக்கு. நான் எழுந்து டிவியை அணைத்துவிட்டு சட்டையைப் போட்டுக்கொண்டேன். வீரராகவன் என் அறை வாசலில் ஒருகணம் நின்று கதவை தட்டினார் "வாருங்க" என்றேன். அவர் உள்ளே வந்தார். சாதாரணமாக கதர்சட்டையும் பேண்டும் அணிந்து கையில் ஒரு தோல்பை வைத்திருந்தார். உள்ளே வந்து "கதவைதிறக்கப்படாது? இந்தப்புழுக்கம் புழுங்குது?" என்றபடி நாற்காலியில் அமர்ந்துகொண்டார். நான் ஒன்றும் சொல்லவில்லை.

"மேலே கேட்டாங்க... சொன்னேன். உன்னைப்பத்தி விரிவா கேட்டாங்க...போட்டோ பிங்கர்பிரிண்ட் எல்லாமே அனுப்பியாச்சு...டெல்லிக்கு அனுப்பிடுன்னு சொன்னாங்க" என்றார் என்னை கூர்ந்து பார்த்தபடி. நான் ஒன்றும் சொல்லவில்லை. அவர் "நல்ல வேலை..கச்சிதமா...ஆனால் மூணுபேர் செத்தது கொஞ்சம் ஜாஸ்தி...பரவால்லை" என்றேன். "மூணுபேரா?" "ஆமா...வாசலிலே நின்னவன் வயித்துக்குள்ள குண்டுபோய் பாங்கிரியாசை கிழிச்சுட்டுது...எல்லாம் அழுக்கியாச்சு.. பப்ளிக்கிக்குக்கு எதுனா அடிபட்டிருந்தா வம்பாயிருந்திருக்கும்..." "நான் பாத்துத்தான் சுட்டேன்..." "நீ பாத்து சுட்டிருப்பே...அவனாக கண்மூடித்தனமால்ல சுட்டிருக்காங்க" நான் தலையசைத்தேன்.

"பரவால்ல, ஒரு மாதிரி முடிஞ்சது... இங்க அவன் எட்டு வருஷமா இருந்திட்டிருக்கான்... அவன் எங்காளா அவங்காளான்னு சந்தேகம்..." நான் அரைக்கணம் விழி தூக்கிவிட்டேன். வீரராகவன் சிரித்து, "அதை இதிலே உள்ள எல்லாரைப்பத்தியும் சொல்லலாம். டபுள்கேம் ஆடாம இதிலே இருக்கவே முடியாது. டபுள் கேழுக்கு டபுள்கேம்.. அப்டியே போகும். கடைசியிலே எங்க

இருக்கோம்னு அவனுக்கே தெரியாதுன்னு நெனைக்கிறேன்” என் முகம் நான் விரும்பியபடி இருந்தது.

பெருமூச்சுடன் வீரராகவன், ”அப்ப இந்த பையிலே மத்த விஷயங்க இருக்கு. வடக்கே போறதுக்கான டிக்கெட்டு ஐடி கார்டு புதுசெல்போன்...எல்லாம். அங்க உன்னை நம்மாளு வந்து பாத்துக்குவான்....” அவர் பையை நீட்டினார். நான் அதை திறந்தேன். அதற்குள் பணம் இருந்தது,”எழுவத்தஞ்சாயிரம் ரூபா இருக்கு... கூடவே இருக்கிற டெபிட் கார்டுலே மேக்கொண்டு நாலு லட்சம்....தாளிலே பாஸ்வேர்ட் எழுதியிருக்கேன்... எந்த ஏடியெம்மிலேயும் எடுத்துக்கிடலாம்...” சரி என்று நான் தலையசைத்தேன். ”துப்பாக்கி வச்சிருக்கியா?” நான் தலையசைத்தேன். ”குடுத்திரு...ரயிலிலே எவனாம் செக் பண்ணப்போய் புடிச்சான்னா வம்பு” நான் அவர் தந்த துப்பாக்கியைக் கொடுத்தேன். அவர் அதை வாங்கியபடி ”அந்த இன்னொரு கன்னு?” என்றார். பிணங்களில் வேறு குண்டை பார்த்திருப்பார். நான் அதையும் நீட்டினேன். அவர் வாங்கிக்கொண்டு ”சரி..” என்றார்.

இருவரும் ஒரு கணம் பார்த்துக்கொண்டிருந்தோம். அவர் ”காலம்பற நாலு அம்பதுக்கு ரயில்...ரைட் டைமுக்கு வந்திரும்...” என்றார். நான் ”சரி” என்றேன். அவர் சட்டென்று எழுந்துகொண்டு ”வெல்...பாப்பம்...” என்றபடி கைநீட்டினார். நான் அவருக்குக் கைகொடுத்தேன். அவர் கிளம்பும்போது சாதாரணமாக ”கார்டிரிட்ஜை எங்க வச்சிருந்தே?” என்றார். ”புஜத்திலே” ”ஓ...” என்றபடி ஒரு சிறு ஏப்பம் விட்டு ”நல்ல வேளை அவனாக சரியா செக் பண்ணலை...லக்குதான்...வரேன்” என்றபின் கிளம்பி சென்றார். நான் கதவை மூடிக்கொண்டு கட்டிலில் படுத்து மீண்டும் டிவியைப் போட்டேன். அந்தி நிகழ்ச்சிகள் ஆரம்பமாகிவிட்டிருந்தன. அறையின் இருளில் டிவி இன்னமும் ஒளியுடன் தெரிவது போலிருந்தது.

எட்டரை மணிக்கு நான் பையனை அழைத்து தோசையும் வடையும் கொண்டுவரச் சொல்லி சாப்பிட்டேன். பையைத்திறந்து அதற்குள் இருந்த பணத்தைப் பார்த்தேன். கட்டுகட்டாக பச்சை நோட்டுகள். வழவழவென்று அவற்றை தொட்டபோது ஒரு சிறு கிளர்ச்சி ஏற்பட்டது. ஜீன்ஸை போட்டுக்கொண்டு பையுடன் வெளியே சென்றேன். கடைக்குச் சென்று இன்னொரு சாரனும் இரு ஜீன்ஸ்களும் நான்கு சட்டைகளும் ஒரு நல்ல சிறுபெட்டியும் வாங்கிக்கொண்டேன். ஒரு டூத்பிரஷ், டூத் பேஸ்ட், சோப்பு, சவரப்பொருட்கள், ஒரு பேனா ஆகியவற்றையும் வாங்கிக்கொண்டு குமுதம் விகடன் இந்தியாடுடே ஜூனியர்விகடன் என கையிலகப்பட்ட அனைத்தையும் வாங்கி அறைக்கு திரும்பினேன்.

எல்லாவற்றையும் பெட்டிக்குள் வைத்தபின் சட்டையைக் கழற்றும்போது அந்த ஆணுறை கிழே விழுந்தது.

அதை கையில் எடுத்து ஒரு நிமிடம் பார்த்துக்கொண்டு நின்றேன். பின்பு கைப்பையை எடுத்துக்கொண்டு படிகளில் இறங்கி ஓர் ஆட்டோவை நிறுத்தி ஏறி ரெஜினாவின் வீட்டுக்குச் சென்றேன். செல்லும் வழி முழுக்க சீட் நுனியிலேயே கம்பியைப்பிடித்துக்கொண்டு அமர்ந்திருந்தேன். ஆட்டோவை அனுப்பியபின்பு அவள் கேட் வாசலை நெருங்கினேன். அதைச் சாத்தியிருப்பார்களா என்று ஐயப்பட்டேன், ஆனால் அதற்கு கொக்கியே இல்லை. படிகளில் ஏறிச்செல்லும்போது வீரராகவன் இருப்பாரா என்ற எண்ணம் அரைக்கணம் மின்னிச் சென்றது. கதவை திடமாகத் தட்டினேன். "யாரு?" என்று ரெஜினாவின் குரல். "நாந்தான்..." மேலும் ஒரு நிமிட தயக்கம். "நானைக்கு வாங்க" "கதவ தெறட..." "போங்க..." "திறக்கயில்லைன்னா ஒடைப்பேன்" என்று நிதானமான குரலில் சொன்னேன்.

கதவு திறந்தது. அந்த தாழ்விலகியதுமே நான் தள்ளித் திறந்து உள்ளே நுழைந்து கதவைத் தாழிட்டேன். அவளை வாரி என்னுடன் சேர்த்துக்கொண்டு வெறியுடன் அவள் இதழ்களைக் கவ்விக்கொண்டேன். அவள் அதை எதிர்பார்த்தவள் போல சிறிய விரைப்புக்குப் பின் தளர்ந்து எனக்கு உடலைக் கொடுத்தாள். அவளை நான் இரையைக் கிழித்து உண்ணும் மிருகம் போல கையாண்டேன். என்னுடைய உறுமல்களையும் மூச்சிளைப்பையும் சிலகணங்களில் நானே கேட்க முடிந்தது. அந்த ஆணுறையை நான் அணிந்தபோது என் முதுகெலும்பு பனிக்கட்டியாலானது போல, என் மூளைக்குள் அந்தச் சில்லிப்பு பரவுவது போல, இருந்தது. அவளிடம் முலைப்பாலின் ருசி இருந்தது. அசட்டுத்தித்திப்பு கொண்ட பச்சைப்பால். அவள் உடைகளிலும் அக்குளிலும் திரிந்த முலைப்பாலின் வீச்சம்.

அவளுடைய கனத்த முலைகள் மேல் கிடந்தபடி நான் அந்த ஆணுறையைப் பற்றியே நினைத்துக்கொண்டிருந்தேன். பின்பு எழுந்து சப்பணமிட்டு அமர்ந்தபடி எட்டி என் ஜீன்சை எடுத்தேன். பீடியை பற்றவைத்தபடி அவளை பார்த்தேன். முலைகள் மேல் முலைகள் அமர்ந்திருக்க ஒருக்களித்து படுத்திருந்தாள். பெரிய இடுப்பு உருண்டு எழுந்து தெரிந்தது. மென்மையாக சப்பிய புஜங்கள், கலைந்த தலைமுடி. அவளிடம் அந்த ஆணுறையைப் பற்றிச் சொன்னால் என்ன? ஆனால் அவளுக்குப் புரியாது. அவள் நிச்சிந்தையாகப் படுத்திருப்பது போலிருந்தது. உடலுக்கு இன்னமும் மெருகு வந்திருந்தது. வீட்டுக்குள் ஒரு சிறிய பிரிட்ஜ் புதிதாக

வந்திருந்தது. அவளை புண்படுத்த விரும்பினேன், ஒரு நிமிடம் அவள் மனமுடைந்து கண்ணீர் விட்டால் போதும் நான் கிளம்பிவிட முடியும்.

எழுந்து சோம்பல் முறித்தபடி "பிரிட்ஜ் புதிசா?" என்றேன். அவள் எழுந்து அமர்ந்து முலைகள் அசைய தலைமயிரை சுருட்டிக் கட்டியபடி "ம்ம்" என்றாள். "வீரராகவன் வாங்கிக் கொடுத்தாரா?" "பணம் குடுத்தவர்" அவளை அது ஒன்றுமே செய்யாது. என்ன செய்வது? நான் அறைக்குள் திரும்பியபோது படுக்கையறையின் சுவரில் ஜோர்ஜின் படத்தைப்பார்த்தேன். அதற்கு ஒரு சவ்வாதுமாலை போடப்பட்டிருந்தது. அருகே இன்னொரு படம். அதில் ஜோர்ஜும் ரெஜினாவும் அந்தக்குழந்தையும் இருந்தார்கள். ஜோர்ஜ் உற்சாகமாகச் சிரித்துக்கொண்டு கண்களைச் சுருக்கி காமிராவைப் பார்த்தான். அவன் தலைமுடி நுரைபோல பம்மியிருக்க குழந்தையின் தலைமயிரும் — என் மூளை சற்று அதிர்ந்தது. அந்தக்குழந்தை இப்போதிருக்கும் படம் அது. எங்கோ ஸ்டுடியோவில் கொடுத்து ஒட்டுவேலை செய்திருக்கிறாள்.

"பிள்ளைக்கு பால்குடுக்குறியோ?" என்றேன். அவள் கண்களில் ஒளி தெரிந்து மறைய உதடுகள் அழுந்தின. "வேறே நல்ல சைல்ட் புட் குடுக்கணும்...பத்தாம போயிடும்" என்றபின் கழிப்பறை நோக்கிச் சென்றேன். அவளுடைய நிழல் என் முன்னால் சுவரில் தெரிந்தது. அவள் கைகளை அசைத்தபோது என் அகம் திடுக்கிட்டது, அவள் ஒரு துப்பாக்கியை எடுக்கப்போவதுபோல. அப்படி அவள் சுட்டால்கூட நன்றாகத்தான் இருக்கும். அந்த நிழலின் அசைவில் தெரிந்த மனவேதனை என் மனத்தை இலகுவாக்கியது. கழிப்பறைக்குள் சென்று சாத்திவிட்டு அந்த ஆணுறையை எடுத்து போட்டு பிளஷ் செய்தபோது கழிப்பறைக்குள் வீரராகவன் இருந்திருந்தால் என்ன செய்திருப்பேன் என்ற எண்ணம் வந்தது. அக்கணம் இன்னொரு மூளை மின்னல். டெல்லிக்கு என்னை அனுப்புவதைப் பற்றி என்னிடம் சொன்னபோது வீரராகவனின் கண்களில் கூரிய சிறு ஊசிமுனை தெரிந்ததை அப்போதுதான் உணர்ந்தேன். நான் டெல்லிக்குச் செல்வதில் என்ன வகையான ஆர்வம் காட்டுகிறேன் என்று கவனித்திருக்கிறார்

அவரது சொற்களை ஒவ்வொன்றாக முகபாவனைகளுடன் நினைவில் மீட்டினேன். கிளம்பும்போது அவர் பேசியது மிக அப்பட்டமாக தெரிந்து அடச்சே எப்படி அதை கவனிக்க விட்டேன் என்று என் நெற்றியை நானே அறைந்துகொண்டேன். ஓர் உரையாடலுக்குப் பின்னர் ஒருவர் கடைசியாக கிளம்பும்போது பேசும் சொற்கள் மிக முக்கியமானவை. அவர் அவற்றைச் சொல்லத்தான் வந்திருக்கிறார். அவற்றை அவர் உருவாக்க முடியாமலிருந்திருக்கலாம், சந்தர்ப்பம் தேடி அமையாது போயிருந்திருக்கலாம், தயங்கியிருக்கலாம், ஆனால் சொல்லாமல் போகவும்

முடியாதவை அவை. என் கண்களை கவனிக்காமல் அவர் பேசியது இன்னமும் முக்கியமானது. என்னை அவர்கள் சரியாக சோதிக்காமல் விட்டதற்கு ஏதாவது காரணம் இருக்குமா என்று நினைக்கிறார். அந்த வரியில் இருந்து பின்னால் சென்றபோது டபிள்கேம் பற்றி அவர் சொன்ன வரிகள் இன்னமும் தெளிவாக அமைந்தன.

ஆனால் அவருக்கு இன்னும் உறுதி இல்லை. கொஞ்சமாவது உறுதி இருந்திருந்தால் கண்டிப்பாக அவர் எதுவுமே கேட்டிருக்கமாட்டார். அவர் குழம்பியிருக்கிறார். அனேகமாக இன்றிரவுக்குள் அவர் ஒரு முடிவை அடைந்துவிடுவார். நான் டெல்லி சென்றுசேர்வேனா இல்லையா என இன்றிரவு முடிவாகிவிடும். நான் எனக்குள் இருந்து செல்போனை எடுத்தேன். அதில் முழுமையான சார்ஜ் இருந்தது. ஆன்செய்து காத்திருந்தேன், எந்தச் செய்தியும் இல்லை. பின்னர் செய்திவந்த எண்ணுக்கு ஒரு செய்தியை அனுப்பினேன். 'வீரா சந்தேகப்படுகிறார்' அது போகிறதா என்று பார்த்தேன். சென்றது. நான் கைகளைக் கழுவி கொண்டிருந்தபோது செய்திவந்தது "டன்" நான் புன்னகையுடன் அதை அணைத்து எனக்குள் செலுத்திக்கொண்டேன்.

வெளியே வந்தபோது நைட்டியுடன் ரெஜினா நின்றிருந்தாள். முகம் கொஞ்சம் வீங்கியது போல் இருந்தது. நான் அவளை முரட்டுத்தனமாக கையாண்டதன் கீறல்கள் புஜங்களிலும் கழுத்திலும் தெரிந்தன. கீழுதடு தடித்து சிவந்து தொங்கியது. "உ குடிக்கிறியனோ?" என்றாள். என் மனம் ஒரு கணம் பதறியது "வேண்டாம்" அந்த பயத்தை கச்சிதமாக வாசித்து அவள் கண்களில் ஒரு புன்னகை பரவியது. நான் கூசி கண்களை விலக்கிக் கொண்டேன். "உ போடு..." என்றேன். அவள் உள்ளே சென்றாள். உடைகளை அணிந்துகொண்டு இரும்பு நாற்காலியில் அமர்ந்து கைகளைக் கட்டிக்கொண்டேன்.

அவள் டியுடன் வந்தாள். நான் அதை வாங்கி சூடாக ஊதிக்குடித்தபின் எழுந்தேன். என் பையைத் திறந்து ஐம்பதாயிரம் ரூபாயை எடுத்து அவளிடம் கொடுத்தேன். "இதில அம்பதாயிரம் ரூபா இருக்கு" அவள் பேசாமல் வாங்கிக்கொண்டாள். என் டெபிட் கார்டையும் அவளிடம் தந்தேன். "இந்த அக்கவுண்டிலே நாலு லட்சம் இருக்கு... ஒருவாரத்திலே கொஞ்சம் கொஞ்சமாட்டு எடுத்து உனக்க அக்கவுண்டிலே போட்டுடு" அவள் பேசாமல் வாங்கிக் கொண்டாள். அவள் முகத்தில் உணர்ச்சிகளே இல்லை. சற்றே தொங்கிய கொழுத்த கன்னங்கள் அசைவில்லாது இருந்தன. "பாத்து நடந்துக்க...இந்த இதெல்லாம் வேண்டாம்... இந்த ஊரு போலிசுக்காரங்க அயோக்கியனுங்க..மதுரைப்பக்கமா போயி நம்மூரு பெடியன் எவனையாவது

சேத்துக்க” அதற்கு மேல் என்ன சொல்வதென தெரியவில்லை. நான் அவளை தொட விரும்பினேன். அவள் கூந்தலை நீவி மெல்ல அணைத்து மென்மையாக ஏதாவது சொல்ல விழைந்தேன். ஆனால் அவளை மேற்கொண்டு என்னால் நெருங்கவே முடியாது என்று பட்டது.

அவள் பேசாமல் நின்றாள். நான் மேலும் ஏதோ சொல்ல விரும்பி ஒருகணம் தத்தளித்தபின்னர் கதவைத்திறந்து இருண்ட படிகளில் இறங்கி சாலைக்கு வந்து புழுதியும் சாக்கடையும் வாசமடித்த காற்றில் கைகளை ஜீன்ஸ் பைக்குள் போட்டபடி நடந்தேன்.

9

டெல்லிக்கு நான் மதியத்தில் வந்திறங்கினேன். அது குளிர்காலம், பன்னிரண்டுமணிக்குக்கூட விடியற்காலை மாதிரி மூட்டமாகவே இருந்தது. நான் முதலில் அருகே எங்கேயோ தீப்பிடித்து புகைமூட்டமாக இருக்கிறதென்றுதான் முதலில் நினைத்தேன். பின்பு குளிர ஆரம்பித்தபிறகு தான் அது பனி என்றுதெரிந்தது. நான் ஸ்வெட்டர் ஏதும் கொண்டுவரவில்லை. கைகளை இறுக்கமாகக் கட்டிக்கொண்டு நடந்து உள்ளூர் தொலைபேசியில் அழைத்து நான் வந்திருப்பதைச் சொன்னேன். மறுமுனையில் பேசிய குரல் தமிழின் ”அங்கியே இருங்க...அங்க ரிலையன்ஸ் ஷோரும் இருக்கும்..அதுக்கு முன்னாடி நில்லுங்க, வந்திருதோம்” என்றது. திருநெல்வேலிக்காரராக இருக்கலாம்.

நான் ஒரு சைக்கிள்கார டி விற்பனையாளரிடம் சிறு மண்சட்டியில் ஒரு டி வாங்கி குடித்தேன். எனக்கு பால்டியே வாயில் புளிக்கும். இது டிரம் டி. கெட்ட சுவாசத்தை உருவாக்கியது அது. கைகளைக் கட்டியபடி பனிப்படலத்திலிருந்து வந்து பனிப்படலத்துக்குள் மறைந்துகொண்டிருந்த மக்களைப் பார்த்தேன். ஒரு பெருந்திரளாக பார்க்கும்போது மக்கள் அனைவருமே மகிழ்ச்சியாக இருப்பது போல தெரிகின்றனர். தூரத்திலிருந்து பார்த்தால் வீடுகள் எல்லாம் அமைதியாக இருப்பது போலத்தெரிகின்றன. குளிருக்கான ஆடைகள் அணிந்திருந்தமையால் அத்தனைபேரும் மிகவும் குண்டாக இருப்பது போலிருந்தது. பெண்கள் பெரிய மூட்டைகள் போல அரக்கி அரக்கி சென்றுகொண்டிருந்தார்கள். திடீரென்று எனக்கு ஓர் எண்ணம் ஏற்பட்டது. என்னுடைய நாட்டில் குண்டானவர்களே அருகிவிட்டிருக்கிறார்கள். அத்தனைபேருமே மெலிந்து ஒட்டிய மக்கள். இந்த சதைக்குவியல்கள் அதனால்தான் என் கண்ணுக்கு விசித்திரமாகத்தெரிகின்றன.

ஒரு மணிநேரம் கழித்து ஓர் இளைஞன் என்னைத்தேடிவந்து "சார்லஸ் மாஸ்டர்?" என்றான். "ஓம்" என்றேன். இனிமேல் அப்படிச் சொல்லக்கூடாது என்று எண்ணிக்கொண்டேன். "வாங்க" நான் அவனுடன் சென்று அங்கே நின்ற காரில் ஏறிக்கொண்டேன். நவீன வகை கார். உயர்தரமான இருக்கைகள், மெல்லிய வாசனை. கார் நீரில் வாத்து இறங்குவது போல சாலையில் இறங்கி ஒழுகிச்சென்றது. சாலையோரங்கள் எதையும் பார்க்க முடியவில்லை. புகைமூட்டமாகவே இருந்தது. காருக்குள் மென்மையான வெப்பம் பரவ என் கைகளும் காதுகளும் சில்லிப்பை இழந்து இதமான ரத்த ஓட்டத்தை உணர்ந்தன. அவன் எதுவுமே பேசவில்லை. அவன் ஒரு டிரைவராக இருக்க வேண்டும் என்று தோன்றியது. மென்மையாக ஏதோ இந்திப்பாட்டு ஓடியது. அதைக்கேட்டுக்கொண்டு நிதானமாக ஓட்டினான்.

கார் வெகுதூரம் சென்றதுபோல் உணர்ந்தேன். அன்று டெல்லியைப்பற்றி நான் உணர்ந்த திகைப்பு கடைசிவரை என்னிடமிருந்தது. என்னால் அந்த மாபெரும் சிதல்புற்றை புரிந்துகொள்ளவே முடியவில்லை. பிலுபிலுவென எங்கும் மக்கள்,ஸ்கூட்டரும் ஆட்டோவும் இணைந்த விசித்திர வாகனங்கள். மஞ்சள்நிற முகடுடன் கூப்பாடு போட்டபடிச் செல்லும் டாக்ஸிகள். பெரிய சாலைகளின் தொடக்கங்களில் எல்லாம் மணல்மூட்டைகளுக்கு அப்பால் தெரிந்த ராணுவத்தினரின் பாசிப்பச்சை கித்தான் குடியிருப்புகள். சோம்பலான ஜவான்கள். சும்மா மணல் மூட்டைகள் மேல் வைக்கப்பட்ட எல்.எம்.ஜிக்கள். கடைகள் மீண்டும் கடைகள். தெருவில் குவித்துப்போட்டு விற்கப்படும் உள்ளாடைகள் கம்பிளித்தொப்பிகள் பெல்ட்டுகள் சாக்ஸ்கள். குவிக்கப்பட்ட வெங்காயம் முள்ளங்கி விசித்திரமான கீரைகள்... நகரத்தின் பாதி மக்கள் தெருக்களில்தான் வாழ்கிறார்கள் போல. மீண்டும் உள்ளாடைகள் கம்பிளிக்குல்லாய்கள் பெல்ட்டுகள்...

நன்றாக பசியெடுக்க ஆரம்பித்த நேரத்தில்தான் நான் பொன்னம்பலத்தாரின் வீட்டுக்கு வந்து சேர்ந்தேன். அந்த பகுதியே வேறு மாதிரி இருந்தது. தெருக்கள் மிக அகலமாக இருபக்கமும் பெரிய மரங்கள் நிழல் விரித்தமையால் இருண்டு கிடந்தன. இருபக்கமும் சாலை வணிகர்களோ கடைகளோ வழிப்போக்கர்களோ இல்லை. சாலையின் முகப்பில் ஒரு பெரிய ராணுவமுகாமே இருந்தது. மணல்மூட்டைகளுக்கு அப்பால் நான்கு சிப்பாய்கள் அமர்ந்து பேசிக்கொண்டிருந்தார்கள். ஒரு ரேடியோ சீனச்சாயல் கொண்ட மொழியில் பாடிக்கொண்டிருக்க ஒரு நாய் அங்கே வாலாட்டி எம்பி எம்பி குதித்தது. காரை

நிறுத்த கைகாட்டியபடி கையில் ஸ்டென்மெஷின்கன்னுடன் அந்த கூர்க்கா சிப்பாய் எங்கள் காரை நோக்கி அலட்சியமாக வந்தான்.

எனக்கு அந்த காவலில் இருந்த ஒட்டுமொத்தமான அக்கறையின்மை ஆச்சரியத்தை அளித்தது. அதீத எச்சரிக்கையையே எல்லா தரப்பிலும் பார்த்தவன் நான். முதலில் அந்த மணல்மூட்டைகள். அவற்றால் எந்தப்பயனும் இல்லை. அவை இடுப்பளவு உயரம் கூட இல்லை. குப்புறவிழுந்து தரையோடுதரையாக ஒட்டிக்கொண்டாலொழிய அவை குண்டுகளைத் தடுக்காது. இன்றைய உயரமான குவாலிஸ் ரகக் கார்களில் எவரேனும் சுட்டுக்கொண்டு வந்தால் அந்த மூட்டைகளின் மறுபக்கமே நன்றாக தெரியும். ஒரு கார் வரும்போது அதை சோதனையிடுவதற்கு முன்னரே அக்கறையில்லாமல் புறம் காட்டி அமர்ந்து பேசிக்கொண்டிருக்கிறார்கள். அத்தனைக்கும் மேலாக ஒரு சண்டை நிகழ வாய்ப்புள்ள இடத்தில் நாய் மிகப்பெரிய ஆபத்து. அது ஒளிந்திருப்பவனை நோக்கி வாலாட்டி காட்டிக்கொடுக்கக்கூடியது. அதன் பார்வையே போதுமானது.

எல்லாவற்றையும்விட இந்த ஸ்டென்மெஷின் கன். ஒரு பெருங்கூட்டத்தை தடுக்கவோ போர்முனையில் வேலிபோல தடுப்பை உருவாக்கவோ மட்டும்தான் ஸ்டென்மெஷின்கன் உதவும். இத்தகைய சூழலில் தொலைதூரத்துக்கு குறிதவறாமல் சுடக்கூடிய ரைபிள்களும் பெரிய பாயின்ட் நாற்பத்திரண்டு வகை கைத்துப்பாக்கிகளும் தான் மிக உதவிகரமானவை. இப்போது இவனை நான் தள்ளிவிட்டு விரைந்தால் இவனால் என்னை எதுவுமே செய்ய முடியாது. அது தெரிந்தவன் போல அவன் அந்த ஸ்டென் மெஷின்கன்னை மிக அலட்சியமாக இடது தோளில் தொங்கவிட்டபடி வந்து கையில் இருந்த எதையோ தட்டி வாய்க்குள் போட்டுக்கொண்டு காரை நிறுத்தினான். என் காரின் டிரைவர் கண்ணாடியை இறக்கி சிரித்தபடி ஏதோ இந்தியில் சொல்ல 'ஹா ஜி' என்று சொல்லி விட்டுவிட்டான்.

பொன்னம்பலத்தாரின் வீடு உயரமான மதில் சூழ்ந்த பெரிய வளைப்புக்குள் இருந்தது. மதில்மீது மேலும் உயரமாக முட்கம்பிகள். மின்கம்பிப்பாதுகாப்பும் இருந்தது. பெரிய தானியங்கி வாசல்கதவு. உள்ளிருந்து பாதுகாவலன் நம்மை குற்றலைத்தொலைக்காட்சியில் பார்க்கும் வசதி. கதவு திறந்ததும் உள்ளே பெரிய சிமிண்ட் சாலை வளைந்து செல்ல இருபக்கமும் குரோட்டன்ஸ் செடிகள் இடுப்பளவு உயரத்தில் கச்சிதமாக நறுக்கி விடப்பட்டிருப்பதைக் கண்டேன். பங்களா கொஞ்சம் பள்ளத்துக்குள் இருப்பதுபோலிருந்தது. செங்காவிநிறமான மாடியில்லாத கட்டிடம். கட்டிடத்தின் பக்கவாட்டில் காவலர்களின் தங்குமிடமாக இருந்த ஒரு புதிய மஞ்சள் நிறமான கட்டிடம். நேர் மறுபக்கம் அதேபோல

இன்னொரு கட்டிடம். அது ஏதோ அலுவலகம் போலிருந்தது. கார் நேராக பங்களாவை அணுகி பக்கவாட்டில் சென்று நின்றது. டிரைவர் இறங்கி என்னை வெளியே வரச்சொன்னான்.

உள்ளிருந்து ஒரு கரிய மனிதர் என்னை நோக்கி வந்து "சார்லஸ்?" என்றார். தலையடைத்தேன். "உள்ளே வாங்க" என்று கொண்டுசென்றான். நான் ஒரு துப்பாக்கியைக் கொண்டுவந்திருந்தால் என்ன செய்திருப்பார்கள் என்று நினைத்துக்கொண்டு என் பையுடன் உள்ளே சென்றேன். அவுட்ஹவுஸுக்குச் சென்று பூட்டை திறந்து உள்ளே ஒரு சிறிய அறையில் மரத்தாலான சோபாவில் என்னை அமரச்சொல்லி அவர் சென்றபின் இன்னொருவன் வந்தான். ஏழடி உயரமான கனமான மனிதன். அவன் என்னைப்பார்த்து பெரிய பற்களைக் காட்டி புன்னகைசெய்தபடி "குடாப்டர்நூன்... ஐயம் ராவ்" என்றான் நான் "ஐயம் சார்லஸ்" என்றேன். "குட்" என்றபடி என்னருகே நாற்காலியை எடுத்துப்போட்டு அமர்ந்துகொண்டான். பெரிய கைகள் பெரிய விரல்கள் பெரிய முகம்... ஒரு மனிதசித்திரத்தை அரைப்பங்கு பெரிதுபண்ணியதுபோல் இருந்தான்.

"நல்லது...நீங்கள் இங்கேதான் தங்கப்போகிறீர்கள்..." என்றவன் "சொல்லியிருப்பார்களே?" என்று கேட்டான். நான் "இல்லை" என்றேன். "என்ன சொன்னார்கள்?" "என்னிடம் எவரும் எதுவும் சொல்லவில்லை..." என்றேன். "எதற்காக டெல்லிக்கு அனுப்பினார்கள் என்று தெரியுமா?" நான் பேசாமல் இருந்தேன். அவன் "நான் ரா விலே இருக்கிறேன். நீங்கள் யாரென்று தெரியும்" என்றான். "இயக்கவேலைகளுக்காக" என்று நான் சொன்னேன். "இயக்கவேலை....சரி, அதுதான். ஆனால் நீங்கள் இங்கே டாக்டர் பொன்னம்பலம் கனகலிங்கம் அவர்களுக்கு காவலாக இருக்கப்போகிறீர்கள்" நான் தலையசைத்தேன். "அவருக்குச் சம்பகாலமாக நெருக்கடிகள் அதிகம். அவரை நாங்கள் கவனமாக பாதுகாத்து வருகிறோம். வெளியே நீங்கள் பார்த்த தனியார் பாதுகாப்புப்படை உண்மையில் உளவுத்துறை படைதான்...ஆனாலும் எங்களுக்கு 'அவர்களை'ப்பற்றி ஒன்றும் தெரியாது. 'அவர்களை'ப்பற்றி தெரிந்த ஒருவர் தேவை என்று கேட்டிருந்தோம்..."

"வீரராகவன் சொன்னார்" என்றேன். "வீரா...அவரா? வீரா நேற்றுமாலை கொல்லப்பட்டார்" அவன் என்னை கவனிக்கிறானா என்று பார்த்தேன். இல்லை. அவன் மிகவும் மோட்டாவான, கொஞ்சம் மக்கான, மனிதன் என்று தோன்றியது. நம் இனத்தில் பெரிய உருவம் கொண்டவர்களில் புத்திசாலிகள் மிக அபூர்வம். அவன் தன் பெரிய கைகளை ஒன்றுடன் ஒன்று உரசியபடி "சரி, நீங்கள் உங்கள்

அறைக்குப்போய் கொஞ்சநேரம் ஓய்வெடுங்கள்...பார்ப்போம். டாக்டர் சாகேப் இப்போது இங்கே இல்லை..." நான் எழுந்தேன். "அரே பாயி..." என்றான். ஒரு வட இந்தியக் கிழவன் வந்து என்னை கூட்டிக்கொண்டு சென்றான்.

பங்களாவுக்குப் பின்னால் இருந்த அவுட்ஹவுஸில் என்னை தங்க வைத்தார்கள். மூன்று அறைகள் கொண்ட கட்டிடம் அது. ஒன்று பொருட்கள் வைப்பதற்கு. ஒன்று கட்டில் போட்ட அறை. ஒன்று கழிப்பறை. இரும்புக்கட்டிலில் மெத்தை தலையணை சுத்தமான வெண்ணிற உறைகளுடன் நாப்தலீன் வாசனையுடன் இருந்தன. கனமான கரும்பச்சைநிறக் கம்பிளி மடித்து வைக்கப்பட்டிருந்தது. மின்விசிறி புதியது. ஏர்கூலர் இருந்தது. சாரன் அணிந்து ஜன்னல்களை திறந்து விட்டுக்கொண்டு உடைகளுடன் கண்மூடிப்படுத்துக்கொண்டேன். பசியெடுத்தது ஆனால் ஏதாவது வரும் என நினைத்துக்கொண்டேன். ஆனால் நெடுநேரமாகியும் உணவு வரவில்லை. நன்றாகவே குளிரடித்தது. கம்பிளியை இழுத்துப்போர்த்திக்கொண்டு ஆழ்ந்து தூங்கிவிட்டேன்.

கண்விழித்தபோது என் மேஜைமேல் ஒரு பெரிய காசரோலில் சாப்பாடு இருந்தது. சூடு ஆறாத கோழிக்குழம்பும் சப்பாத்திகளும். நான் மூர்க்கமாகச் சாப்பிட்டேன். ரயிலில் நான் பெரும்பாலும் சாப்பிடாமலேயே படுத்துக்கிடந்தேன். கீழே மக்கள் ஏதேதோ செய்வதையே பார்த்துக்கொண்டு உதிரிச்சிந்தனைகள் வழியாக சென்றுகொண்டிருந்தேன். நாலைந்து வட இந்தியக் குழந்தைகள் குண்டுக்கன்னங்களுடன் இந்தியும் ஆங்கிலமும் கலந்து கிரீச் கிரீச்சென்று பேசிக்கொண்டு அங்குமிங்கும் அலைந்தும் படுக்கைகளில் ஏறி இறங்கி விளையாடின.

ஒரு குழந்தை அண்ணாந்து என்னைப் பார்த்தது. நான் புன்னகை இல்லாமல் அதையே பார்த்தேன். அது என்னை நோக்கி சிறிய சுட்டுவிரலை நீட்டிக்காட்டியது, ஆனால் என்ன சொல்வதென அதற்கு தெரியவில்லை. பின்பு அது ஓடிப்போய் இன்னொரு குழந்தையை அணைத்துக்கொண்டு காதில் ஏதோ சொன்னது. அந்தப்பெண்குழந்தை மேலே பார்த்து "தேக்கோ" என்று என்னை அதன் அம்மாவுக்குச் சுட்டிக்காட்டியது. பருத்த முலைகள் கொண்ட செக்கச்சிவந்த வட இந்தியப் பெண் என்னை பார்த்துவிட்டு "நோ குலாப்...நோ" என்றாள். நான் அப்போதும் அர்த்தமில்லாமல் பார்த்துக்கொண்டுதான் இருந்தேன்.

கைகழுவிவிட்டு வெளியே வந்து பார்த்தேன். நன்றாகவே இருட்டிவிட்டிருந்தது. மணி நாலரைதான். ஏழுமணி போலிருந்தது. பனிக்குள் நியான் விளக்குகள் எரிந்து

ஒளி சிந்தி பனிப்படலத்தில் வட்டமாக ஊறிப்பரவி தெரிந்தது. பனிவழியாக பங்களாவும் மரக்கூட்டங்களும் எல்லாமே நீர்வழியும் கண்ணாடிவழியாக பார்ப்பது போல தெரிந்தன. வெளியே நிற்க முடியவில்லை, குளிர ஆரம்பித்தது. உள்ளே சென்று மீண்டும் கம்பிளியை போர்த்திக்கொண்டு தூங்க ஆரம்பித்தேன். ஆச்சரியமாக எனக்கு மீண்டும் நல்ல தூக்கம் வந்தது. கண்விழித்தபோது நள்ளிரவு. நல்ல குளிரில் எனக்கு புல்லரித்தது. முழங்கும் கார்வையுடன் நாய்கள் குரைக்கும் உரத்த ஒலி கேட்டுக்கொண்டிருந்தது.

ஜன்னல் வழியாகப் பார்த்தபோது மூன்று டாபர்மான் நாய்களை பனிப்படலத்துக்கு அப்பால் பார்த்தேன். வால் வெட்டப்பட்ட, குதிரை உடல் கொண்ட, கரிய மற்றும் தவிட்டுநிற நாய்கள் முகர்ந்தபடியும் ஆங்காங்கே நின்று ஏறிட்டுப்பார்த்தபடியும் வீட்டைச்சுற்றிவந்தன. காவலர் கட்டிடத்தின் முன்னால் பளீரென்று மஞ்சள்நிறத்தில் விண்ட்சீட்டர் அணிந்த காவலன் கையில் ஸ்டென்மெஷின் கன்னுடன் நின்று கைகளால் பொத்திய சிகரெட்டை பவ்யமாக இழுத்துக்கொண்டிருந்தான். வெள்ளிக்கண்கள் கொண்ட மாந்தளிர்நிறமான டாபர்மான் நாய் என்னுடைய கட்டிடத்தருகே தான் சுற்றிச் சுற்றி வந்து என் ஜன்னலை நோக்கியே குரைத்தது. புதிதாக நான் வந்திருப்பதுதான் அதற்கு பிரச்சினை என்று தோன்றியது. நான் சிறுநீர்கழித்துவிட்டு வந்து மீண்டும் கம்பிளிக்குள் புகுந்தேன். உள்ளே என்னுடைய உடற்கூடு மிச்சமிருந்தது.

ஏழுநாட்கள் கழித்துதான் நான் டாக்டர் பொன்னம்பலத்தைப் பார்த்தேன். அதுவரை திரும்பத்திரும்ப சாப்பிட்டுவிட்டு தூங்கிக்கொண்டிருந்தேன். மதியத்தில் வரும் கொஞ்சநேர வெயில் எத்தனை அருமையானது என்று அப்போதுதான் புரிந்தது. இளமஞ்சள் நிறமாக அது சாம்பல்குவியல்களான மேகங்களில் இருந்து இறங்கும்போது ஓர் ஆசி போல தோன்றியது. ஓர் அருவியில் நீராடுவது போல வெயிலில் நிற்பேன். உடம்பு சிலிர்த்துக்கொண்டே இருக்கும். மூன்றாவது நாள் நான் ராவிடம் கேட்டு எனக்கு ஒரு நல்ல ஸ்வெட்டர் வாங்கிக்கொண்டேன். அதன்பின் குளிரை அத்தனை அஞ்சவேண்டியதில்லை என்று தோன்றியது.

அவுட்ஹவுசில் ரேடியோ ஒன்று வேண்டும் என்று கேட்டேன். ஒரு பழைய டிரான்ஸிஸ்டரைக் கொடுத்தான். அதில் தமிழ்ப்பாடல்களை தேடித்தேடிக் கேட்டுக்கொண்டு நாளெல்லாம் என் அறையிலேயே இருந்தேன். எப்போது எங்காவது பாட்டு கேட்டுக்கொண்டுதான் இருந்தது. ஒரே ஒருமுறை மட்டும் பங்களா வளைப்புக்குள் சுற்றி வந்தேன். பின்பக்கம் டாபர்மன் நாய்கள் அடைக்கப்பட்டிருந்த கம்பிக்கூண்டு அறைகளைப் பார்த்தேன்.

என்னைப்பார்த்ததும் அந்தப்பிராந்தியமே குரைப்புகளால் அதிர்ந்தது. ஓடிவந்த ஒரு வட இந்தியன் போய்விடும்படி என்னிடம் சொன்னான்

காலை எட்டரை மணிக்கு நான் பாட்டுகேட்டுக்கொண்டிருந்தபோது ராவ் வந்து தன் பெரிய கைகளால் கதவைத்தட்டினான். "டாக்டர் சாகேப் உன்னை பார்க்க விரும்புகிறார்" என்றான். நான் உடனே என் ஜீன்ஸையும் ஸ்வெட்டரையும் போட்டுக்கொண்டு கிளம்பினேன். அவன் என்னை அழைத்துச்சென்று ஒரு சிறிய அறையில் நிற்கச்செய்தான். அங்கே நின்றிருந்த இரு காவலர்கள் என் உடலை நன்றாகச் சோதனை செய்தார்கள். தொடர்ச்சியாக உடல்சோதனை செய்பவர்கள் என்பது அவர்களின் இயல்பான கையசைவில் தெரிந்தது. "உள்ளே போ" என்றார்கள். நான் உள்ளே சென்றேன். என் முகபாவனை எப்படி இருக்கவேண்டுமென நான் முன்னரே முடிவுசெய்துகொண்டேன். ஏனென்றால் நான் பொன்னம்பலத்தாரை ஏற்கனவே அறிவேன், அவர் எனக்கு கல்லூரியில் கணிதம் சொல்லித்தந்திருக்கிறார்.

பெரிய அறை அது. இளஞ்சிவப்பான சுவர்கள். கனமான சிவப்பு லினன் திரைச்சீலைகள். சிவந்த வெல்வெட் உறைபோட்ட சோபாக்கள். பளபளப்பான தேக்குமரத்தாலான டீபாய் ஒன்றுக்கு மேல் காபிகோப்பை இருந்தது. பொன்னம்பலத்தார் செய்தித்தாள் வாசித்துக்கொண்டிருந்தார். அவருக்குப் பின்னால் இலங்கையின் பெரிய வரைபடம் ஒன்று மாட்டப்பட்டிருந்தது. காபிகோப்பை அருகே ஒரு பெரிய நவீன செல்போன். என் அசைவைக் கண்டதும் நிமிர்ந்து "சார்ல்ஸ்?" என்றார். நான் "ஓம்" என்றேன். "வாருங்கோ...டேக் யுவர் ஸீட்" என்றார். நான் எதிரே இருந்த மென்மையான சோபாவில் அமர்ந்துகொண்டேன். "ராஜ் உங்களைப்பத்தி சொன்னவர்" என்றார். எந்த ராஜ் என நான் கேட்கவில்லை.

கரியமனிதர் உள்ளிருந்து ஒரு கிழிக்கப்பட்ட கவருடன் வந்தார். அவர் பெயர் சிவதாசர் என்று தெரிந்திருந்தேன். என்னை பார்க்காமல் அந்த கவரை பொன்னம்பலத்தாரிடம் கொடுத்தார். அவர் அதை வாங்கி உள்ளிருந்த நீலத்தாள் கடிதத்தை வாசித்துவிட்டு சிவதாசரிடம் "என்னெண்டு இப்ப சொல்றது..." என்றார். பின்பு "சந்திரா வரட்டும்..அவ கிட்ட பேசிட்டு சொல்லுறன்" என்றார். அவர் "பதில் போடனுமா?" என்றார். "அப்பி வையுங்கோள்...பாப்பம்... அம்மான் வரட்டும்" என்றார். "சரி" என்று சிவதாசர் போனார். நான் அந்தக்கணங்களிலேயே பொன்னம்பலத்தாரை மதிப்பிட்டிவிட்டேன். அவரால் எதையுமே உறுதியாக முடிவெடுத்துச் செய்ய முடியாது. எதிலும் ஒன்றுக்குமேற்பட்ட எண்ணங்கள் வரும்.

குழப்பத்திற்குப் பின்னர் ஒத்திப்போடுவார். அதுவே ஏதாவது வகையில் முடியட்டும் என்று நினைப்பார்.

”சார்லஸுக்கு ஊரிலே எந்த இடம்?” என்றார் ”அல்லைப்பிட்டி” என்றேன். ”அல்லைப்பிட்டியிலே?” நான் பேசாமல் இருந்தேன். அவர் என் முகத்தைப் பார்த்துவிட்டு ”சரி, விடும். சும்மா கேட்டனான்” என்றான். அவரது தமிழ் மாறிவிட்டிருந்தது. ஈழத்தமிழை கொஞ்சம் முயன்று பேசுகிறார் என்ற எண்ணம் வந்தது. ”காபி குடிக்குதியளோ?” ”வேண்டாம் டீ குடிச்சனான்” என்றேன். ”சரி” என்றபின் தன் மூக்குக்கண்ணாடியை கழற்றி டீபாய்மேல் வைத்தார். ”நான் முதல்முதலிலே பிளாஸ்டிக் போட்டிலே ராத்திரி யாப்னாவிலே இருந்து மண்டபம் வந்தப்போ போட்டை சிறி தான் ஓட்டினான்” என்றார். நான் உணர்ச்சியற்ற கண்களுடன் அவரையே பார்த்தேன். ”நல்லவன்...ஆனா இப்ப நல்லது கெட்டதுக்கு என்ன பொருள் இருக்கு? செத்தது சாகாம இருக்குறது ரெண்டு வகைதான் இருக்கு...” நான் புன்னகைசெய்தேன்.

பொன்னம்பலத்தார் எழுந்து கைகளை சோம்பல் முறித்தார் ”எனக்கு நல்ல ஆளு வேணும்... அங்க என்ன நடக்குது எண்டு தெரிஞ்ச ஒருத்தர்...அதனாலத்தான் உம்மை அனுப்பணும்னு கேட்டனான்” அவர் எத்தனை உயரமான மனிதர் என்று தெரிந்தது. ”நான் சொப்பனம் கண்டது இது ஒண்டுமில்லை. அமெரிக்காவுக்கு போயி கணக்குலே ரிசர்ச் பண்ணவேணும் எண்டு நினைச்சனான். பல தியரிகளும் கையிலே வச்சிருந்தனான். பின்ன இந்த தேசிய அரசியலு...இதுக்குள்ள எப்ப வந்தேன் எதுக்கு வந்தேன் ஒண்டும் இப்ப தெரியயில்லை. ஒருநாளைக்கு ஒரு கூட்டத்துக்கு போனேன். ஆரோ வா எண்டு கூட்டிட்டு போயினம். நானும் சும்மா நாலு வார்த்தை பேசலாமெண்டு போனேன். என்னைமாதிரி ஒரு புரபசர் பேச வந்தப்ப பெடியள் உற்சாகமாகி சத்தம் போட்டதுகள். அதைக்கண்டு எனக்கும் வெறி வந்துபோச்சு... அப்ப பேசினது ஒண்டும் என் மனசிலே இருந்து வரயில்லை வாயிலே இருந்து வந்தது.. கால் தடுக்கி ஆத்திலே விழுறவன் மாதிரி நான் சரித்திரத்திலே விழுந்தனான்...”

நான் அன்று அந்த மாணவர்கூட்டத்தில் இருந்தேன். பொன்னம்பலத்தார் பேசியது மாணவர்களை பற்றி எரியச்செய்தது. எங்கே பார்த்தாலும் உணர்ச்சியால் உருகும் முகங்கள். அர்த்தமில்லாத வெறியோசைகள் வாழ்த்தொலிகள். அவர் அன்று ஒரு மாபெரும் வரலாற்றுமனிதனைப்போலிருந்தார். நல்ல உயரமான உடல். வலுவான தாடைகளும் பெரிய கண்களும் கொண்ட ஆண்மைமிக்க முகம். உயர்தரமான பாண்டும் சட்டையும். கையில் ராடோ வாட்ச். வகிடு இல்லாமல் வாரி பின்னுக்கு

விட்ட கனத்த தலைமயிர் அவரது அசைவுகளுக்கு ஏற்ப சிலும்பியது. அடிவயிற்றை அதிரச்செய்யும் கார்வை கொண்ட கனத்த குரல். கைகளை காற்றி வீசி அவர் முழங்கினார். அடுக்கடுக்காக அறைகூவல்கள். நுட்பமான நக்கல்கள், பகடிகள் சொல்விளையாட்டுகள். கடல் போல அலையடித்தபடி வரலாறு வந்து நம் காலடியில் ததும்புவதாகச் சில உரைகளைக் கேட்கும்போது தோன்றுமல்லவா அப்படிப்பட்ட உரை அது. அந்த உரையின் ஒவ்வொரு சொல்லையும் என்னால் திருப்பிச் சொல்லமுடியும் என்று தோன்றியது.

”புத்தியுள்ளவன் அடிமுட்டாளா ஆகிறது எங்க தெரியுமா?” என்றார் பொன்னம்பலத்தார் ”புத்தி இருக்கிறதனாலேயே தான் பெரிய ஆள்னு நெனைக்க ஆரம்பிக்கிறான் பாரும் அப்பதான்...ஒரு மூண்டு வருஷம் நான் நினைச்சதெல்லாம் முட்டாத்தனத்துக்க உச்சம். ஆனா அப்ப நான் என்னை ஒரு நெப்போலியன் எண்டு நினைச்சுகொண்டு இருந்தனான். இயக்கத்திலே வேறே யாருக்குமே படிப்பு கெடையாது. இங்கிலீஷ் பேசத்தெரியாது. அமெரிக்க வரலாறோ ஐரோப்பிய வரலாறோ தெரியாது. இந்தியாவிலே இருந்து டிப்ளமேட் வந்தா சந்திச்சு பேச அவங்களால முடியாது. சும்மா கள்ளக்கடத்தலுக்கு தோணி ஓட்டி வளந்த பெடியள். ஆனா எனக்கு எல்லாமே தெரியும்... அப்ப நான்தானே தலைவன்? எல்லாரும் என்னைத்தானே ஏத்துக்கிடணும்?” என்றார் கசந்த சிரிப்புடன் ”நினைச்சுப்பாத்தா ச்சீ எண்டு இருக்கு...”

ஒருவருடம் பொன்னம்பலத்தார் ஈழத்து மேடைகளை உலுக்கிய ஓர் அலையாக இருந்தார். பின்னர் அவரை அரசு கைதுசெய்து யாழ்ப்பாணத்து சிறையில் அடைத்தது. அன்று அதற்கெதிராக மொத்த தமிழ்பேசும் நிலமும் கடையடைப்பு செய்தது. கல்லூரிகள் வாரக்கணக்கில் முடங்கின. தெருக்களில் மாணவர்கள் கொடிகளுடன் ஆவேசமாக ஊர்வலம் சென்றார்கள். அவரது படங்களை சுவர்களில் வரைந்து வைத்திருந்தார்கள்.எட்டுமாதம் கழித்து அவரை இயக்கம் சிறையை உடைத்து தப்பச்செய்து கூட்டிக்கொண்டு சென்றபோது அவரைப்பற்றித்தான் எல்லாருமே பேசினார்கள். அவர் காட்டில் பெரிய ஒரு படையை உருவாக்குகிறார் என்றார்கள், இல்லை சர்வதேச சமூகத்தின் ஆதரவுக்காக உலகப்பயணம் கிளம்பிவிட்டார் என்றார்கள். நேதாஜி என்றார்கள், நெப்போலியன் என்றார்கள்...

அதன்பின்னர் இரண்டுவருடம் அவரைப்பற்றிய தகவல்கள் இல்லை. சட்டென்று அவர் இந்தியாவுக்குச் சென்றதாகவும் இந்தியாவில் புதிய இயக்கத்தை ஆரம்பித்ததாகவும் செய்திகள் வந்தபோது பெரிய ஏமாற்றமும் குழப்பமும் ஏற்பட்டது. அவர் இந்திய உளவுத்துறையின் கையாள் என்று பிறகு இயக்கம்

அறிவித்தது. அவரது சகோதரர்கள் ஏற்கனவே லண்டனுக்கும் கனடாவுக்கும் தப்பி ஓடிவிட்டிருந்தார்கள். அவரது சித்தப்பா மகனையும் அவர் மனைவியையும் கைதுசெய்து இயக்கத்தில் விசாரணைக்குக் கொண்டுசென்றார்கள். அதன்பின் அவர்கள் திரும்பி வரவில்லை. அவர் செய்த துரோகங்களின் கதைகள் பேசப்பட்டன. இயக்கத்தை பணம் வாங்கிக்கொண்டு காட்டிக்கொடுத்தார். இயக்கத்தை கைப்பற்ற முயன்றார்... இன்று பொன்னம்பலத்தார் என்ற பெயரை உச்சரிக்கவே ஈழத்தில் அஞ்சுவார்கள்.

”என்னை வச்சுக்கொண்டு என்ன செய்து எண்டு இயக்கத்துக்கு ஆரம்பத்திலேயே குழப்பம்தான். அவங்க வேற மாதிரி ஆக்கள். சின்னவயசு முதலே கடலிலே வாழ்ந்தவங்கள். கடலிலே தோணி ஓட்டி கள்ளக்கடத்தல் செய்த அனுபவம் உள்ளவங்கள். கொண்டும் செத்தும் வாழுற சனங்கள். எனக்கு ஒண்டுமே தெரியாது. எங்க அப்பா விதானையரா இருந்தவர். நான் பள்ளிக்கூடத்திலேகூட ஒண்டும் விளையாடினது கிடையாது. படிப்பு தவிர ஒண்டும் தெரியாது. கணிதத்திலே யுனிவர்சிட்டி பஸ்ட் வந்தனான். அதிலதான் எனக்கு விஷயம் தெரியும்... என்னை கொஞ்சநாள் காட்டிலே வச்சிருந்தவங்கள். என்னை லண்டனுக்கு அனுப்பறன் எண்டு சொன்னவங்கள். எனக்கு அதிலே இஷ்டமில்லை. நான் அந்த இயக்கத்துக்கு தலைவன் ஆகவேணும் எண்டு நினைச்சவன். தினசரி பெடியங்கள் கிட்ட நல்ல வீரமான உரைகள் ஆற்றினா தலைவர் ஆயிடலாம் எண்டு நினைச்சிருந்தனான். ஆனா எனக்கு ராணுவப்பயிற்சி கிடையாது. ஆயுதங்களைப்பற்றி ஒண்டுமே தெரியாது....அவை எல்லாருமே வீரன்கள். அவைக்கு இன்னொரு வீரன்தான் தலைவரா ஆக முடியும்... படிக்காதவனா இருந்தாலும் சர்வாதிகாரியா இருந்தாலும் கொடூரமானவனா இருந்தாலும் அவை வீரனைத்தான் ஏற்றுக்கொள்ளுவார்கள். கொஞ்சநாளிலே நான் ஒரு கொமெடியனா ஆயிட்டனான்”

உண்மைதான். அவர் சென்றபிறகும் அவரைப்பற்றிய கதைகளும் பகடிகளும் இயக்கத்தில் வாழ்ந்தன. அவற்றில் உச்சம் இரவு தூக்கத்தில் தன் கழுத்தில் கிடந்த துண்டையே பாம்பு என்று நினைத்து கதறி ஆளைக்கூட்டியது. அவர் கையில் ஒரு கைத்துப்பாக்கியை கொடுத்தால் கைநழுவி கீழே போட்டுவிடுவார் என்றும் கீழே தேங்கிக்கிடக்கும் அவரது சூடான சிறுநீரில் அந்த துப்பாக்கி விழும் என்றும் சொல்வார்கள். பயிற்சி வகுப்புகளில் அவர் லைபீரியா லெபனான் என்று தெரியாத ஊர்களைப்பற்றி பேசி முடித்ததும் அவரிடம் இலங்கையின் சிற்றூர்களைப்பற்றி கேள்விகள் கேட்டு மடக்கி உளற வைத்தார்கள் பையன்கள். அவரே ஒருகட்டத்தில் எல்லாரும் அவரை கிண்டல்செய்கிறார்கள் என்று கண்டுகொண்டார். ஆகவே அவர்

சிறுவர்களை தண்டிக்க ஆரம்பித்தார். அவர் கூப்பிட்டதும் ஓடி வராத ஒரு சிறுவனுக்கு அவர் எட்டு பிரம்படித்தண்டனை விதித்தார். ஒரு முறை சூடான சாப்பாட்டை தூக்கி ஒரு சிறுவன் முகத்தில் வீசினார். ஒருகட்டத்தில் அவரை வலுக்கட்டாயமாக இந்தியா அனுப்பினார்கள்.

”நான் இங்காலை வந்தப்ப ஆரம்பத்திலே கஷ்டமாத்தான் இருந்தது. ஆனா கொஞ்சநாளிலே சரியாயிட்டது. தினமும் ஒரு கட்டுரை எழுதுவேன். இங்காலை உள்ள இங்கிலீஷ் மெகஸீன்களுக்கு அனுப்புவேன். கொஞ்சநேரம் புஸ்தகம் வாசிப்பேன். பெரிய விஷயம் செய்றதா நெனைப்பும் வேணும் ஒண்ணும் செய்யவும் ஏலாது. இதுதான் என் பிரச்சினை. இங்க அதுக்கேத்த வாழ்க்கை. ஒரு பிரச்சினையும் இல்லை. எல்லாம் நல்லாத்தான் போய்ட்டிருந்தது. அப்பதான் ரோ என்னை வச்ச ஒரு இயக்கத்தை ஆரம்பிக்கணும் எண்டு நினைச்சது. அவங்களுக்கு ஒரு ஆள் வேணுமானா அவன் மேலே சந்தேகத்தை கிளப்பிப்போடுவாங்க. இயக்கத்திலே எல்லார்மேலையும் எப்பவும் சந்தேகத்தோடத்தான் இருப்பாங்க. சந்தேகம் வந்தா உடனே போட்டுத்தள்ள ஆளு அனுப்பிப்போடுவாங்க. என்னைக்கொல்ல இயக்கம் ஆளுனுப்பியாச்சு எண்டு தெரிஞ்சபிறகு எனக்கு வேறே வழி இல்லை. நான் இவங்ககூட சேந்துகிட்டனான்...இவங்க செய்றதுக்கெல்லாம் நான் ஒரு சாட்சி. வெறும் பொம்மை, வேற ஒண்டுமே இல்லை”

அவர் சட்டென்று உணர்ச்சிவசப்பட்டது போல தெரிந்தது. அவரால் உணர்ச்சிகளை அடக்கமுடியாதென நான் ஏற்கனவே கணித்திருந்தேன். என்னுடைய முகத்தை இறுக்கமாகவே வைத்திருந்தேன். ஆனாலும் கண்கள் அவர் கண்களை சந்திப்பதை தவிர்த்தேன். அவர் இரு கைகளையும் கோர்த்து மார்பில் வைத்துக்கொண்டு ”எனக்கு இப்ப ஒண்டுமே வேண்டாம்...உயிர் மட்டும் போதும். உயிர் இருந்தா எங்க போறதுக்கும் தயாரா இருக்கிறேன். என்னையும் என் குடும்பத்தையும் விட்டாங்க எண்டா நான் எங்க வேணுமானாலும் ஓடிபோயிடுறேன்” என்றார். அவரது கண்கள் கலங்கி நீர் நிறைந்து இமைவிளிம்பு தாண்டி உருண்டன. விரல்களால் கண்ணீர்ரை அழுத்தி ஒற்றி சில நிமிடங்கள் தலைகுனிந்து அமர்ந்திருந்தார்.

பின்பு மூக்கை உறிஞ்சியபடி நிமிர்ந்து பரிதாபகரமான சிரிப்புடன் ”..ஆனா அவங்க விட மாட்டாங்க... அவங்க குடுக்கிற எந்த ஒரு வாக்குறுதியையும் நம்ப முடியாது. உலகத்திலேயே நம்ப முடியாத ஒரு இயக்கமெண்டா அதுதான்...அவங்க என்னை கொல்ல பல திட்டங்கள் போட்டிருக்கினம் எண்டு கேட்டனான். அதில எது உண்மை எது இவங்க சொல்லுற கதை ஒண்டும் தெரியாது. எட்டு வருஷமா இந்த

ஜெயிலுக்குள்ள இருந்திட்டு இருக்கிறன்...” மீண்டும் அவர் தனக்குள் ஆழ்ந்து மௌனமாக நான் அவரையே அர்த்தமில்லாமல் பார்த்தபடி அமர்ந்திருந்தேன். அவர் முகம் உடல் எங்கும் விரக்தியும் துக்கமும் நிறைந்திருப்பது போல பட்டது. சிலசமயம் இலைநுனிகளில் நீர்த்துளி கனத்து நிற்குமே அதுபோல

”இவங்களுக்கு இப்ப நான் தேவையில்லை... பெரும்பணம் செலவழிச்சு என்னை காவல் காக்கிறாங்கள். ஆனா ஏதோ ஒரு நிமிசத்திலே சலிச்சுப்போய் வேண்டாம் எண்டு விட்டுவிடுவாங்கள். அந்த நிமிசத்துக்காகத்தான் இங்க நான் காத்திருக்கிறன்...” என்றார். நான் ஏதேனும் சொல்ல வேண்டிய நேரம் என்று தோன்றியது. ஆனால் அந்த பரிதாபத்திற்குரிய மனிதரை என்ன சொல்லி தேற்றுவதென்று புரியவில்லை. அவர் ”இப்ப எனக்கு ஒண்டு விளங்குது...இந்த உளவுத்துறை ஆக்களை நம்ப ஏலாது. நல்லவங்கதான். ஆனா இது ஒரு ஆள் இல்லை, இது ஒரு சின்ன சர்க்கார் மாதிரி. ஒருத்தன் நம்ம மேலே அன்பா இருப்பவன். அவன் ஒருநாளைக்கு மாறிடுவான். இன்னொருத்தன் வந்து இனிமே நாந்தான் எண்டு நிப்பவன். அவன்கிட்டே இருந்து புதிசா ஆரம்பிக்கணும்... இந்திய சர்க்காருக்கு எதிலேயும் ஒரு ஒழுங்கு இல்லை...எல்லாம் போறபோக்கிலே நடந்திட்டிருக்கும்...அதனால எனக்கு நம்மாளுகளிலே ஒருத்தன் வேணும் எண்டு தோணிட்டுது. அதனாலதான் உம்மை அனுப்பச்சொன்னான்..”

”நான் என்ன செய்ய ஏலும்? நானும் தப்பித்தானே வந்தனான்..” என்றேன். என் குரல் நெடுநேரம் பேசாமலிருந்தமையால் கசங்கலாக இருந்தது. ”உம்ம கிட்ட தைரியம் இருக்கு. நல்ல டிரையினிங் எடுத்திருத்திருக்கீர். பணமும் ஆயுதமும் நான் குடுக்கிறன்...எனக்கு நீர் சில வேலைகளைச் செய்யணும்” என்றார். ”முடிஞ்சதைச் செய்யுறன்” என்றேன். அவரது முகம் மெல்ல மாறியது. கண்களில் ஒரு மெல்லிய சிரிப்பு வந்தது. ”சிறியைக் கொல்ல நாந்தான் ஓடர் போட்டனான். அவன் என்னைக்கொல்ல ஆரையோ இஞ்ச கொண்டு வந்தவன் எண்டு செய்தி வந்தது. ஆரெண்டு தெரியவில்லை. சிறியைக் கொண்டால் அந்த திட்டம் பாதியிலே நிண்டுபோயிடும் எண்டு அவனை கொண்டனான்...இனி ஒருத்தன் உண்டு...அவனையும் கொண்டுபோட்டால் நான் இங்கிருந்து கிளம்பி யூரோப் போயிடவேன்...”

நான் அவரையே பார்த்துக்கொண்டு அமர்ந்திருந்தேன். ”நீர் அதைச்செய்தால் நான் உமக்கு யூரோப் போறதுக்கு ஒரு பஸ்போர்ட்டும் பணமும் தருவேன். அங்க அகதி ஸ்டேட்டஸ் எடுக்கிறதுக்கு ஏற்பாடும் செய்துதருவேன்...” நான் மெல்ல தலையசைத்தேன். பொன்னம்பலத்தார் ”நீர் இப்ப என்ன நினைக்கிறீர் எண்டு

சொல்லட்டுமா? என்ன இவன் உயிருக்காக இந்தமாதிரி பயப்படுறான் எண்டு தானே? ஆமா. எனக்கு ஒரு வெக்கமும் இல்லை. எனக்கு உயிரோடை இருக்கணும் எண்டு மட்டும்தான் ஆசை. நான் ஒருத்தருக்கும் ஒரு தப்பும் செய்யயில்லை. நான் எதுக்கு சாகணும்? நான் வழிதவறி இதுக்குள்ள வந்தவன். எல்லாரும் என்னை வச்ச விளையாடினாங்கள். இயக்கம் விளையாடிச்சது. பிறவு இந்தியா விளையாடிச்சது. இந்த விளையாட்டெல்லாம் தெரியாத முட்டாளா இருந்திட்டன்.. சாவ எனக்கு இஷ்டமில்லை” என்றார்.

பின்பு பெருமூச்சுடன் ”...நான் கண்ட சொப்பனங்கள் எல்லாம் இன்னும் என் மனசுக்குள்ளதான் இருக்கு. எப்டியாவது யூரோப்புக்கு போயி ஒரு அஞ்சு வருஷம் தலைமறைவா இருந்திட்டா என்னை மறந்திருவாங்கள். அதுக்கு பிறகு நான் எல்லாத்தையும் புதிசா ஆரம்பிக்கணும்.. கணிதத்திலே இன்னும் நான் செய்யவேண்டிய பல வேலைகள் இருக்கு... முருகன் அருளாலே எல்லாம் நல்லபடியா முடியும்...நான் வேண்டிகிட்டிருக்கிறன். நான் ஒரு தப்பும் பண்ணல்லை. நல்லூரான் என்னை கைவிடமாட்டான்” என்றார்.

அவரது கண்கள் மீண்டும் கலங்கின. இம்முறை ஒரு கைக்குட்டையை எடுத்து கண்களின் நீரை நன்றாகவே துடைத்துக்கொண்டு தலைகுனிந்து தன்னுள் ஆழ்ந்து பேசாமலேயே அமர்ந்திருந்தார். சற்று தூரத்தில் ஒரு கடிகாரம் டிக் டிக் டிக் என்று அடிப்பது மட்டும் கேட்டுக்கொண்டே இருந்தது. பின்பு பொன்னம்பலத்தார் எழுந்து தலையை மேலே கையால் நீவி விட்டுக்கொண்டார். அதுதான் அவர் நிலைமீள்வதன் அசைவு போல. ”நீர் எனக்கு உதவிசெய்யும்.. உம்மை பாத்ததுமே என் மனசுக்கு தெரிஞ்சுபோச்சது நீர் உண்மையானவர் எண்டு. சொந்த அண்ணனா என்னை நினைச்சு உதவி செய்யும். நான் உம்மை என் சொந்த தம்பியா நினைக்கிறன்...”சட்டென்று என் தோளை தன் கனத்த கரங்களால் தொட்டார். நான் அவர் கைமேல் என் கைகளை வைத்தேன். அவர் மெல்லிய உணர்ச்சி ஒலியுடன் என்னை இழுத்து மார்போடு அணைத்துக்கொண்டார். ”நீர் என் தம்பி மாதிரி...எனக்கு வேற ஆருமில்லை” என்று கம்மிய குரலில் கிசுகிசுத்தார்.

நான் அவர் கைகளுக்குள் என் உடல் அடங்குவதை உணர்ந்தேன். உடற்பயிற்சியையே அறியாத மென்மையான தசைத்திரள்களினாலான உடம்பு. உயர்தரமான சோப்பு மற்றும் வாசனைத்திரவியத்தின் வாசனை. விபூதிவாசனை. உடைகளில் இருந்து வந்த வாசனை. அவரது உடலுக்குள் ஏதோ திரவம் குலுங்கி ஓடுவதுபோல ஒரு மெல்லிய நடுக்கம் இருந்தது. நான் அவரது கைகள் மேல் என் கைகளை வைத்து இறுகப்பற்றிக்கொண்டேன்.

தினமும் காலையில் ஏழுமணிக்கெல்லாம் நான் குளித்துவிட்டு அவரது நூலகத்திற்குச் சென்றுவிடுவேன். அங்கே செய்தித்தாள்களை படிப்பேன். அவருக்கு ஒருநாள் தாமதத்தில் தினக்குரல் ஈழமுரசு எல்லாமே வந்துகொண்டிருந்தன. இணையத்தில் அதற்கு முன்தினமே நாளிதழ்களை வாசித்துவிட்டாலும் மறுநாள் தாளை கையில் தொட்டால்தான் நிறைவாக இருக்கும். "செய்தியை கையாலே தொட்டுப்பாக்க வேண்டாமா? தொட்டால்தானே அது நம்ம செய்தி. இல்லையெண்டா அது வேற ஆரோட செய்தி மாதிரித்தானே?" என்பார் பொன்னம்பலத்தார். எல்லாவற்றிலும் அவருக்கான ரசனைகள் உண்டு. அவர் செய்தித்தாள் வாசித்தால் கையில் காபி இருக்கவேண்டும்

நான் வாசித்துக்கொண்டிருக்கும்போதே அவர் வெண்ணிறமான சட்டையும் அதன்மேல் கையில்லாத கம்பிளி ஸ்வெட்டரும் பாண்டுமாக நெற்றி நிறைய ஈரம்காயும் விபூதியுடன் வந்துவிடுவார். நான் "வணக்கம் புரபசர்" என்று சொல்வேன். பிரகாசமான முகத்துடன் "வணக்கம் தம்பி" என்றபடி அமர்ந்து கொள்வார். நான் எல்லா செய்தித்தாள்களையும் சீராக அடுக்கி அவர் முன்னால் வைப்பேன். அவருக்கு செய்தித்தாள்கள் புதியவையாக இருக்கவேண்டும் என்று கட்டாயமில்லை. சொல்லப்போனால் வாசித்துக் கலைந்த செய்தித்தாள்மீதுதான் பிரியம். "எங்க அப்பா பேப்பர் வாங்கமாட்டார். காசுக்கு தெண்டம் எண்டு சொல்லுவார். நான் எங்க வீட்டுக்கு முன்னாலே ஈசன் ற்றீ ஷொப்பிலேதான் பேப்பர் படிக்கிறது. எங்க அப்பா இலங்கை கொங்கிரஸ். ஈசுவரமூர்த்தி தமிழரசு கட்சி. அதனால் நான் அங்க வாசிக்கவாரதிலை அவனுக்கு ஒரு சந்தோஷம். ஒரு கொப்பி சொல்லிப்போட்டு பெஞ்சிலே உக்காந்து வாசிப்பேன்... எல்லாருக்கும் ற்றீ எண்டால் எனக்கு மட்டும் நல்லா பால்விட்ட கொப்பி..."

பொன்னம்பலத்தா நினைவில் யாழ்ப்பாணத்து மண் அதன் எல்லா கனவுகளுடனும் நினைவுகளுடனும் இருந்தது. அவர் அங்கே ஒரு நல்ல குடும்பத்து இளைஞனுக்குக் கிடைக்கக்கூடிய எல்லா இன்பங்களையும் சீராக அனுபவித்து வளர்ந்தவர். காலையில் கடற்காற்றில் சைக்கிளில் கடலோரம் சென்ற மீன்வாங்கி வருவார். சாரன் கட்டிக்கொண்டு சென்று ஊர் நூலகத்தில் எல்லா வார மாத இதழ்களையும் நின்றபடியே வாசிப்பார். சைக்கிளிலேயே கல்லூரிக்குச் செல்வார். கேண்டினில் சாப்பிடுவதற்கு கணக்கு உண்டு. டிக்கடைகளில் டீ குடிக்க கையில் எப்போதும் சில்லறை இருக்கும். அந்தப்பகுதியில் இருந்த எல்லா அழகான பெண்களுக்கும்

அவரைப் பிடித்திருந்தது. பருத்தித்துறையில் இருந்து கிளம்பி உலகை வெல்லப்போகும் ஓர் ஆண்மகன். சைக்கிளில் பையன்களுடன் பெண்களை பின் தொடர்ந்து சக்கரத்தை அரக்கி அரக்கி செல்வார்கள். வீடுவரை கொண்டு சென்றுவிட்டுவிட்டு திரும்பி வருவார்கள். சாயங்காலம் கடலோரம் இருந்த உயரமில்லாத கல்மதில்களில் அமர்ந்து சினிமாக்களையும் பெண்களையும் பற்றி ஆவேசமாகப் பேசிக்கொள்வார்கள்.

”எனக்கு சிவாஜியை கனக்க பிடிச்சுக்கொண்டது” என்றார் பொன்னம்பலத்தார். அதை அவரில் எவரும் அப்போதும் காணமுடியும். அவரது நடையில் பாவனைகளில் எல்லாம் கடுமையான சிவாஜிகணேசன் பாவனை இருந்தது. புருவத்தை தூக்கியபடி ஏறிட்டுப்பார்க்கும்போது அந்த காட்சியையே உத்தமன் அல்லது அவன்தான் மனிதன் அல்லது அவன் ஒருசரித்திரம் படத்தில் பார்த்திருப்பதாகவே தோன்றும். ”அந்தக்காலத்திலை யாப்னாவிலை உத்தமன் நூறுநாள் ஓடிச்சுது. இங்காலை அது ஓடயில்லை. ப்ளாப் எண்டு சொன்னவங்கள்” என்று உற்சாகமாக சிவாஜி படங்களைப்பற்றிப்பேசுவார். அக்காலத்தின் எல்லா சிவாஜி படங்களின் ரிலீஸ் தேதிகள் வெற்றி தோல்வி நிலவரங்கள் கதாநாயகிகள் பிறநடிகர்கள் கூடவே வெளிவந்த மற்ற படங்கள் எல்லா தகவல்களும் அவருக்கு துல்லியமாக நினைவிருந்தன.

”மன்னவன் வந்தானடி எழுவத்தஞ்சு ஓகஸ்ட் ரெண்டாம்திகதி இந்தியாவிலே ரிலீஸ் ஆச்சு. யாப்னாவிலே ஒக்றோபர் ரெண்டாம் தேதி. பி.மாதவன் டைரக்சன். மஞ்சளாதான் ஹீரோயின். அப்ப அவ மேலே எல்லாருக்கும் பெரிய கிரேஸ். சின்ன கண்ணு அவளுக்கு. சிரிக்கிறப்ப கண்ணை மூடுற ஹீரோயின் அவ ஒருத்திதான். எம்.எஸ்.விஸ்வநாதன் பாட்டு போட்டிருந்தவர். ஒரு பாட்டு ரொம்ப பேமஸ்.. தாலாட்டுப்பாட்டு...எங்க அம்மாவுக்கு அந்தப்பாட்டு கனக்க பிடிச்சுக்கொண்டது.” என்று உற்சாகமாக பெருங்குரலில் சொன்னார்

நான் ”நான் நாட்டை ஆளப்போறேன் அந்த கோட்டைய பிடிக்கப்போறேன்.. அதுதானே?” என்றேன். ”அது அந்தப்படத்திலே உள்ள பாட்டுதான். சிவாஜி ஒரு கழுதை மேலே ஏறி பாடிட்டே வருவார். அதிலே அவருக்கு கோமாளி மாதிரி ஒரு வேஷம்... ”. சட்டென்று பயங்கரமாக சிரித்துக்கொண்டு எழுந்துவிட்டார். ”தம்பி, கண்டியோ, நானும் அதே மாதிரி கோட்டுபோட்டுட்டு கழுதை மேலே ஏறி அதேமாதிரி பாட்டுப்பாடிட்டு போனவன்தானே?” என்றபின் கேலியாக கைவீசி ”நான் நாட்டை ஆளப்போறேன் அந்த கோட்டைய பிடிக்கப்போறேன்..” என்றுபாடினார். நானும் அடக்கமுடியாமல் சிரித்துவிட்டேன். உடனே அவர் முகம்

கனத்தது. "இப்ப எனக்கு சரித்திரத்திலே என்ன இடம் சொல்லும்...ஒரு கோமாளி.. வேறே என்ன?"

நான் "சரித்திரமெண்டு ஒண்டும் இல்லை..." என்றேன். அவர் என்னை ஏறிட்டுப்பார்த்தார். "கனபேரு சொல்லுவினம் சரித்திரம் ஜெயிச்சவங்க எழுதறது எண்டு. அதுவும் இல்லை. வாழுவவங்க அவங்களுக்கு வேண்டியது மாதிரி நினைச்சுக்கிடறதுதான் சரித்திரம்..அதுக்குமேலே ஒண்டுமே இல்லை..." என்று மேலும் சொன்னேன்.

அவர் என்னை கூர்ந்து நோக்கி "சனங்களுக்கு உண்மை தெரியனுமே...தெரிஞ்சாத்தானே நல்லவிதமா நினைப்பினம்?" என்றார் .நான் அவருக்கு என்ன பதில் சொல்வது என்று ஒரு கணம் தயங்கினேன். நான் பேசப்பேச என்னைக் காட்டிக்கொடுக்கிறேன். எத்தனை வித்தாரமாக, எத்தனை கவனமாகப் பேசினாலும் பேச்சு நம்மை காட்டிக்கொடுக்கும். நம் பேச்சுவழியாக மட்டுமல்ல, நம்முடைய பேச்சுக்கு எதிர்திசையில் சென்றும் நம்மைக் கண்டுபிடிக்க பிறரால் முடியும். அத்துடன் பொன்னம்பலத்தா அசாதாரணமான புத்திக்கூர்மை உடையவரும்கூட. ஆனால் என்னால் பேசாமலிருக்க முடியவில்லை. என்னுடைய அதுநாள்வரையிலான வாழ்க்கையில் இருந்து அச்சிந்தனைகளை நான் தொகுத்துக்கொண்டிருக்க வேண்டும். பலசமயம் முக்கியமில்லாதவையாக மேல்பார்வைக்குத் தோன்றும், ஆனால் ஒரு மனிதனால் தன் வாழ்க்கையின் சாராம்சமாக திரட்டிக்கொள்ளப்பட்ட, கருத்தை சொல்லாமல் அடக்கவே முடியாது.

நான் உரத்த குரலில் பேச ஆரம்பித்தேன். இரண்டுவகை மக்கள் இருக்கிறார்கள். ஒருதரப்பினர் மிகப்பெரும்பான்மையினர். அவர்களுக்கு தங்களின் அன்றாட வாழ்க்கை மற்றும் அன்றாட இன்பங்கள் அன்றி வேறு எதுவும் முக்கியம் இல்லை. இவர்களின் பகற்கனவுகள் முழுக்க எளிமையான புலன் இன்பங்கள்தான். திகட்டத்திகட்ட காமம். கொஞ்சம் வேறு சந்தோஷங்கள். மீண்டும் காமம். ஆனால் அவர்களில் பெரும்பாலானவர்களுக்கு இன்பமும் நிம்மதியும் கிடையாது. காரணம் அவர்களை ஆட்டி வைக்கும் இரண்டு பயங்கள். ஒன்று அண்டைவீட்டானைப்பற்றிய பயம். இரண்டு எதிர்காலம் பற்றிய பயம். தங்கள் இன்பங்களில் அண்டைவீட்டுக்காரன் பங்குக்கு வந்துவிடுவான் என்று அவர்கள் உள்ளூர அஞ்சுகிறார்கள். தாங்கள் தேடிவைத்திருப்பவற்றை அவன் பறித்துக்கொள்ளக்கூடும். அவன் அதற்காகவே படைக்கப்பட்டிருக்கிறான். அவனுடைய இருப்பே அதற்காகத்தான். அவன் அல்லும்பகலும் அதையே நினைத்துக்கொண்டிருக்கிறான். அவன் சதிசெய்தபடியே இருக்கிறான். அவன்

மாற்றான். பங்காளி. அன்னிய சாதி, அன்னியமதம், அன்னிய இனம், அன்னிய நாடு... அவனை சந்தேகத்துடன் கண்காணிக்கிறார்கள். மேலே புன்னகையை பூத்தாலும் உள்ளூர அவனை வஞ்சத்துடன் மதிப்பிட்டுக்கொண்டே இருக்கிறார்கள். அவனும் இவர்களை மதிப்பிடுபவன் ஆதலால் அந்த வஞ்சம் சிறு சிறு விஷயங்கள் வழியாக வளர்கிறது. அவர்களை மிக எளிதாக அந்த மாற்றானுக்கு எதிராக திருப்பிவிட்டுவிட முடியும். உச்சகட்ட வன்முறைக்கும் கற்பனையே செய்யமுடியாத கொடூரத்திற்கும் கொண்டுசெல்ல முடியும். அந்த பயத்தை அவர்களில் உருவாக்கினால் அவர்களை எளிதில் ஒன்று திரட்டலாம். இன்னொருபக்கம் அவர்கள் ஒவ்வொருவரும் தங்கள் குழந்தைகளுக்கும் எதிர்காலத்தில் ஏதாவது ஆகிவிடுமா என்ற நிரந்தரமான சந்தேகத்தில் இருக்கிறார்கள். அதற்காக தங்கள் நிகழ்காலத்துச் சந்தோஷங்களை எல்லாம் முழுமையாகவே தியாகம் செய்துவிட்டு சேமித்துக்கொண்டே இருப்பார்கள். சேமிப்பு தவிர இவர்களுக்கு வேறு இன்பம் இல்லை. சேமிப்பு வளர்வதைக் காணும்போது ஏற்படும் மெல்லிய மனநிம்மதியைத்தான் சந்தோஷம் என்று நினைத்துக்கொண்டிருக்கிறார்கள். இரண்டாவது வகை மக்கள் சிறுபான்மையினர். இவர்கள் புத்திசாலிகள். இவர்கள் இன்று எப்படி இருக்கிறார்களோ அது அல்ல இவர்களின் ஆளுமை என்று இவர்கள் நினைத்துக்கொண்டிருக்கிறார்கள். ஒவ்வொரு கணமும் இவர்கள் தங்களுக்குள் சொல்லிக்கொண்டே இருக்கிறார்கள், 'நீங்கள் உங்களில் ஒருவராக என்னை நினைத்துக்கொள்ளலாம். ஆனால் நான் அது அல்ல. உங்களுக்கும் எனக்குமான வேறுபாடு ஒன்று உண்டு. நீங்கள் வெறுமே சோறு நிறைக்கப்பட்ட சோத்துடப்பாக்கள். நான் ஆர்.டி.எக்ஸ் நிரப்பி டைமர் அமைக்கப்பட்ட சோத்துடப்பா. நான் வெடிக்கக்காத்திருப்பவன். அந்தக் கணம்வரை நீங்கள் என்னையும் வெறும் டப்பாவாகத்தான் நினைப்பீர்கள். நான் உங்களை விட மேலானவன். உங்களை வழிநடத்துபவன் உங்களை ஆக்கக்கூடியவன் ஆகவே அழிக்கவும் உரிமை கொண்டவன்' என்று. இவர்களின் உள்ளே அகங்காரம் புளித்து கொதித்து நுரைத்துக்கொண்டே இருக்கிறது. இவர்களின் பகற்கனவில் காமத்தைவிடவும் கிளர்ச்சியூட்டுவது இவர்களின் அகங்காரத்தின் உச்சகட்ட வெளிப்பாடுகள்தான். எந்த வெற்றியும் இவர்களுக்கு போதாது. டைம்ஸ் இதழின் அட்டையில் வரவேண்டும். நோபல் பரிசுகள் வாங்கவேண்டும். விண்வெளியில் பறக்கவேண்டும். உலகையே ஆளவேண்டும். உலகமே போற்றி வணங்க வேண்டும். உலகில் பிற எவருமே நிகராக இருக்கக் கூடாது. சென்றவர்களிலும் எவரும் நிகராக இருந்திருக்கலாகாது. அவர்களைப்பற்றி

பள்ளிக்கூடத்தில் பிள்ளைகள் படிக்கவேண்டும். தெருவெங்கும் சிலைகள் நிற்கவேண்டும். ஆனாலும் போத

ாது. மேலே மேலே என்றே மனம் திமிறும். ஆகவே இவர்களுக்கு இன்றைய வாழ்க்கை முக்கியமே இல்லை. இன்றைய உலகில் இவர்கள் அடையும் இன்பம் ஏதுமில்லை. இங்கே இவர்களுக்கு இடமில்லை. இவர்களின் இடம் வரலாற்றில் இருக்கிறது. ஆகவே தன்னை வரலாற்று மனிதர்களாக எண்ணிக்கொள்கிறார்கள். வரலாற்றில் இடம்பெற என்ன செய்யவேண்டும்? சோத்துடப்பா வெடிக்க வேண்டிய இடம் எது? இளமைமுதலே இவர்களின் தேடல் இதுதான். எந்த இடம்? எப்போது? தமிழ்நாட்டில் நூற்றுக்குத்தொண்ணூறு பேருக்கு அது சினிமாதான். உலகத்தை உலுக்கி கோடிகோடியாகக் கொட்டக்கூடிய ஒரு சினிமா. அந்த சினிமாவின் திரைக்கதையும் வசனமும் காட்சிகளும் அவர்களுக்குள் இருக்கும். அவர்கள் தனியாக இருக்கும்போது கதகதப்பான நீரோடை போல அவர்களுக்குள் அது ஓடிக்கொண்டே இருக்கும். சிலருக்கு அரசியல், சிலருக்கு வியாபாரம், சிலருக்கு அறிவியல். ஆனால் இவர்களில் மிகச் சிலர்தான் உண்மையிலேயே வரலாற்று மனிதர்களாக ஆகிறார்கள். வரலாற்று மனிதர்களிலும் பெரும்பாலானவர்கள் வரலாற்றின் பெருக்கில் சிக்கிக்கொண்ட சாதாரண மனிதர்களாகவே இருப்பார்கள். மிஞ்சியவர்கள் அதன் ஆழமும் வேகமும் தெரியாமல் குதித்துவிட்டவர்களாக இருப்பார்கள். வரலாற்றை அறிந்து உள்ளே குதித்து அதில் விரும்பியபடிப் பயணம்செய்பவர்கள் என எவருமே இல்லை. குதித்தபின்னர் ஒரே சவால்தான், மூழ்காமலிருக்கவேண்டும். மூழ்காமல் கரையொதுங்காமல் கொஞ்ச தூரம் மிதந்துவிட்டாலே வரலாற்றில் இடம் வந்துவிடுகிறது. அந்த பிரம்மாண்டமான பட்டியலில் பெயர் சேர்ந்துவிடுகிறது. அதன்பின்பு அவர்கள் தினமும் செய்தியை வாசிப்பவர்களின் பெருங்கூட்டத்தில் ஒருவர் அல்ல, அவர்கள்தான் செய்தியே. அவர்களை பார்த்து மற்றவர்கள் பொறாமைப்படுகிறார்கள். அவர்களைப்போல ஆகிவிடவேண்டும் என்று கனவுகாண்கிறார்கள். மிதக்கப் பாடுபடுபவர்கள் ஒன்றைக் கண்டுகொள்கிறார்கள். வரலாற்று வெள்ளம் என்பது வரலாறாக ஆகவேண்டுமென நினைக்கும் இந்த அகங்காரக்கும்பல்தான். அவர்களை பிடித்து இழுத்துப்போட்டு அவர்கள் மேல் ஏறிக்கொண்டுதான் இவர்கள் மிதக்க முடியும். அதற்கு வரலாறு போல சிறந்த தூண்டில் ஏதுமில்லை. வரலாறு ஒரு சாகசக்கார வேசி போல. அவளுடைய ஜாலங்களுக்கு எவருமே தப்ப முடியாது. அவள் கண்ணசைவைக் கண்டு கிளர்ச்சி கொண்டு வீட்டையும் குடும்பத்தையும் உற்றார் உறவினரையும் வேலையையும் செல்வத்தையும் எல்லாம் உதறிவிட்டு கிளம்பி

வருகிறார்கள். கிளம்பி வந்து இந்த பெரும் பிரவாகத்தில் விழுந்து கலந்து கொண்டே இருக்கிறார்கள். ஆயிரக்கணக்கில் லட்சக்கணக்கில் வந்து இதில் மூழ்கிக்கொண்டே இருக்கிறார்கள். இந்தப்பிரவாகமே அவர்களால் ஆனதுதான். இன்றுவருபவர்களில் நேற்று வந்தவர்கள் மூழ்கி மறைந்துவிடுகிறார்கள். வரலாற்றில் இருக்க விரும்பி வருபவர்கள் வரலாற்றின் அடியற்ற கரிய ஆழத்திற்குச் சென்று கொண்டே இருக்கிறார்கள். எத்தனை லட்சம்பேர், எத்தனைகோடிப்பேர், அப்படி மறைந்திருப்பார்கள்! ஜெங்கிஸ்கானுடன் படையெடுத்து வந்தவர்கள் பதினெட்டுலட்சம்பேர் என்கிறார்கள். அந்தப்பதினெட்டுலட்சம்பேரும் எதற்காக வந்தார்கள்? வரலாற்றை வென்று அதில் இடம்பெறுவதற்காக. வேறு எதற்காகவும் தெரியாத நிலத்தையும் புரியாத எதிரிகளையும் நோக்கி அந்த மனிதர்கள் கிளம்பி வரமாட்டார்கள். மனிதர்களை சிரித்தபடி மரணத்தை நோக்கிச் செல்லவைக்க வரலாறு என்ற தேவடியாளால் மட்டுமே முடியும். அதற்கு அவளுக்கு ஐந்தாயிரம் வருடத்து அனுபவம் இருக்கிறது. ஜெங்கிஸ்கான் தன் வாளைத்தூக்கி என்ன சொல்லியிருப்பான்? 'ஆகவே வரலாற்றை வெல்ல வாருங்கள்!' என்றுதானே அறைகூவியிருப்பான். அதன்பின் பாபர். அதன்பின் அக்பர்.

11

நான் பங்களாவுக்குள் நுழையும்போதெல்லாம் என்னை துப்புரவாகச் சோதனைபோடாமல் உள்ளே அனுப்ப மாட்டார்கள். ஆனால் பின்னர் நான் உள்ளே சென்றபோது புன்னகையுடன் வணக்கம் சொல்லி உள்ளே விட ஆரம்பித்தார்கள். முதல்முறை நான் அதைக் கவனித்தபோது நான் சற்றே தயங்கிவிட்டு நூலகத்துக்குச் சென்று வார இதழ்களையும் நாளிதழ்களையும் எடுத்துக்கொண்டு சூரல்நாற்காலியில் அமர்ந்துகொண்டேன். குளிர்காலம் மட்டுப்பட ஆரம்பித்துவிட்டது என்று சொன்னார்கள், ஆனால் என் பூமத்தியரேகைப்பகுதி உடலுக்கு அதுவே குளிராகத்தான் இருந்தது. காலையின் ஊமைவெளிச்சம் நூலத்தின் பெரிய தேக்குமரமேஜைமேல் பளபளத்தது. தூரத்தில் எங்கோ மணியோசை கேட்டது.

எனக்கு சப்ராஸி 12 கொண்டுவந்து மெல்ல வைத்தான். நான் அதை எடுத்துப்பார்த்தபோது கோப்பை மிக உயர்தரமான பீங்கான் என்பதைக் கவனித்தேன். சப்ராஸி மிகவும் பணிவாக இருப்பதையும். இந்தமாற்றங்கள் நிகழ்ந்து சிலநாட்கள் ஆகியிருக்கலாம், நான் இப்போதுதான் இவற்றைக் கவனிக்கிறேன். புன்னகையுடன் காபியைக் குடித்துக்கொண்டு யோசித்தேன். காலை மடித்து

அமர்ந்த போது என் தொடைக்குள் ஊமைவலி எழுந்தது. சிலநாட்களாகவே அந்த வலி இருக்கிறது. வலி என்று அதைச் சொல்லமுடியாது, ஒருவகை இருப்புணர்த்தல் மட்டுமே. அந்த உலோகம் என் சதைக்குள் கனப்பதை நான் கொஞ்சம் அங்கே மனத்தைத் திருப்பினால் உணர் முட்கிறது. இரவு தூங்குவதற்காக நான் படுக்கும்போது கை அனிச்சையாகவே அங்கே செல்கிறது .அதையே வருடிக்கொண்டு எதையெதையோ எண்ணிக்கொண்டிருப்பேன். நூறுவயதான தாத்தாக்களுக்குத்தான் மனம் அப்படி இருக்கும்போலும், மொத்த வாழ்வே இறந்தகாலத்தில் இருக்கும்.

அந்த உலோகத்தை அறுவை சிகிழ்ச்சைசெய்து எடுத்தால் என்ன என்று நேற்று யோசித்தேன். அதை எடுப்பது அவ்வளவொன்றும் கடினமல்ல. அது மேலோட்டமான தசையில்தான் இருக்கிறது. குண்டடிபட்டபோது நான் நர்ஸிங் கூட தெரியாத இயக்கத்துப் பெண்களால்தான் அறுவைசிகிழ்ச்சை செய்யப்பட்டேன். இங்கே ஒருவேளை ஒரு நல்ல டாக்டர் முள்ளை எடுப்பதைப்போல அதை எடுத்துவிடக்கூடும். முள் சதையில்சுத்தினால் சீழ்கட்டிவிடுகிறது. இந்த ஈயத்தை தன்னுடையது என்று எப்படி உடம்பு ஏற்றுக்கொண்டது? துப்பாக்கிக்குள் இருப்பதுபோல அந்தக் குண்டு அங்கே கச்சிதமாகப்பொருந்திக்கொண்டு இருக்கிறது. நேற்று அதை வருடிக்கொண்டிருந்தபோது நினைத்துக்கொண்டேன் அது ஒரு விதைபோல என்னுடைய சதைச்சுதுப்பில் இருந்துகொண்டிருக்கிறது என. என்னைப் புதைத்தால் அது முளைத்து ஒரு செடி வெளியே வரும். ஈயத்தாலான தளிர்களும் ஈய் இலைகளும் கொண்ட பளபளக்கும் உலோகச்செடி...

உடை சலசலக்கும் ஒலி கேட்டது. நான் நிமிர்வதற்குள் "ஹாய்" என்று குரலுடன் ஒரு பெண் வந்து என்னை நோக்கிச் சிரித்தாள். வெண்பட்டாலான பைஜாமாவும் ஜிப்பாவும் அணிந்திருந்தாள். அழகுநிலையங்களில் அதிகமாக திருத்தப்பட்ட முகங்களுக்கே உரிய பளிச்சிடலும் வெறுமையும் கலந்த தோற்றம். கன்னங்களில் சிவந்த பருக்கள். ஈழத்துப்பெண்தான், எங்களுரில் சிவப்பான பெண்கள் மிகவும் குறைவு. அத்தனை சிவத்தபெண்களுக்கும் ஒரே தோற்றம் இருப்பது போலிருக்கும். அதிலும் இவளை நான் நன்றாக அறிந்தவன்போல ஒரு பிரமை எழுந்தது. நான் "ஹாய்" என்றேன். சிரிக்காமல் அதைச் சொன்னேன் என்று உணர்ந்ததும் மீண்டும் சிரித்து "ஹவ் ஆர் யு?" என்றேன். "பைன்..." என்றபடி அவள் என்னருகே வந்து அமர்ந்துகொண்டாள். "உங்களைப்பத்தி அப்பா சொன்னவர். சார்லஸ் எண்டு பெயர் சொன்னவர்..." நான் "ஓம்" என்றேன். "ஆனா அது உங்க

பெயர் இல்லை...உங்களைப்பாத்தா சைவர் போல இருக்கு” நான் மென்மையாகப் புன்னகை செய்தேன்.

”என்ன சிரிப்பு?” என்று அவள் சினுங்கினாள். முன்பின் தெரியாத ஒருவரிடம் சட்டென்று கொஞ்சிப்பேச ஆரம்பிப்பதே அவளுடைய உயர்குடித்தன்மைக்கான ஆதாரம் என்று நினைத்துக்கொண்டேன். ”சைவர் தானே? சொல்லுங்கோள்” நான் ”ஆமாம் எண்டு சொன்னால் என்ன கிடைக்கும் உனக்கு?” என்றேன். ”சந்தோசம் கிடைக்கும்” என்றாள் சிரித்தபடி. முகத்தின் எல்லா செயற்கையான விஷயங்களையும் மீறி சிரிப்பில் இளமையும் உற்சாகமும் இருந்தன. ”உங்க பேரு வைஜயந்திதானே?” ”அய்யோ, கண்டுபிடிச்சிட்டியளே...வயசு தெரியுமோ?” நான் புன்னகையுடன் ”இருபத்திரண்டு” என்றேன். அவளுக்கு இருபத்திஏழு என்றும் திருமணமாகி விவாகரத்தானவள் ஒரு குழந்தை இருக்கிறது என்றும் எனக்குத்தெரியும். அவள் கண்கள் சட்டென்று மாற்றம் பெற்றபின் சிரிப்புக்கு மீண்டன ”பெட்டையளை நல்லா பழக்கமோ? ..எப்டி பேசணும் எண்டு தெரிஞ்சு வச்சிருக்கிறியளே” என்றாள். நான் சிரித்தேன்.

”எங்க போயிருந்தீங்கள்? குலு மணாலியா?” என்றேன். ”அய்யே...அங்க கொண்டுபோறதா சொல்லிட்டு நேரா சிம்லா கொண்டு போயிட்டவங்கள். அங்க ஒரே பனி... வங்களாவை விட்டு வெளியே போக ஏலாது... கிளவுஸும் பிளேஸரும் ஷ்வும் போட்டுக்கொண்டு முற்றத்திலே நடக்கணும்... போர்...அம்மாவுக்கு அங்கயும் வீட்டுக்குள்ளதான் பூசை விரதம் எல்லாம்...போர்” நான் அந்த மணியோசை அவள் அம்மா சந்திராவுடையது என்று ஊகித்தேன். சந்திரப்பிரகாசினி என்ற அவள் அம்மா அந்நாட்களில் யாழ்ப்பாணத்தில் பையன்கள்நடுவே மிகப்பிரபலம். எங்களுரின் மிகப்பெரிய வெங்காய வியாபாரியின் ஒரே மகள். பேரழகி. அவள் காரில் இருந்து இறங்கி பெண்கள்கல்லூரிக்குள் செல்வதைப் பார்ப்பதற்காக பையன்கள் கூடி நிற்பார்கள். அவளை நான் எப்போதுமே இருபதடி தூரத்தில் நின்றுதான் பார்த்திருக்கிறேன். அவள் முகமல்ல இவளுக்கு, ஆனால் அந்தச்சாயல்தான். ஆனால் அவள் அம்மா முகம் எனக்கு தெளிவாக நினைவுக்கும் வரவில்லை.

”உங்க அம்மா அந்தக்காலத்திலே யாப்னாவிலே பெரிய பியூட்டி குயின்...” என்றேன் புன்னகையுடன் ”நாங்கள் அவங்களை பாக்கிறதுக்காக தெருவிலே காத்து நிப்போம்...” அவள் கிளுகிளுத்துச் சிரித்தாள் ”தெரியும்...அம்மா அதைச் சொல்லாத நாளே இல்லை. அவ வாழ்க்கையிலே அதுதான் பொற்காலம்... இப்ப நூத்திப்பதினெட்டு கிலோ இருக்கிறவள். சுகர் இருக்கு, பிரஷர் இருக்கு... மூட்டிலே

ரெண்டு ஆபரேசன் பண்ணினதாலே நடக்கவும் ஏலாது..” என்றாள். நான் “ஓ” என்றேன். அவள் மேஜைமேல் சற்றே சாய்ந்து ” நான் யாப்னாவிலே இருந்தா என்னைப்பார்க்கிறதுக்கும் தெருவிலே நிப்பியளோ?” என்றாள். அவளுடைய சிரிக்கும் கண்களைப் பார்த்தேன். ஜிப்பாவின் வட்டக்கழுத்துக்குள் மென்மையான வெண்கழுத்தில் தங்கச்சங்கிலி. அவள்மேல் முதல் பார்வையில் ஏற்பட்ட ஒரு மனவிலக்கம் மறைந்து அவள் அழகாக ஆகியபடியே இருந்தாள்.

”யாப்னாவிலே சிவப்பான பெட்டையள் எல்லாமே அழகுதான்...” என்றேன். ”அப்ப நான் அழகு இல்லை, சும்மா சிவப்புதான்...?” என்றாள். அவளுடைய கண்களின் ஒளியைப் பார்த்தபோது சட்டென்று எனக்கு ஒன்று புரிந்தது, அவள் என்னை எதற்காகவோ கவர முயல்கிறாள். ஒரு கணம் அவள் கண்களைப் பார்த்தபின் நான் தைரியமாக அவளை உற்றுப்பார்த்தேன். குட்டையான தலைமுடிக்குச் சிவப்புச்சாயம் பூசியிருந்தாள். வட்டமான முகத்துக்கு ஏற்ப திருத்தப்பட்ட புருவங்கள். சிறிய மூக்கில் ஒரு வைரமூக்குத்தி. சிறிய உதடுகள். கண்ணுக்கு முந்தையநாள் போட்ட கருமை கொஞ்சம் கரைந்து கீழே பரவியிருந்தது. சிறிய தோள்களும் அடக்கமான மார்புகளுமாக சிறுமியின் தோற்றம் கொண்டிருந்தாள். அவளுடைய வயதையும் உற்சாகத்திற்கு அடியில் மறைந்திருக்கும் மனச்சிக்கல்களையும் எல்லாம் காட்டிக்கொடுத்தவை இரு கண்களுக்கும் கீழே பரவியிருந்த கரிய நிழல்கள்தான்.

‘அம்மா என்ன பூசை எடுக்கிறவங்கள்?’ என்றேன். அவள் உதடுகளுக்குள் ஒரு மென்சிரிப்பு வந்தது. ”என்ன பூசை எண்டு சொல்லுங்கோ பாப்பம்” என்றாள். நான் அவள் கண்களின் குறும்பைப் பார்த்ததுமே புரிந்து கொண்டு ”விபூதி கொட்டுதே?” என்றேன். அவள் தாடையை தூக்கி அழகான கழுத்து தெரிய சிரித்தாள். ”அம்மாவிண்ட அண்ணன் லண்டனிலே லோயரா இருக்கிறவர். அவரு பெரிய பாபா பக்தர். அவர் இஞ்ச வந்தப்ப அம்மாவையும் கூட்டிக்கொண்டு போனவர். அதிலை இருந்து அம்மாவுக்கு பாபா விசர் பிடிச்சுப்போச்சு...” நான் அவளைக் கூர்ந்து பார்த்து ”அந்த விசர் அப்பாவுக்கு உண்டா?” என்றேன். அவள் என்னை ஒருகணம் கவனித்துவிட்டு ”அப்பா சொல்லயில்லயா?” என்றாள். ”இல்லை” ”அப்பாவுக்கும் கொஞ்சம் அந்த விசர் கொஞ்சம் உண்டு. ஆனால் எப்பவும் இல்லை...சீசனல்...”

நான் அதை எதிர்பார்த்திருந்தேன். என்னிடம் பொன்னம்பலத்தார் ஒரு அறிவுஜீவிக்குரிய முகத்தைக் காட்டிக்கொண்டிருந்தார். ஆனால் உள்ளூர் அவர் மிகமிக பழையவராக ஆகிக்கொண்டிருந்தார் என்று தெரிந்திருந்தேன். காலையில்

எழுந்ததும் சிவபூஜைகள் செய்து தேவாரமும் கந்தபுராணமும் வாசித்தபின்புதான் அவர் வெளியே வருவார். ”அப்பாவுக்கு உயிராசை....அவரைக் கொல்ல அங்காலை இருந்து ஆள் வெளிக்கிட்டாச்சு எண்டு கேட்டா காப்பாத்துங்க பாபா எண்டு கத்திப்போடுவார்” என்றாள். அதைச் சொல்லும்போது இருந்த சிரிப்பு சொல்லிமுடித்ததும் இருக்கவில்லை. கவனம் கொண்ட கண்களுடன் ”நீங்கள் இயக்கத்திலை இருந்தியளோ?” என்றாள்.

”ஓம்” என்றேன். அவள் காத்திருந்தாள். ”துரோகி ஆயிட்டனான்” என்றேன். அவள் முகம் மெல்ல நெகிழ்ந்தது. புன்னகையுடன் ”அப்பா சொல்லுவாங்கள் ஒருநாளைக்கு மொத்த ஈழச்சனத்தையும் அவங்கள் துரோகி எண்டு சொல்லிப்போடுவாங்கள் எண்டு” என்றாள். ”இப்பவே அப்பிடித்தானே?” என்று கவனமில்லாமல் சொன்னேன். ”அம்மான், நீங்கள் எனக்கு ஒரு விஷயத்தை விளங்கப்போடணும்...உண்மையிலேயே இவரைக் கொல்ல இயக்கம் ஓடர் போட்டிருக்கோ?” அவள் அந்த அழைப்பு வழியாக நெருங்கிவந்துவிட்டதை உணர்ந்தேன். மனம் புன்னகையெய்யும்போது முகத்தை இறுக்கமாக வைத்திருக்கக் கற்றவன் நான்.

அவள் கண்களையே பார்த்தேன். பின்பு ”போடாம இருப்பினமா?” என்றேன். ”போட்டா இதுக்குள்ள கொல்ல அவைகளாலே முடியாதா என்ன? இங்க காவலும் இல்லை ஒண்டும் இல்லை. இங்க உள்ள இந்தியப்போலீஸ் எல்லாம் சும்மா... அம்பது ரூபா குடுத்தா பெரியபீரங்கியை உள்ள விட்டுப்போடுவங்கள்” என்றாள். நான் என் கைகளைப்பார்த்தபடி ”அவை காத்திருக்கினம்...அவைகளுக்கு ஒரு நேரம் உண்டல்லோ...” என்றாள். அவள் அயர்ந்தது போல கொஞ்ச நேரம் சும்மா இருந்தபின் ”குடும்பத்தையும் கொல்லுவாங்களோ?” என்றாள். நான் அவள் கண்களை சட்டென்று சந்தித்துவிட்டேன். அந்த வெட்கமில்லாத, அசிங்கமான, சுயநலத்தை; உயிராசையைக் கண்டதும் என் மனம் திருப்தியுடன் விரிந்தது. அபாரமான வல்லமை கொண்டவனாக வெல்லமுடியாத கடவுளாக உணர்ந்தபடி ”குடும்பத்தைக் கொல்ல மாட்டினம். ஆனா குடும்பத்தை கொண்டா அவரை பிடிக்கலாமெண்டால் அதையும் செய்வினம்” என்றேன்.

அவள் அதுவரை இருந்த எல்லா குதூகலத்தையும் இழந்து மெல்லமெல்ல அடங்கி குளிர்ந்தாள். தன் கைநகங்களையே பார்த்துக்கொண்டிருந்தாள். அந்தச் சந்தர்ப்பம் பொன்னானது என்றது என் உள்ளுணர்வு. ”அதுக்குத்தான் என்னைய வரச்சொல்லியிருக்கு...நான் பாத்துகிடறேன்...” என்றேன். அவள் ஆவேசமாக நிமிர்ந்து ”நீங்கள் எங்கள் கூடவே இருப்பிங்களே?” என்றாள். ”என்னை கொண்ட

பிறவுதான் உங்கள் மேலை கையை வைப்பவங்கள்” என்றேன். அவள் பாய்ந்து மேஜைக்கு மேல் என் கையைப்பிடித்துக்கொண்டாள். கண்களில் கண்ணீர் பளபளத்தது. ”அம்மான் எனக்கு பயத்தாலே ராத்திரி நித்திரை இல்லை...மாத்திரை போட்டுக்கொண்டுதான் நித்திரை கொள்ளுறன்... நான்...” என் விரல்களை இறுக்கமாகப் பற்றிக்கொண்டாள். அவளுடைய சாகஸமும் அழகும் எல்லாம் மறைந்து பரிதாபமாக என் முன்னால் இருந்தாள்.நான் அவள் விரல்களை நெறித்து ”நான் பாத்துக்கிடுறன்” என்றேன்.

அவளுடைய தொண்டை அசைந்தது. அவளை அப்படியே அள்ளி முத்தமிட விரும்பினேன். பரிதாபத்துக்குரியவளாக நிற்கும் பெண் ஆணில் அபாரமான தன்னம்பிக்கையை உருவாக்குகிறாள். அதன் வழியாக அவளை காம எழுச்சிக்கு உள்ளாக்குகிறாள். ஒருவேளை இவள் அதன்பொருட்டே நடிக்கிறாளா? அந்த எண்ணம் எழுந்ததுமே என்னுடைய மனம் உறைந்து விட்டது. நான் மெல்ல மானசீகமாகப் பின்னால் நகர்ந்தேன், அதையொட்டி என் உடலிலும் மெல்லிய ஓர் அசைவு உருவாகியது. ”அப்பா வெளிக்கிட்டவர்” என்று அவள் சொல்லி கைகளை இழுத்துக்கொண்டாள். சிறு ஒலிகளைக்கூட தவறவிடாமலிருக்கப் பயின்ற என் காதுகளுக்கே அந்த ஒலி கேட்கவில்லை. அவள் மேஜைமீது ஒரு நூலை எடுத்துப் பிரித்துக்கொண்டாள். ஒருபோதும் அப்படிச் செய்யக்கூடாது என்று சொல்ல விரும்பினேன். வாசிக்காமல் ஒரு நூலை கையில் வைத்திருப்பது கண்கள்மூலம் எளிதில் தெரிந்துவிடக்கூடியது, மேலும் சாதாரணமாக அத்தனைபேருமே செய்யக்கூடியது அது.

பொன்னம்பலத்தார் உள்ளே வந்ததும் நான் எழுந்து ”வணக்கம் புரபசர்” என்றேன். அவர் ”ம்ம்” என்றபடி அமர்ந்துகொண்டார் ”குட்மானிங் டேட்.. யூ லுக்ஸ் ஸ்மார்ட்” என்று அவள் சொன்னாள். ”மானிங் பேபி” என்றபடி தினக்குரலை எடுத்துக்கொண்டு அமர்ந்தார். ”வெளியே போறீங்களே?” என்றாள் ”மே பி” என்றார் பொன்னம்பலத்தார். ”தென் ஓக்கே...ஐ மே நீட் தட் ஸ்மால் கார்” என்றபடி எழுந்து சோம்பல்முறித்துக் கொண்டு வெளியே சென்றாள். நான் ஓரக்கண்ணால் பொன்னம்பலத்தாரையே பார்த்துக்கொண்டு அமர்ந்திருந்தேன். அவர் உள்ளூரக் கடும் கோபமாக இருக்கிறார் என்று எனக்குப் புரிந்தது. ஆனால் அவரது பாவனைகளில் கோபம் சுத்தமாக இல்லை. என் மீது கோபமா என்று யோசித்தேன். அவர் ஈழமுரசு, தினமணி, தினதந்தி ,இந்து, இந்துஸ்தான் டைம்ஸ்ம் டைம்ஸ் ஆஃப் இந்தியா என்று வாசித்துக்கொண்டே இருந்தார். மெல்ல வாசிப்பில் மூகக் கோபம் ஆறி அவர் இலகுவாவது தெரிந்தது.

“உமக்கு இவன்ட முகம் தெரியுமே?” என்றபடி தினக்குரலை என் முன் தள்ளினார். நான் அந்தப்படத்தை ஏற்கனவே பார்த்திருந்தேன். “அவன் பேரு சங்கரலிங்கம் கனகநாதன். புங்குடுதீவுக்காரன்” என்றேன். “இவன் எண்பதுகளிலே யுனிவர்சிட்டியிலை இருந்தவனோ?” என்றார். “ஓம். இவன் அப்பா அங்க ஒரு கிளப்புக்கடை வச்சிருந்தவர்” அவர் கண்களில் ஒளியும் உதடுகளில் புன்னகையும் எழுந்தன. “அப்ப நான் நினைச்சது சரிதான்...இவனுக்கும் எனக்கு ஒரு பிரச்சினை வந்தது...” என்றார். “எப்ப?” “நான் இயக்கத்திலை இருக்கிறப்ப...இவன் அப்ப இயக்கத்திலை ஒரு காப்டன்...இவனுக்கு என்னை பிடிக்கயில்லை... இவன் கனகாலமா இயக்கத்திலை ஆதரவா இருந்து உள்ளசேந்தவன் நான் குறுக்கு வழியாலை வந்துட்டனான் எண்டு கோபம்...” படத்தை விரலால் சுண்டி “கொண்டு போட்டவங்கள்” என்றார்.

நான் ஒன்றும் சொல்லவில்லை. சங்கரலிங்கம் மாறுவேடத்தில் யாழ்ப்பாணத்திற்குள் நுழையும்போது ராணுவ மோதலில் கொல்லப்பட்டிருந்தான். “இயக்கத்திலை உளவுத்துறையிலை இருந்தவனோ” என்றார் பொன்னம்பலத்தார். “இல்லை... இயக்கத்திலை இருந்து தப்பிக்கூட வந்திருக்கலாம்” என்றேன் அவர் சிரித்தபடி “இருக்கும்...கஷ்டப்பட்டு சாவை நோக்கி டிரவல் பண்ணி வந்திருக்கிறவன்” என்றார். அவருக்கு காபி வந்தது. அதைமெல்லக் குடித்தபடி “தம்பி, உங்க பழைய ஆக்கள் சாகிறதைப்பாத்தா என்னெண்டு நினைப்பீர்?” என்றார். “ஏன்?” “கஷ்டமா இருக்குமோ?” நான் “கஷ்டமில்லை...” என்றபின் “எல்லாரும்தான் சாகிறவங்கள்..” என்றேன்

“ஆனா மத்தவங்க சாகிறாங்க நாம இன்னமும் இருக்கிறோம் எண்டு நினைக்கிறப்ப மனசிலே ஒரு சந்தோசம் வரத்தானே செய்யும்...இல்லையெண்டு சொல்லாதீர்” என்றார் அவர் சிரித்தபடி. நான் “அது சந்தோஷமெண்டு சொல்லமாட்டேன். இருக்கிறேன் எண்டு ஒரு உணர்ச்சி வரும்... சாத்தர் சொல்ற அந்த உணர்ச்சி...பீயிங்...அப்பதான் அது தெரியும்..”

பொன்னம்பலத்தார் உரக்கச் சிரித்தபடி “அது உம்ம கணக்கு...எனக்கெல்லாம் பீயிங் ஆண்ட் நத்திங்னெஸ்” என்றார். நானும் சிரித்தேன். “இண்டைக்கு வெளியே போவம்.. ஒரு வேலை இருக்கு” என்றார். அவரது முகம் மாறுபட்டது. எதையோ சொல்லா வருபவர் மாதிரி. நான் இயல்பாக “இவங்கள் எப்ப வந்தினம்?” என்றேன். “ஆர், சந்திராவும் இவளுமோ? நேத்து ராத்திரிக்கு வந்தினம்..” நான் “ஓ” என்றேன். அவரது முகம் மாறிய விதத்தில் இருந்தே கண்டுகொண்டேன், அவரது கோபம்

அந்தப்பெண் மீதுதான் என்று. அவளை அவர் உள்ளூர நுட்பமாக வெறுக்கிறார். ஒரேமகளாக இருந்தாலும் அவளைக் காண்பதே அவரை எரியச் செய்கிறது.

அன்று காரில் அவருடன் வெளியே சென்றேன். நான் அவருடன் வெளியே செல்வதுண்டென்றாலும் அது அதிகமும் அருகே உள்ள சிறிய கடைகளுக்குத்தான். நான் தனியாக அருகே சென்று பக்கத்தில் இருந்த தமிழ்க்கடைகள் சிலவற்றை அறிமுகம்செய்துகொண்டிருந்தேன். எல்லாருமே அடிமட்டத்து மக்கள். அனேகமாக சேலம் , திருப்பத்தூர் பகுதியினர். சினிமா தவிர எதைப்பற்றியும் தெரியாத , எதிலுமே ஆர்வமில்லாமல் வெறுமே உயிர்வாழ்கிற , மக்கள். அவர்களுக்கு பொன்னம்பலத்தாரை பற்றி என்றல்ல ஈழ விஷயங்களைப்பற்றியும் இந்திர அரசியல் விஷயங்களைப்பற்றியும்கூட எதுவும் தெரியாது

அன்று ஊரைவிட்டே வெளியே சென்றோம். அவர் தனக்குள் ஆழ்ந்து வெளியே பார்த்துக்கொண்டிருந்தார். எங்களுக்கு முன்னும் பின்னும் இரு காவலர் கார்கள் சென்றன. கார் சென்று கொண்டிருந்தபோது அவர் நினைவு வந்தவர் போல "சார்ல்ஸ், உம்மகிட்ட கன் இருக்கே?" என்றார். நான் "இல்லை" என்றேன். அவர்தன் முன்னால் இருந்த டாஷ்போர்டை சாவியால் திறந்து உள்ளிருந்து ஒரு பாயிண்ட் 38, ஐவர் ஜான்ஸன் கைத்துப்பாக்கியை எடுத்து எனக்குத் தந்தார். கொஞ்சம் கனமாக கரும்பளபளப்புடன் இருந்தது. நான் அதை வாங்கி திறந்து குண்டுகளைப் பார்த்தேன். கிளிப்பையும் டிரிக்கரையும் சிலிண்டரையும் கேரியரையும் தனித்தனியாக சோதித்தேன்.

"உமக்கு கன் பிடிக்குமே?" என்றார் பொன்னம்பலத்தார் "ஓம்" என்றேன். "எனக்குப் பிடிக்காது... " என்றார் அவர்."எனக்கு கன் குடுக்கிறவங்கள். நான் அதை வச்சுக்கிடுறதில்லை...கன்னைப் பாத்தாலே எனக்கு பயமா இருக்கு. பயமெண்டு சொல்லுறதை விட அருவருப்பு எண்டு சொல்லலாம். செத்த எலியைப் பாத்தா வாறது மாதிரி ஒரு அச்சம்..." நான் ஒன்றும் சொல்லவில்லை. "ஒரு துப்பாக்கி எண்டால் மரணம் எண்டு மட்டும்தானே அர்த்தம். வாள் கத்தி எல்லாத்துக்கும் வேற உபயோகம் இருக்கு. துப்பாக்கிக்கு வேற ஒரு வேலையும் இல்லை. அது மனுஷனைக் கொல்லுறதுக்கு எண்டு மட்டும் வந்திருக்கு.." நான் மிகக்குருமான ஒரு மனமின்னலை அடைந்தேன். என் மூளைக்குள் நியூரான்கள் துள்ளாட்டமிட்டன "... உங்களுக்கு துப்பாக்கி எண்டால் உங்களைக் கொல்ல வார கருவி. எனக்கு துப்பாக்கி எண்டால் நான் கொல்லுற கருவி" என்றேன். அவர் அப்போது என் கண்களைப் பார்த்தால் மரணத்தையே தரிசித்திருப்பார்.

அவர் கவனிக்காமல் "ஆமா... நான் எண்டைக்குமே ஒரு சோல்ஜர் இல்லை. நான் வெறும் ஒரு புரபசர்...அதுக்குமேலே ஒண்டுமே இல்லை...சோல்ஜர் எண்டு சொன்னாலே மூளை இல்லாதவன், மிஷின் எண்டு எனக்கு ஒரு இளக்காரம்.. ..நான் எந்த ஆயுதப்பயிற்சியும் எடுத்ததில்லை." என்றார். "கொல்லுறவனுக்கு துப்பாக்கி எண்டால் அவனிண்ட ஆண்குறி மாதிரியாக்கும்" என்றேன். "ஓ" என்று அலட்சியமாகச் சொல்லி "அந்த மாதிரி நிறைய வாசிச்சிருக்கிறன். சினிமாக்களிலே துப்பாக்கியை ஹீரோவிண்ட பீனிஸ் மாதிரித்தான் காட்டுறவன்.. அதை வச்சிருந்தா அவன் மேச்சோ மேன். ரப்பிஷ்" என்றார் அவர்.

நான் இன்னமும் அருகே சென்றேன்."ஒருத்தனை நம்ம கையாலை கொண்ட பிறவு அவன் ரத்தத்தை பாத்துட்டு நிக்கிறப்ப நம்ம கையிலை துப்பாக்கி ஒரு பெரிய சக்தி மாதிரி இருக்கும்..."என்றேன். "ஒருத்தனைக் கொல்லுறப்ப நாம நம்மைவிட ரொம்ப பெரிய ஒருவிஷயத்தைச் செய்றோம். என்னெண்டுகேட்டா, திருப்பி சரிசெய்யவே முடியாத ஒருவிஷயத்தைச் செய்றோம்தானே.." என் மூளையில் முனைகூரிய வைரத்துகள்கள் ஒன்றுடன் ஒன்று உரசுவது போலிருந்தது. ஒரு கொலைய செஞ்சுப்போட்டு நிற்கிற நேரத்திலே ஒரு கொந்தளிப்பு வந்துபோடுது புரபசர்..."

"என்னாலை நினைக்கவே கஷ்டமா இருக்குது. என்னெண்டு ஒரு மனுஷன் கண்ணைப்பாத்து சுடுவீர்?" என்றார் பொன்னம்பலத்தார். "நாம ஒண்ணுமே செய்யவேண்டாம். ஒரு கட்டத்திலை துப்பாக்கி அதுவே எல்லாத்தையும் செய்றது மாதிரி இருக்கும். நாம அது பின்னாலே போறது மாதிரி...நாம அதிண்ட சேவகன் மாதிரி தோணும்.." அவர் அந்தச் சொற்களுக்கும் அப்பால் எங்கோ இருந்தார் "அது கேவலமில்லையா? மனுஷனுக்கு மூளையும் உணர்ச்சிகளும் எவ்வளவு இருக்கு...அவனாலே சித்திக்க ஏலுமே...அவனிண்ட சிந்தனைதானே அவன்? கொல்லுறது வழியா அவன் மிருகமா ஆயிடறானே. சிந்தனைக்கே அங்க இடமில்லையே..." என்றார்

முட்டாள் முட்டாள் என்று என் மனம் அரற்றியது. என்னுடைய மூளையின் எல்லா வைரங்களிலும் ஒளி ததும்பியது. உன் நரம்புகளில் அழுத்தமான மின்சாரம் பாய்ந்தோடியது. ஆனால் நான் அதே குரலில் "...அதைவிட நாம ஒருத்தரை கொல்லுறதுக்காக பொறுமையா காத்திருக்கைக்க நம்ம கையிலே இருக்கிற துப்பாக்கி இன்னும் பயங்கரமா ஆயிடுது..." என்றேன். மேலும் அரைக்காலங்குலம் முன்னேறி "அப்ப அது ஒரு கெட்ட மந்திரம் மாதிரி...எந்தப்பூதம் வரும் எண்டு சொல்ல ஏலாது" என்றேன். அவர் சாலையையே பார்த்துக் கொண்டிருந்துவிட்டு

முகவாயை தடவி ”எண்டைக்கு கொலையிலே இருக்கிற சந்தோசத்தை மனுஷன் விடுறானோ அண்டைக்குதான் அவனை நாகரீகமானவன் எண்டு சொல்ல முடியும்...” என்றார்

முட்டாள்...என்று மானசீகமாகக் கூவியபடி நான் பின்னால் சாய்ந்து இருக்கையில் அமைந்தேன். என் தலையில் இருந்து குருதி மெல்ல வழிந்து காலியாகியது. மூளையின் வைரத்துணுக்குகள் மெல்லமெல்ல அணைந்து இருளுக்குள் மூழ்கின. பின்னர் மெல்ல சொற்களைத் திரட்டி ”சிறி மாஸ்டரைக் கொண்டது நீங்கள் எண்டு சொன்னீங்கள்” என்றேன் . அவர் கோணலாகச் சிரிப்பது பக்கவாட்டின் கண்ணாடியில் தெரிந்தது. ”நானா? நல்ல கதை. நான் ஆரையும் கொல்ல நினைக்கயில்லை...நினைச்சாலும் கொல்ல ஏலாது. நீர் பாக்கிறீரே, நான் ஒரு பொம்மை. பொம்மைய வச்ச மத்தவங்கள் விளையாடுவாங்கள். பொம்மைக்கு அது விளையாட்டு இல்லை...சிறி என்னைக்கொல்ல பிளான் போட்டவன் எண்டு சொன்னவங்கள். பிறவு அவனை கொண்டாச்சு எண்டு சொன்னவங்கள். பொன்னம்பலத்தார் சற்றே உதடு கோணலாக, சிரித்துக்கொண்டே ”உம்மை பயமுறுத்தி வைக்கலாமெண்டு நினைச்சு சொன்னான்” என்றார்.

நான் எப்படி இவரிடம் வந்தேன். என்னை இங்கே கொண்டுவந்து சேர்த்ததும் இந்திய உளவுத்துறையின் திட்டம்தானா? அப்படியானால் இவரைக் கொல்வதும் அவர்களின் திட்டமா? என் மனத்தின் திகிரி துரு உரசும் ஒலியுடன் கிரீச்சிட்டது. பின் நான் நிதானமடைந்தேன்.இந்த ஆட்டத்தில் எந்த தரப்பில் நாமிருக்கிறோம் என்பது நாம் தீர்மானிக்க முடிவதில்லை. துரோகியாவதா தியாகிவதா என்பதைக்கூட நான் தீர்மானிக்கமுடியாது.

அன்று நள்ளிரவில்தான் மீண்டு வந்தோம். பொன்னம்பலத்தார் மிதமான போதையில் சிவாஜி பாடல்களை மெல்ல முனகியபடி தலைகுனிந்து அமர்ந்திருந்தார். .நான் என் அறைக்குள் சென்று அந்த கைத்துப்பாக்கியை என் மேஜைடிராயருக்குள் போட்டேன். சட்டையைக் கழற்றி சாரன் அணிந்து மீண்டும் படுக்கையில் படுத்துக்கொண்டு அந்தக் கைத்துப்பாக்கியை எடுத்துப் பார்த்தேன். அதை நெடுநேரம் வருடியும் பிரித்து திரும்பப்பூட்டியும் கொஞ்சிக்கொண்டிருந்தேன்.

துப்பாக்கிதான் எத்தனை பவ்யமான பொருள். காமம் கொண்ட பணிவான பெண் போல. ஒப்புக்கொடுப்பதற்காகவே உடலெடுத்தது அது. அதன் ஒவ்வொரு உறுப்பும் நம் கைக்காகவே செய்யப்பட்டது. நமது கைப்பிடிக்குள் அது இருக்கும்போது கையின் வெற்றிடமொன்றை அது நிரப்புவது

போலிருக்கிறது. விரல்கள் ஒவ்வொன்றும் அதன் உடலில் அவற்றுக்குரிய இடங்களில் சென்று படியும்போது அதுவும் தன் குறைப்பகுதிகளை நிரப்பிக்கொள்கிறதென்று படுகிறது.

ஆம், எத்தனை ஆயிரம் வருடங்களாக துப்பாக்கியை நோக்கி வந்திருக்கிறான் மனிதன்! உயிரச்சம் முற்றிய கணத்தில் அவன் தரையில் இருந்து தன் முரட்டுக்கரங்களால் பெயர்த்தெடுத்த கருங்கல்.. அது கற்கோடலியாகி வில்லாகி வாளாகி இன்று இதுவாகியிருக்கிறது. மனிதன் அடைந்த பரிணாமத்துக்கு சமானமாக அதுவும் பரிணாமத்தில் ஓடி வந்திருக்கிறது. நிழல் போல...இல்லை இழுத்துக்கொண்டு முன்னால் ஓடும் வேட்டைநாய் போலவா?

12

பொன்னம்பலத்தாருடன் நான் அடிக்கடி வெளியே செல்வதுண்டு. அனேகமாக வாரம் ஒருமுறை அவர் வெளியே கிளம்புவார். திடீரென்று அதிகாலையில் டெல்லியில் உள்ள முருகன் கோயிலுக்குச் சென்று கும்பிட்டு மீள்வதுமுண்டு. அவரது மகளும் மனைவியும் வந்தபின்பு அந்தப்பயணம் அதிகரித்தது. அனேகமாக தினமும் வெளியே செல்ல ஆரம்பித்தார். வீட்டில் அவர்களுடன் இருப்பது அவருக்கு ஒரு பதற்றத்தை அளிப்பதுபோல தோன்றியது. அவர் வீட்டில் இருக்கும்போதும் பெரும்பாலான நேரம் நூலகத்தில்தான் இருந்தார். நான் எப்போதும் அவருடனேயே இருந்தேன்.

வைஜயந்தி நான் அவருடன் இருந்தால் ஒரு 'ஹாய்' மற்றும் சிரிப்புடன் கடந்துசென்றுவிடுவாள். அவர் மதிய உணவுக்குப் பின்னால் தூங்கிக்கொண்டிருக்கும்போது ஏதாவது வேலையாக போவதுபோல அவ்வழியாக சென்று என்னை 'தற்செயலாக'க் கண்டு என்னிடம் 'ஹாய்! யூ ஆர் தேர்' என்றபடி வந்து அமர்ந்துகொள்வாள். அப்போது நிறையப்பேசி நிறைய சிரிப்பாள். அவள் பொன்னம்பலத்தார் தூங்கச்செல்வதற்காக காத்து நின்று அதன்பின் வருகிறாள் என்று எனக்குப் புரிந்தது. ஆனால் அது அப்படித்தெரியக்கூடாது என்பதற்காக அவ்வப்போது வராமலிருந்து விடுவாள்.

அவளுக்குப் பேச ஆள் தேவைப்பட்டது போல என்று நினைத்துக்கொண்டேன். பெண்களுக்குப் பேச்சு என்பது கண்ணாடிமுன் நிற்பதுபோல என்று அவருடன் பேசும்போது தோன்றும். கண்ணாடி அவளை சுருதிகுத்தமாக பிரதிபலித்தாகவேண்டும், அவ்வளவுதான். அவள் யாழ்ப்பாணத்தில் அவளுடைய

இறந்தகாலத்தைப்பற்றியே பேச விரும்பினாள். அவளுடைய பள்ளிநாட்கள் , தோழிகள், பார்த்த சினிமாக்கள், சண்டைகள்.. அவள் பேசிய அனைத்தையும் சில சொற்றொடர்களாகச் சுருக்கிவிடமுடியும் என்று தோன்றியது. 'நான் அழகானவள். நான் நல்லவள். எனக்கு ஒன்றுமே தெரியாது, நான் ஒரு சிறுமி' அந்தப் பாவனையை உண்மையான அங்கீகாரத்துடன் கேட்டிருக்கும் இரு கண்களும் அங்கீகரிக்கும் இரு கண்களும் தான் நான் அவளுக்கு.

நெடுங்காலத்திற்குப் பின்பு ஒரு பெண்ணுடன் பேசிப்பழகும் இன்பத்தை நான் அனுபவிக்க ஆரம்பித்தேன். அது என் வாழ்க்கையிலிருந்து எப்போதைக்குமாக நழுவிச்சென்றுவிட்டது என்று நினைத்திருந்தேன். ஆகவே அவளுடன் பேசும்போது ஆரம்பநாட்களில் இறுக்கமாகவே என்னை வைத்திருந்தேன். என்னை மிகவும் கவர்ந்த அவளுடைய மென்மையான சதைப்பற்றில்லாத கழுத்தில் கண்கள் படாமலிருக்க முயல்வேன். ஆனால் மெல்ல அவள் என்னை நெகிழ்ச்செய்துவிட்டாள். அவளிடம் பேசும்போது அவளையே கண்கள் முழுக்க விரித்து பார்த்துக்கொண்டிருக்க ஆரம்பித்தேன்

எந்தப்பெண்ணையும் உற்றுக் கவனிக்கும் ஆண் அவளிடம் பெரும் மோகம் கொள்வான் என்று நினைக்கிறேன். அவளுடைய அசைவுகளும் பாவனைகளும் அவனுக்குப் பேரழகாக தென்பட ஆரம்பிக்கும். மோகத்தைக் கிளறும் ஒன்றை ஒவ்வொருநாளும் கண்டுபிடிப்பான். மோகம் பெண்ணுடலில் ஓர் அசைவைக் கண்டுகொள்கிறது. தலைமயிரை தூக்கி காதோரம் செருகியபடி அவள் சொன்ன ஒரு வாக்கியம் மனதுக்குப் பிடித்திருந்தது என்றால் அதன்பின் அவள் காதோர மயிரை ஒதுக்குவதைக் காண்பதே அந்தக் குதூகலத்தை உருவாக்க ஆரம்பிக்கிறது. அசைவுகள் பெருகி அந்தப்பெண்ணே அவ்வசைவுகளின் தொடர்நிகழ்வாக ஆகிவிடுகிறாள். தன் மோகத்தைக் குழைத்து அவள்மேல் பூசி அவளை அழகியாக்குகிறான் ஆண்.

எதுவெல்லாம் பெண்ணில் ஆனுக்கு விசித்திரமாக, ஒவ்வாதனவாக இருக்கின்றனவோ அவையெல்லாம் அவனுக்கு கவற்சியை ஊட்ட ஆரம்பிக்கின்றன. அவற்றைச் சார்ந்தே அவன் மோகம் மூண்டெழுகிறது. வைஜெயந்தியின் அப்பட்டமான உலகியல்தன்மை, பரிபூரணமான அறிவு எதிர்ப்புத்தன்மை, நான் சொல்லும் எதையுமே புரிந்துகொள்ளாத மௌட்டிகம் என்னை மோகவெறிகொள்ளச் செய்தது. நான் சற்றே தீவிரமாக அல்லது நுட்பமாக எதையாவது சொன்னால் அவளில் உருவாகும் அந்த வெற்றுப்பார்வையைப் பார்க்கையில் அப்படியே அவளை அள்ளி மார்போடணைத்து முத்தமிட்டு

இறுக்கவேண்டும் என்ற வெறி எழும். அவளது வெற்றுத்தன்மையை களங்கமின்மை என்றும் குழந்தைத்தனம் என்றும் நான் கற்பனை செய்துகொண்டேன். காமம் மனிதனில் உருவாக்கும் பாவனைகளை காமம் இல்லாத போது கவனித்தால் கூசிச் சிறுத்து போய்விடுவோம். காமத்தில் ஆண் மடையனாகியே தீரவேண்டும் போல...

என்னை அவள் மிக மெல்ல தள்ளித்தள்ளி கொண்டு செல்வதை உணர்ந்தேன். ஒரு வாலிபால் ஆட்டக்காரன் பந்தைக்கொண்டு போவதுபோல தட்டித்தட்டி நூற்றுக்கணக்கான எதிர்பாராத திருப்பங்களுடன், திறமை மிக்க ஏமாற்றுகளுடன் என்னைக் கொண்டுசென்றாள். அவள் கையில் அபப்டி என்னைக் கொடுத்துவிடுவதன் எல்லையில்லாத உவகையை நான் அனுபவித்தேன். எங்களுக்குள் அதற்கான பாவனைகள் உருவாகி வந்தன. அவள் நடைமுறையதார்த்தம் அறிந்த கறாரான அம்மாபோல பேசுவாள். நான் கவைக்குதவாத அறிவார்ந்த விஷயங்களைப் பேசும் முதிரா இளைஞன். அந்த விளையாட்டை சலிக்காமல் திரும்பத் திரும்ப ஆடிக்கொண்டிருந்தோம். நான் போரையும் வரலாற்றையும் பற்றிப் பேசினால் அவள் குழந்தையை வேடிக்கைபார்க்கும் அம்மா போல புருவத்தை நெளித்தும் உதட்டைச் சுழித்தும் கேட்டபின் கிண்டலாக ஏதாவது சொல்வாள். நான் சலிப்புடன் "ஓ" என்று சொல்லி தலையில் கை வைப்பேன்

அல்லது சிலசமயம் அந்த ஆட்டத்தை எதிர்மறையாக ஆடுவோம். நான் அறிவும் கனிவும் கொண்ட முதிர்ந்த ஆண். அவள் இன்னமும் பதின்பருவத்தைத் தாண்டாத சிறுமி. எளிய ஆசைகளும் கனவுகளும் அக்கறைகளும் கொண்டவள். அவள் வாயை உறிஞ்சி உறிஞ்சி அற்ப விஷயங்களை நீட்டி நீட்டி பேசுவாள் "...சத்தியமா அம்மான், நல்ல பிங்ங்ங் கலர் ஸ்டிக்கர் பொட்டு அது. நான் அதைக் கேட்டனனான். அதுக்கு அவ சொன்னவள், அவங்கடை அப்பா சிங்கப்பூரிலை இருந்து கொண்டுவந்தது எண்டு. அவள் மதியத்திலை நித்திரைக்கொள்ளயிலே நான் மெதுவா அதை பிச்சு எடுத்துப்போட்டு வந்திட்டனான்..." கிளுகிளுத்துச் சிரித்து " ஆனா, அந்த பொட்டை எப்டி ஒட்டுறது? வீட்டிலை இருக்கிறப்ப மட்டும் ஒட்டிட்டு திரும்பி எடுத்து கண்ணாடியிலை ஒட்டி வைப்பேன்" நான் அவளுடைய முகத்தில் விரியும் சிறுமிக்கான பாவனைகளை கண்களில் தெரியும் குதூகலத்தை தந்தைமையுடன் பார்த்திருப்பேன்.

பேசிப்பேசி ஆணும் பெண்ணும் நெருங்குவதென்பதில்தான் இயற்கையின் மாயை இருக்கிறது. இரு வேறு ஆளுமைகள், இருவேறு குணச்சித்திரங்கள். அவனுடைய ஆண்குறியும் அவளுடைய பெண்குறியும் இணைய விரும்புகின்றன

அவ்வளவுதான். அதற்காக அவர்கள் உடலில் சுரப்பிகள் சுரக்கின்றன. சிந்தனைகளை சுரப்பிகள் கட்டுப்படுத்துகின்றன. இரு மென்மையான மாவும்பொருட்களாக இருவரின் ஆளுமைகளும் ஆகிவிடுகின்றன. அவளை நானும் என்னை அவளும் பிசைந்து பிசைந்து எங்களுக்குப் பிரியமானபடி ஆக்கிக் கொள்கிறோம். ஆனால் உண்மையில் அப்படி ஒரு மாற்றம் நிகழ்கிறதா? இல்லை. இரு ஆடிகளில் இருவரும் பார்த்துக்கொள்கிறோம். விருப்பமான கோணத்தில் விருப்பமான வண்ணத்தில். ஒருகட்டத்தில் இவளன்றி எவருமே எனக்குப் பொருத்தமானவள் இல்லை என்றே மனம் நம்ப ஆரம்பித்துவிடுகிறது.

நான் அப்படி நம்பினேன். நகையிலிருந்து விழுந்த கல் திரும்பி அந்தப்பள்ளத்தில் கச்சிதமாகப் பொருந்துவதுபோல என் மனதில் அவள் பொருந்திக்கொண்டுவிட்டாள் என்று எண்ணிக்கொண்டேன். என் அறையின் தனிமையில் அவளை எண்ணி புன்னகை புரிந்தபடியே படுத்திருப்பேன். பொன்னம்பலத்தாரிடம் பேசிக்கொண்டிருக்கும்போதுகூட என் காதுகள் பக்கத்து அறையில் அவளுடைய கால்நடமாட்டங்களை மட்டுமே கவனிக்கும். அவளுடைய பேச்சொலிகள் அவளுடைய மெல்லிய பாட்டொலி. அவளுடைய ஒலி கேட்காமலிருக்கும்போது அவள் பக்கத்து அறையில் ஒலியில்லாமல் நடமாடுவதை நான் உணர்ந்துகொண்டிருப்பேன்.

ஏதோ ஒருகட்டத்தில் நான் என்னுடைய குளிர்ந்த ஆழங்களுக்குள் வெளிச்சம் செல்வதை உணர்ந்தேன். அவளிடம் என் பெயரையும் ஊரையும் குடும்பத்தையும் என் இளமை நாட்களையும் எல்லாம் வெட்டவெளிச்சமாக திறந்து வைத்துவிடவேண்டும் என்று எண்ணிக்கொண்டேன். என்னுடைய எதுவுமே மிச்சமிருக்கக் கூடாது. ஆனால் அந்த செல்போன். அந்த நினைப்பு வந்ததுமே அந்த மன எழுச்சி அணைந்துவிடும். தனிமையும் துயரமுமாக என் அறைக்குள் முடங்கிக் கொள்வேன். அந்த செல்போன் என் இடுப்பில் கட்டி அனுப்பப்பட்ட வெடிகுண்டு போல. அது என் நாட்களை தீர்மானித்துவிட்டிருக்கிறது. நான் அதில் இருந்து தப்பவே முடியாது. நிராசையுடன் கண்ணீர் துளிக்க என் படுக்கையில் கம்பிளியால் போர்த்துக்கொண்டு படுத்துக்கொள்வேன்.

ஆனால் காலையில் அவள் முகம் என் மனதில் முதல் எண்ணமாக விரியும்போது எல்லாம் புதிதாக இருக்கும். என் மெல்லிய சீட்டியொலியில் பழைய பாட்டுகள் எழும். குளித்து ஷேவ் செய்து தலைசீவி நல்ல ஆடைகள் அணிந்து பங்களாவுக்குக் கிளம்பிவிடுவேன். நான் என் முகத்தை கண்ணாடியில் பார்த்து அத்தனை நேரம் நின்றதே இல்லை. அத்தனை மனத்தவிப்புடன் எந்த நேரத்தையும் எதிர்பார்த்ததே

இல்லை. அவள் என் முன் வரும் வரை அந்த கணத்துக்காகவே ஒவ்வொரு கணமும் நிகழ்ந்துகொண்டிருக்கும். அவளன்றி வேறெதுவுமே இல்லாமல் என் நேரம் விரிந்து ஒளிகொண்டு கிடக்கும்.

மதியத்தின் தனிமையில் புத்தக அலமாரிகள் நடுவே நான் அவளை முதல்முறையாக முத்தமிட்டேன். நான் புத்தகம் தேடிக்கொண்டிருக்க அவள் வந்து ஏதோ கேட்டாள். நான் திரும்பியபோது பாளைக்குடுத்து போன்ற அவள் கழுத்தில் தங்கச்சங்கிலி திரும்புவதைக் கண்டேன். ஒருகணம் எழுந்த வேகத்தில் அவள் கைகளைப் பற்றினேன். அவள் "ஓ...அம்மான்" என்று சிணுங்கியபோது அந்தக்குரலில் இருந்த அந்தரங்கத்தாலேயே வெறி எழுந்து அவளை இழுத்து அவள் முகத்தில் முத்தமிட்டேன்

ஒரு முதிராக் காதலனின் முதல் முத்தம் போலிருந்தது அது. குறி தவறியது முதலில். என் நெஞ்சு இட்ட பேரோசையன்றி வேறெதையும் நான் அறியவில்லை. என் கைகளும் கால்களும் வெடவெடவென நடுங்கிக் கொண்டிருந்தன. அவள் முகத்தை நோக்கிக் குனிந்து மூக்கில் என் உதடுகளைப் பதித்தேன். "விடுங்கோ" என்றபடி அவள் திமிறினாள். நான் மீண்டும் முகத்தை நீட்ட "அய்யோ அப்பா" என்றாள். பிடிவிட்டு நான் பதறி பின்வாங்க கட்டைவிரலை ஆட்டி கிண்டல்செய்தபடி ஓடிச்சென்றாள்.

பிறகு இரண்டுநாட்கள் என்னை அவள் நெருங்கவே விடவில்லை. அலமாராக்களுக்கு நடுவே வரவேயில்லை. நான் பேச ஆரம்பித்தாலே கிண்டல்செய்து முகம் சுளித்துச் சிரித்தாள். பின்பு நான் சலித்து விட்டுவிட்டேன். அவள் என்னிடம் அவளுடைய பள்ளி நாட்களைப் பற்றி பேசிக்கொண்டிருந்தபோது ஆர்வமில்லாமல் பார்த்துக்கொண்டிருந்தேன். அதன் பின் அவள் விடைபெற்றுச் சென்றாள். நான் ஒரு நூலை திரும்ப வைப்பதற்காக நூலக அடுக்குகளுக்குள் சென்றேன். அப்போது மெல்லிய காலடி ஓசை கேட்டது.

அவள் தீயில் வதங்கியது போல செம்மை பரவிய முகத்துடன் நின்றிருந்தாள். நான் அவளைப்பார்த்து செயலற்று நின்றேன். என் மூச்சொலி மட்டுமே என் காதில் ஒலித்தது. அவள் சட்டென்று பாய்ந்து என்னருகே வந்து எம்பி தன் கைகளால் என் தோளை வளைத்து என் உதடுகளில் தன் உதடுகளை அழுத்தினாள். காமம் கொண்ட பெண்ணின் உதடுகளை நான் முதல்முறையாக அறிந்தேன். அவற்றின் வெம்மையை உயிர்த்துடிப்பை. ஒரு முத்தம் எங்கள் இருவரையும் ஒன்றாக்கியது. ஒரு உணர்ச்சிகரமான முத்தம் நூறு உடலுறவுகளுக்குச் சமம்.

அவள் என்னை விலக்கியபோது நான் மூச்சிரைத்து வியர்த்து விலகிக் கொண்டேன். அவள் சிரித்துக்கொண்டு என் மார்பில் தலையைச் சாய்த்தாள். நான் என் கைகளால் அவள் தலைமயிர் பிசிறுகளை ஒதுக்கினேன். அவள் காதுகளில் மெல்ல "சூடாக இருக்கிறீர்?" என்றேன். "ம்ம்" என்றாள். பின்பு தலைதூக்கி என்னைப் பார்த்தாள். கண்கள் கலங்கியிருப்பது போல் இருந்தன. "அழுகிறீரோ?" என்றேன் "ஓம்" "என்?" என்று பதைப்புடன் கேட்டேன். "சும்மா" என்றபின் எம்பி என் உதடுகளை மீண்டும் அழுத்தி முத்தமிட்டாள்

அவளுடைய கை என் தொடையை அழுத்தியபோது மெல்லிய வலியால் நான் அந்தக்கையைப் பிடித்தேன். "ஏன்?" என்றபின் அவள் அந்த வடுமீது கையை வைத்தாள். அவளுக்கு நான் ஏற்கனவே சொல்லியிருந்தேன், அந்தக்காயம் பலாலி சண்டையில் பட்ட குண்டு என்று. அந்தவடுவை மெல்ல வருடி அழுத்தியபின் "வலிக்குதே?" என்றாள். "இல்லை" அவள் அதையே வருடிக்கொண்டிருந்தபின் "அம்மான், ஒரு குண்டு உடம்புக்குள்ளே இருக்கிறது எப்பிடி இருக்கு?" என்றாள். "ஒண்டுமே இல்லையே" என்றேன். "எப்பவுமே ஒரு குண்டு உள்ளே இருக்கிறது...அது பயமா இல்லையோ?" "என்ன பயம்?" என்றேன் சிரித்தபடி. "உம்...எனக்குப் பயமா இருக்கு" நான் அவளை அள்ளி அணைத்து கன்னங்களிலும் கழுத்திலும் முத்தமிட்டேன்

மூச்சுத்திணறுவதுபோல திமிறி விலகி "விடுங்கோ" என்றாள். அவள் உடலே இறுகி திமிறியது. நான் அவளைப் பிடித்து நிறுத்தி "என்ன பயம்?" என்றேன். "பயமெண்டு இல்லை...ஒரு விதமா இருக்கு" என்றாள். நான் அவள் கண்களுக்கு கீழே இருந்த கருமையை மெல்ல கைகளால் வருடினேன். அதை உணர்ந்ததும் அவள் கைகளைத் தட்டிவிட்டாள். "அப்பா வருவினம்" என்றபின் விலகி திரும்பிப் பார்த்தாள். அந்த அசைவில் அவள் கழுத்தின் வளைவைக் கண்டு நான் அவளை இழுத்து மீண்டும் அழுத்தமாக முத்தமிட ஆரம்பித்தேன். என் மார்பில் பிடித்து தள்ளி விலகி உதட்டை துடைத்துக்கொண்டு விரைந்து விலகிச் சென்றாள்.

அதன்பின் அவள் என்னை தொடவே விடவில்லை. அந்த முத்தத்துக்குப் பின் ஒன்று நிகழ்ந்தது, நான் அவளை என்னவள் என்றே எண்ணிக்கொள்ள ஆரம்பித்தேன். இனி நான் அவளை அடையவேண்டியதில்லை. ஏற்கனவே அடைந்துவிட்டேன். அவள்மீதிருந்த மோகவெறி சட்டென்று இல்லாமலாகியது. அவள் எனக்கு இயல்பானவளானாள். அவளை தொடவோ முத்தமிடவோ அதன்பின் நான் முயலவேயில்லை. அதைவிட நாங்கள் அந்த பாவனைகளை எல்லாம் முற்றாகக் கைவிட்டோம். சொல்லப்போனால் எங்களுக்குள் பேச்சே குறைந்துவிட்டது.

நெடுநாள் தாம்பத்திய உறவுகொண்டிருக்கும் கணவன் மனைவி போல சொல்லாமலேயே நான் நினைப்பது அவளுக்குப் புரியும் என்பது போன்ற ஒரு சாதாரணமான பேச்சில்லாத நிலை. அவசியத்திற்கு மட்டும் நான் அவளிடம் சுருக்கமாகப் பேசினேன். அந்தப்புதியமனநிலை நான் சொல்லாமலே அவளுக்குப் புரிந்து அவளும் இயல்பாக அதற்கு எதிர்வினையாற்றினாள்.

அத்துடன் இன்னொரு ஆச்சரியமும் நிகழ்ந்தது. அதுவரை நான் அவளுடைய முதல்கணவனைப்பற்றி எண்ணியதே இல்லை. இப்போது அதைப்பற்றிய நினைப்பு என் மனதில் அடிக்கடி இயல்பாக கடந்து சென்றது. யார் அவன், ஏன் அவளைப்பிரிந்தான், அவர்களுக்குள் என்னபிரச்சினை. ஆனால் அதைப்பற்றி அதுவரை நான் அவளிடம் ஏதும் பேசவில்லை என்பதனால் அதற்குப்பின் பேசுவது அனேகமாக சாத்தியமில்லாததாகப் பட்டது. பொன்னம்பலத்தாரிடம்தான் என்றாவது அதை நான் பேசமுடியும். ஆனால் அதுவும்கூட சாத்தியமில்லை என்றே தோன்றியது.

ஆனால் நான் அவள் நினைவாகவே இருந்தபோது எதையுமே உணராதிருந்த பொன்னம்பலத்தார் அவளை நான் சரியாகப் பார்க்காமல்கூட ஆனபின்னர் சட்டென்று எதையோ கண்டுகொண்டார். விழிவிரிய அவளை நான் பார்த்திருக்கும் பாவனையைவிட அப்பட்டமானது அந்த சொந்தமான பாவனை என்று கண்டுகொண்டேன். ஆகவே இன்னமும் கவனம் கொள்ள ஆரம்பித்தேன். அவளை நான் பார்ப்பதே இல்லை. அவளிடம் பேசுவது மிக அபூர்வம். அவளும் அதை நிரூபிப்பதற்கு என்பது போல அடிக்கடி எங்கள் முன் வர ஆரம்பித்தாள். ஆனால் பொன்னம்பலத்தார் மேலும் மேலும் சந்தேகப் பட ஆரம்பித்தார். அவர் மேலும் சந்தேகப்படுவதை முழுமுற்றான உதாசீனத்தை நடிப்பதன் மூலம் காட்டினார். அதற்கெதிராக எந்த பாவனையை மேற்கொள்வதென்று தெரியாமல் நான் மேலும் இறுக்கமானவனாக என்னைக் காட்டிக்கொள்ள ஆரம்பித்தேன்.

வைஜயந்தி என்னிடம் "அப்பாவுக்கு உங்களை பிடிச்சிருக்கு" என்றாள். "எப்படித்தெரியும்?" என்று கேட்டேன். "தெரியயில்லை...ஆனா பிடிச்சிருக்கு. பிடிச்சிருக்கக்கொண்டுதான் ஒண்டுமே தெரியாதவர் மாதிரி இருக்கினம்" என்றாள். அவள் முகத்தையே நான் உற்றுப் பார்த்துக்கொண்டிருந்தேன். சட்டென்று எனக்கு அவளுடைய முதல்கணவனைப்பற்றிய நினைப்பு வந்தது. அதைக் கேட்டால் என்ன? ஆனால் என்னால் என் சொற்களை அதைச்சார்ந்து திரட்டிக்கொள்ளவே முடியவில்லை. நான் என் மனதை முட்டி முட்டி முன்னால் செலுத்தினேன்.

நான் கேட்டது வேறு ஒரு கேள்வி. "...அப்ப உங்க அப்பா சம்மதிப்பார் என்ன?" என்றேன். "எதுக்கு?" என்று அப்பாவியாகக் கேட்டாள். "இதுக்கு" என்றேன். "என்ன இதுக்கு?" என்றாள். இப்போது புருவம் நடுவே ஒரு மெல்லிய முடிச்சு. நான் அப்போதுதான் அந்த இடம் எத்தனைபெரிய இக்கட்டான சந்தி என்று உணர்ந்தேன். என்ன சொல்வது...கண்களை விலக்கி "தப்பா நினைக்கமாட்டார் எண்டு சொன்னேன்" என்றேன். 'ஓ, ஹி டோண்ட் கேர்' என்று அவள் சொன்னாள். அந்தச்சொற்கள் நான் என் மனதில் வைத்திருந்த வைஜயந்தியிடமிருந்து வரவில்லை என்று தோன்றியது. அவற்றைச் சொன்ன பெண்ணை நான் அறிந்திருக்கவேயில்லை.

அன்று முழுக்க நான் அவள் சொன்னதையே எண்ணிக்கோண்டிருந்தேன். அதற்கு என்ன அர்த்தம்? என் சிந்தனைகளை நான் அரையிருளில் இருந்து பிடித்து இழுத்து வெளிச்சத்தில் நிறுத்தினேன். நான் எதிர்பார்க்கிறேன்? நான் அவளிடம் கேட்டதற்கு என்ன அர்த்தம்? அவளை நான் திருமணம் செய்துகொள்ள பொன்னம்பலத்தார் சம்மதிப்பாரா என்றா? என்ன ஒரு முட்டாள்தனம். நானெப்படி பொன்னம்பலத்தாருக்கு மருமகனாக முடியும். என் வயதில், என் அந்தஸ்தில்... இல்லை நான் அப்படிக்கேட்கவில்லை. அப்படியானால்? நானும் வைஜயந்தியும் கள்ள உறவுகொள்ள பொன்னம்பலத்தார் ஒத்துக்கொள்வாரா என்றா? ச்சே..

தலையை தாங்கியபடி என் அறைக்குள் படுத்திருந்தேன். என்ன ஆயிற்று எனக்கு. ஏன் இத்தனை அபத்தமாகச் சிந்திக்கிறேன்? என்ன கள்ள உறவு? ஒருமுறை முத்தமிட்டால் அது கள்ள உறவா? இல்லை, இது அதற்குமேல் போகாது. அந்தச் சொற்களை என் அகமே நம்பவில்லை. இது மேலும் போகும். போகாமல் என் மனம் அமைதியடையாது. எனக்கு என்ன வேண்டும்? எதற்காக நான் ஏங்குகிறேன்? எதற்காக இந்த உயர்குடிப் பெண்ணை பைத்தியம் போல பின் தொடர்கிறேன்?

அந்த இரவில் வெளியே பனியில் குளிர்ந்த மரங்கள் காற்றில் ஓலமிடும் வேளையில் மிக அந்தரங்கமாக நான் என் தேவையை உணர்ந்தேன். என்னை அவள் என் ஆதி வடிவில் ஏற்றுக்கொள்ள வேண்டும். யாழ்நகர் கல்லூரியில் பெரிய தலையும் மெலிந்த உடலும் விரிந்த கண்களுமாக கணிதம் படிக்கச் சென்ற அந்த இளைஞனை. கவிதைகள் எழுதிய, கரியால் கோட்டோவியங்கள் வரைந்த, அவனை. பல்லின் ஓட்டையில் வெல்லம் படுவதுபோல மிகத்தீவிரமாகக் கூசச்செய்யும் இனிமையாக நான் உணர்ந்தேன், நான் அவளில் தேடுவது என்னை தீண்டிச்சென்ற துப்பட்டாவாக என் கனவின் ஆழத்தில் இருந்துகொண்டிருந்த அந்த இளமைக் காதலியை என்று

டெல்லியின் ஏதேனும் ஒரு நட்சத்திர ஓட்டலில்தான் பொன்னம்பலத்தார் என்னுடன் செல்வது வழக்கம். அனேகமாக புல்வெளியில் அல்லது அபூர்வமாக நீச்சல்குளத்தின் அருகே அமர்ந்துகொண்டு ஒரேயொரு ஸ்காட்ச் குடிப்பார். அதுவும் மிக மெதுவாக. அவர் அங்கே வருவதே மனிதர்களை வேடிக்கை பார்க்கத்தான் என்று தோன்றும். ஆனால் மிகப்பொதுவாக கூட்டத்தைத்தான் அவர் வேடிக்கைபார்த்தார். நீச்சல்குளத்தருகே அமர்ந்திருக்கும்போதுகூட 'வடிவான பெட்டையள்' என்று சொல்லிவிட்டு கவனமில்லாமல் இருப்பார். மனிதர்களைக்கூட கூர்ந்து கவனிப்பதில்லை என்று பிறகு பட்டது. தான் ஒரு சுதந்திர மனிதன் என்று தனக்குத்தானே சொல்லிக்கொள்ள அவர் ஆசைப்படுகிறார் அவ்வளவுதான் என்று தோன்றியது.

ஓபராய் ஓட்டலின் ரெட் எக் என்று பெயருள்ள முட்டைவடிவமான சிறிய உள்ளறை மதுச்சாலைக்கு நாங்கள் அன்று சென்றோம். அவருடன் வந்திருந்த காவலர்கள் பிரிந்து வெவ்வேறு இடங்களில் சென்று அமர்ந்துகொண்டார்கள். பொன்னம்பலத்தார் வழக்கமான ஸ்காட்சுக்குச் சொன்னார். கூடவே சாப்பிட ஆப்பிள்துண்டுகள். ஆப்பிளூடன் குடித்தால் ஈரலுக்குக் கெடுதலில்லை என்று அவரிடம் சொல்லியிருந்தார்கள். அவர் மாதம் இருமுறை குடிக்கும் இருநூறு மில்லி ஸ்காட்சினால் அவரது சுண்டு விரலுக்குக் கூட கெடுதல் இல்லை என்று சொல்ல பலமுறை விரும்பி அடக்கிக் கொண்டேன். அவருக்கு தன் உடல்நலம் பற்றி பதற்றம் இருந்தது. இரவில் கொஞ்சம் அஜீர்ணம் என்றால் இதயம் அடைக்கிறது என்று பயப்படுவார். காலையில் ஒரே பக்கமாகப் படுத்து கை கொஞ்சம் இறுக்கமாக இருந்தால் பக்கவாதமா என்று சந்தேகப்படுவார். விதவிதமான மருத்துவநூல்களை படுக்கை அருகே வைத்திருந்து படுப்பதற்கு முன்னால் அவற்றை படிப்பார்.

படிக்கப் படிக்க அந்த நோய்களெல்லாமே தனக்கு இருப்பதாக அவருக்குத் தோன்றிவிடும். காலையில் எழுந்ததுமே என்னிடம்தான் கேட்ப்பார் "சார்லஸ், மாரடைப்புக்கு முன்னாலே வேர்க்குமெண்டு சொல்றவங்கள். வேர்க்காமல் மாரடைப்பு உண்டு தெரியுமா?" என்றார். "ஓம், சைலண்ட் அட்டாக்க்குன்னு கேட்டிருக்கிறன்" என்பேன். "அது வலியில்லாத அட்டாக். இது வியர்வை இல்லாத அட்டாக். வாரதே தெரியாது...ஆனா தெரிஞ்சதுமே ஒரு அனாசினைப் போட்டு கொஞ்சம் பிராந்தியைக் குடிச்சா கொஞ்சம் நேரம் நிக்கும்"

அவர் தன் கையெட்டும் தூரத்தில் விஸ்கியும் அனாசின் மாத்திரைகளும் வைத்திருந்தார்.

மெத்தென்ற இருக்கையில் நன்றாகச் சாய்ந்து அமர்ந்துகொண்டு கையில் கண்ணாடிக் கோப்பையை உருட்டியபடி பொன்னம்பலத்தார் சொன்னார் ”எங்கடை அப்பா மாசத்திலே ஒருநாள் பிராந்தி குடிப்பவர். அதை கொளும்பிலை இருந்து வாங்கிக் கொண்டுவந்து பீரோவிலை பூட்டி வச்சிருப்பவர். வெள்ளி டம்ளரிலை விட்டுத்தான் குடிப்பவர். தொட்டுக்கொள்ள முறுக்கும் வடையும் இருக்கும்... அண்டைக்கு அப்பா சந்தோசமா இருப்பவர்.. அவர் சின்ன வயசிலை மலேசியாவிலை வளர்ந்தவர். அங்காலை வெள்ளைக்காரங்க குடிக்கிறதை சின்ன வயசிலை பாத்திருக்கிறவர். அதே மாதிரி குடிக்கணுமெண்டு நினைப்பவர். அதே மாதிரி வாயை வைச்சுக்கொண்டு குடிப்பவர்...” அவர் வெள்ளைக்காரன் போல வாயை அழுத்தி தலையை கொஞ்சம் சரித்தார். நான் புன்னகை செய்தேன்.

அவர் மிக முக்கியமானதென அவர் எண்ணக்கூடிய ஏதோ விஷயத்தை பேசப்போகிறார் என்ற எண்ணம் ஏற்பட்டது. பொதுவாக முக்கியமானவற்றைப் பேசுவதற்கு முன்னர்தான் அம்மாதிரி ஒரு தயக்கமும், முக்கியமில்லாத அந்தரங்கங்களைப் பேசும் மனநிலையும் உருவாகின்றன. அது ஒருவகையான தளர்த்திக்கொள்ளல்.

”இண்டைக்கு நான் முக்கியமான ஒரு விசயம் பேசணுமெண்டு நினைச்சனான்” என்றார். முகம் மெல்ல தீவிரம் அடைந்தது. ”சார்லஸ் இஞ்ச வந்தப்ப நான் சொன்னது ஞாபகமிருக்கா?” நான் தலைசயசைத்தேன். ”அது பொய்...நான் ஆரையும் கொல்ல நினைக்கயில்லை. அப்படி ஒருத்தரை கொல்ல என்னாலே ஏலாது கண்டீரோ.. ” என்றவர் சட்டென்று புன்னகைசெய்து ”...வேணுமெண்டால் கடினமான கணக்கு சொல்லிக்குடுத்து ஆரையாவது கொஞ்சம் கொஞ்சமாக் கொல்லுவேன்...” நான் சிரித்துவிட்டேன்.

அவர் உடனே மீண்டும் தீவிரம் அடைந்து ”நான் உம்மை வரச்சொன்னது வேறே ஒரு விஷயமாத்தான்...” தயங்கி தன் கோப்பையை கொஞ்சநேரம் பார்த்தார். ”...சார்லஸ் உமக்கு ஆக்களை யூரோப்புக்கு கடத்துற குருப்புகளை தெரியுமே?” என்றார். நான் ஆச்சரியத்துடன் ஏறிட்டுப் பார்த்தேன். அவர் என் கண்களை ஒருகணம் சந்தித்து பின் தவிர்த்து ”உள்ளதை சொல்லுவீரெண்டு கேக்குறன்” என்றார்.

நான் ”ஓம்” என்றேன். அவர் சட்டென்று பரபரப்புடன் மேஜைமேல் சரிந்து என்னை பார்த்தார். ”நல்ல நம்பிக்கையான ஆக்கள் இருக்காங்களே? நல்ல ஆக்களா

இருக்கணும்...பணம் எவ்வளவானாலும் ஒண்டுமில்லை...ஆக்கள் நம்பிக்கையா இருக்கணும்” என்றார். நான் அவரையே பார்த்தேன். அவர் மனம் ஓடும் திக்கு தெரியவில்லை. குடும்பத்தையா? ”ஆரு போறவர்?” என்றேன்

அவர் சட்டென்று தளர்ந்து பின்னால் சாய்ந்தபின் ”நான்தான்” என்றார். எனக்கு ஆயாசமாக இருந்தது. வேறெதை எதிர்பார்த்தேன்? ”நீங்கள் எப்படி?” என்றேன். ”கஷ்டம்தான்...ஆனால் முடியும். எனக்கு அதுக்கு சரியான ஆள் இல்லை. அதனாலேத்தான் உம்மை நம்பியிருக்கிறேன். இந்தமாதிரி ஒரு ஓட்டலுக்கு என்னாலை வர ஏலும். இங்கேயிருந்து தப்பி நேப்பாளம் பாகிஸ்தான் வழியா போயிட்டனான் எண்டால் யூரோப்புக்கு போகலாமே?” அவரது முகமும் பாவனையும் வயதான பேதைப்பெண்களைப் போலிருந்தன.

”சரி, அப்ப உங்கள் குடும்பம்?” என்றேன். ”அவங்களை ஒண்ணும் பண்ண மாட்டினம். நான் போனால் பின்னே அவங்களை வச்சுக்கொண்டு என்ன செய்ய ஏலும்? கொஞ்சநாள் வச்சுப்போட்டு பிறகு அவங்களையும் விட்டுப்போடுவினம்...” அவர் அதைப்பற்றியெல்லாம் நெடுநாட்களாக சிந்தித்துக்கொண்டிருந்திருக்கிறார் என்று புரிந்தது. எந்தக்கேள்விக்கும் அவரிடம் பதிலிருக்கும். ஓர் அந்தரங்கக் கனவாக அவர் அந்த எண்ணத்தை நெடுநாட்களாகப் பேணிவந்திருக்க வேண்டும். நான் அவரையே பார்த்துக்கொண்டிருந்தேன்.

அவர் மெதுவாக இறுக்கம் தளர்ந்து பேச ஆரம்பித்தார். அவருக்கு வேண்டியது ஓர் ஆள்கடத்தல்குழுவின் உதவி. அவரை எப்படிக் கவனிப்பது இந்திய உளவுத்துறையின் பிடியிலிருந்து மீட்டு வேறுபெயர், வேறு பாஸ்போர்ட்டில் அகதியாக ஏதேனும் ஐரோப்பிய நாட்டிற்கு அனுப்பிவைக்கவேண்டும். அவரிடம் பணம் நிறையவே இருக்கிறது. அந்தப்பணத்தில் அவர் எங்காவது ஒரு வாழ்க்கையை ஆரம்பிக்க முடியும். கொஞ்சநாளில் அவரை எல்லாரும் மறந்துவிடுவார்கள். அதன் பின்னால் அவருக்குக் கனவுகள் இருந்தன. ஏதாவது பல்கலைக்கழகத்தில் சேர்ந்து ஆராய்ச்சி செய்ய வேண்டும். நூல்கள் எழுத வேண்டும்.

ஆனால் அவர் சொன்னதெல்லாம் அபத்தம் என்று அவருக்குப் புரியவில்லை. அவரது முகம் உலகம் முழுக்க அவரைத்தேடும் இயக்கத்தினருக்கு நன்றாகத் தெரிந்தது. உலகம் முழுக்கவே இந்திய உளவாளிகளும் உண்டு. முகத்தை மாற்றிக்கொண்டு வாழ்வது அனேகமாக சாத்தியமே இல்லை. இன்று கம்ப்யூட்டர் முகத்தின் எல்லா சாத்தியங்களையும் எளிதில் அடையாளம் காட்டும். அவர் அரசியல் சதுரங்கத்தின் ஒரு பகுதியாக இருக்கும் வரை மட்டுமே அவரால்

உயிரோடிருக்க முடியும். அவரது பணிமுடிந்ததும் அவர் கொல்லப்படுவார். இன்று அவர் உயிருடனிருப்பது இந்திய அரசின் கௌரவப்பிரச்சினை.. ஆகவேதான் அவர் பாதுகாக்கப்படுகிறார்.

”தம்பி, உங்கிட்ட சொல்றதுக்கு என்ன? எனக்கு இவங்கள் ஆசைக்காட்டினவங்கள். இயக்கத்து மேலிடத்தை இல்லாமல் செய்துபோட்டுட்டு என்னை தலைவராக்குறம் எண்டு சொன்னவங்கள். ரோ அனுப்பின ஒரு பெங்காளி பையன் வந்து பேசிப்பேசியே என்னை மடையனாக்கிப்போட்டவன்... நான் பண்ணின பெரிய தப்பு அவனை நம்பினது மட்டும்தான். நான் அவன்கிட்ட பேசுறதை பதிவுபண்ணி இயக்கத்திலை போட்டுக்குடுத்திட்டவங்கள். இயக்கம் என்னை கொல்லப்போற தகவலை எனக்குச் சொல்லி தப்பி இந்தியா வந்திடுங்களெண்டு சொன்னவங்கள்... நான் அவங்ககூட இங்காலை வந்ததும் என்னை வச்ச ஒரு டம்மி இயக்கத்தை ஆரம்பிச்சவங்கள்.. அதை வச்ச என்னவோ பிளான் பண்ணினவை. அது நடக்கயில்லை. அப்பிட்யே விட்டுப்போட்டினம்...”

நான் அறிந்த விஷயங்கள்தான் அவை. ஈ.பி.ஆர்.எல்.எப் இந்திய அரசுடன் ஒத்துழைக்க முன்வந்ததும் இந்த சாதுப்பேராசிரியரும் அவரது பேரால் ஆரம்பிக்கப்பட்ட ஆளில்லா இயக்கமும் தேவைப்படாமலாயின. பயனற்று கார்ஷெட்டில் விடப்பட்டு துருப்பிடித்து அழியும் ஒரு பழைய பொருள் போல இருந்தார் பொன்னம்பலத்தார். ஆனால் அது அவரது விதி. எனக்கு அப்போது தோன்றிய எண்ணம், கொலையாவதுதான் அவரது இயல்பான முடிவு என்று. குரூரமாக இருக்கலாம், ஆனால் அதுதான் அவருக்கு கௌரவம். அதன்மூலம் வரலாற்றில் இடம்பெறலாமென்றெல்லாம் நான் அபத்தமாக நினைக்கவில்லை. வரலாறாவது மண்ணாவது. அந்தக் கதைக்கு வழக்கமான எளிமையான மிச்சமீதி ஏதுமில்லாத முடிவு அது ஒன்றுதான்.

ஏன் என்னை தேர்ந்தெடுத்தார் என்று எண்ணிக்கொண்டேன். எனக்கு தொடர்புகள் இருக்கும் என்று ஊகித்தது ஒருவகையில் சரிதான். ஆனால்... அடுத்த கணமே அவர் வாயிலிருந்து அது வெளிப்பட்டது. ”...உமக்கு என்னவேணும்? பணம்தானே? நான் பணம் குடுக்கிறன்....ஐ வில் கிவ் யூ .பி.ப்டி லேக்ஸ் ஆஃப் ருப்பீஸ்...யெஸ்... .பி.ப்டி லேக்ஸ்...! சச் எ ஹ்யூஜ் சம்..நான் தாறேன். எடுத்துக்கிட்டு என்னைக் காப்பாத்தும்... நீரும் எங்கயாவது ஓடிப்போயிடும்” அதுதான். என்னை பணத்துக்காக கொலை செய்யும் ஒருவன் என்ற கணிப்பில் இருக்கிறார். சிறி மாஸ்டரை இந்திய உளவுத்துறையின் பணத்துக்காகக் கொன்றவன்...

அன்று பொன்னம்பலத்தார் மேலும் ஒருலார்ஜ் சாப்பிட்டார். அவரது சமநிலை தவறிவிட்டது. திரும்பத் திரும்ப ”நான் எந்த தப்பும் செய்யவில்லை...எனக்கு ஒண்டுமே தெரியாது. நான் மேடையிலை பேசினதுதான் தப்பு...அதுக்காக நான் சாக ஏலாது” என்று சொல்லிக்கொண்டே இருந்தார். ”தம்பி, நீதான் எனக்கு ரட்சகன் இப்ப. நீ என் தம்பி...என் தெய்வம்...உன்னைத்தான் நான் நம்பியிருக்கிறேன். நல்லூர் முருகனுக்கு அடுத்து உன்னைத்தான் நம்பியிருக்கிறேன்...” அவரது குரல் தொய்ந்து சென்று தாடை மார்பில் ஒட்டியபோது நான் மெல்ல எழுப்பி கூட்டிக்கொண்டு காருக்கு வந்தேன்.

டிரைவர் காரை சத்தமில்லாமல் ஓட்டிச்சென்றான். அவர் வாயிலிருந்து எச்சில் கொழுகொழுவென்று வழிய மூக்கு கசிய ஆடி ஆடி தூங்கியபடியே வந்தார். ஏதோ சில சொற்கள் அவ்வப்போது வந்தன. சட்டென்று ஒரு விசித்திர சத்தம் கேட்டது. நான் அது என்ன என்று ஒரு கணம் கழித்தே உணர்ந்தேன். அது பொன்னம்பலத்தார்தான். ‘ஊ ஊ’ என்று கேவிக்கேவி அழுதுகொண்டிருந்தார். வலதுகையால் தன் சட்டையை மார்பருகே பற்றி பிசைந்துகொண்டிருந்தார். நான் அவர் தோளைத்தொட்டு ”புரபசர்...என்ன இது.. வேண்டாம்...” என்றேன். அவர் என் கையைப்பற்றிக்கொண்டு ”என்னைக் கொண்டுபோடுவாங்கள்...என்னை விடமாட்டாங்கள். என்னைக் கொண்டுபோடுவாங்கள்...” என்று சொல்லி அழுதார்

கார் வீட்டுக்கு வந்ததும் நான் அவரை கிட்டத்தட்ட கைத்தாங்கலாகவே தூக்கிக்கொண்டு சென்றேன். உள்ளே இருந்து வைஜயந்தி கையில் ஓர் ஆங்கில நாவலுடன் வெளியே வந்து எங்களை ஆர்வமில்லாமல் பார்த்தாள். அவள் எதையோ தின்றுகொண்டிருந்தாள், தாடை அசைந்தது. நான் அவரை படுக்கையறை நோக்கி கொண்டு சென்றேன். அவரது எச்சில் தரையில் சொட்டிக்கொண்டே வந்தது.

அவரது படுக்கையறை நட்சத்திர ஓட்டல் அறைகளுக்கு இணையான மெத்தைகள் விரிப்புகள் தலையணைகளுடன் இருந்தது. நேர் எதிரே ஏராளமான மலர்மாலைகளுடன் மாட்டப்பட்டிருந்த பெரிய முருகன்படம் மட்டும்தான் வித்தியாசம். கட்டிலில் அவரைப் படுக்கச் செய்தேன். கைக்கடிகாரத்தையும் செருப்புகளையும் உருவி வைத்தேன்.

பின்னால் வந்த வைஜெயந்தி ”என்ன இண்டைக்கு ஜாஸ்தியா?” என்றாள். நான் ஒன்றும் சொல்லவில்லை. கனத்து களைத்த இமைகளைத் தூக்கி பொன்னம்பலத்தார் அவளைப் பார்த்தபின்னர் ”இவளைப்பத்தி உங்கிட்ட சொன்னவன்தானே? எல்லாமே இவளாலேதான்... அவன் இவளைத்தான் முதலிலே

பிடிச்சவன்...” என்று சுட்டிக்காட்டினார். கண்கள் மூடியபின்னரும் நீட்டிய கைவிரல் அப்படியே இருந்தது ”ஷி இஸ் எ பிட்ச்... யூ நோ, ஷி இஸ் எ க்ரீடி பிச்” என்றபின் தலையணையில் முகம் புதைத்தார். நான் திரும்பி வைஜெயந்தியைப் பார்த்தேன். அவள் முகம் இறுக்கமாக இருக்க கண்களில் வெறுப்பும் கோபமும் ஒளிவிட்டன.

நான் அவளைப்பார்க்காமல் என் அறைக்கு வந்தேன். அவள் பின்பக்கம் என்னையே பார்த்துக்கொண்டிருக்கும் உணர்வு ஏற்பட்டது. சட்டென்று ஒரு புது மனிதன் எங்கள் நடுவே வந்து நிற்பதுபோல அந்த உண்மை நின்றது. அதை அறிந்துகொள்ளாமல் நான் மேற்கொண்டு எதையுமே செய்ய முடியாதென்று நினைத்துக் கொண்டேன்.

நான் சரியாகவே கண்ணை திருப்பவில்லை. ஆனால் அந்த அரைக்கணத்தில் பதிந்த வைஜெயந்தியின் தோற்றம் என்னுள் எத்தனை அழுத்தமாகப் பதிந்திருக்கிறதென அப்போது உணர்ந்தேன். அவள் முகத்தின் அத்தனை தசைநார்களின் அதிர்வையும் நெளியையும் அப்போது என்னால் துல்லியமாகக் காணமுடிந்தது. அவள் கண்களில் இருந்த ஒளியை. பூரணமான மனக்கசப்பு உருவாக்கும் ஒளி அது.

14

நான் என் அறைக்கு வந்து எடுத்து வைத்திருந்த நாவல் ஒன்றை வாசித்துவிட்டு இரவுணவை சாப்பிட்டுவிட்டு படுக்கப்போனபோது கதவு மெல்ல தட்டப்பட்டது. ”யாரு?” என்றேன். ”நாந்தான்” அது வைஜெயந்தியின் குரல். நான் கதவைத் திறந்தேன். அவள் ஒரு வெண்ணிற ஸ்வெட்டர் போட்டு கைகளை இறுக்கிக் கொண்டு நின்றிருந்தாள். ”என்ன?” என்றேன். ”ஐ வாண்ட் டூ டாக் டு யூ” என்று கனத்த குரலில் சொன்னாள். நான் விலகி வழிவிட்டேன். அவள் உள்ளே நுழைந்து நாற்காலியில் அமர்ந்துகொண்டாள்.

”சாப்பிட்டியளோ?” என்றாள். ”ஆச்சு” என்றேன். அவள் கைகளை மடிமீது வைத்துக்கொண்டு ஏதோ சிந்தித்தாள். மேஜைமேலிருந்த ஜானகிராமனின் ‘அம்மா வந்தாள்’ நாவலை எடுத்து கவனமில்லாமல் புரட்டிப்பார்த்தாள். ”கதை புக்கே?” என்றாள். நான் ஆமாம் என்று தலையாட்டினேன். ” ராத்திரியிலையும் இதையெல்லாம் படிப்பியளோ?” நான் ” ராத்திரியிலையும் பொழுது போகணுமே” என்றேன். அவள் ”ஓம், இஞ்ச எனக்கும் அதுதான் பெரிய பிரச்சினை... டிவிய எவ்ளவு நேரம் பாக்கிறது? எல்லா தமிழ்ப்படமும் பாத்திருவன்...சன் டிவி இல்லேன்னா சாகவேண்டியதுதான்...” மெல்ல சிரித்து ”படிக்க என்னாலே ஏலாது” என்றாள்

நான் "நீங்கள் என்ன படிச்சியள்? பிஎஸ்ஸியோ?" என்றேன். அவளுடன் அத்தனைதூரம் பேசியபின்னரும்கூட இதுவரை அவளுடைய தனியுலகம் பற்றி பேச்சு நகர்ந்ததே இல்லை என்பதை அப்போது உணர்ந்தேன். அந்த அறைக்கு அந்நேரத்தில் அவள் வந்தது தடைகளை இல்லாமலாக்குகிறதா?. "மெட்ரிக் எடுத்தனான். முடிக்கயில்லை. அப்பதான் இந்தியாவுக்கு வந்தனான். அதுக்குப்பிறவு எங்க படிக்கிறது?" புத்தகத்தை வைத்துவிட்டு "யாப்னாவிலே எங்க வீடு நிறைய புஸ்தகங்கள். அம்மாவுக்கு புகைக் கண்டாலே பிடிக்காது. அம்மா திட்டிறதை கேட்டுக் கேட்டு நானும் வளந்தனான். எனக்கும் புக் எண்டாலே பிடிக்காது.. பேஷன் புக் மட்டும்தான் படிப்பேன்."

வெளியே டில்லிக் குளிர்காலத்திற்குரிய காற்று வேகமாக சன்னல்களை மோதி மென்மையாக தடதடத்தது. நான் அவளையே பார்த்துக்கொண்டிருந்தேன். உடலை அவள் குறுக்கிக்கொண்டு அமர்ந்திருந்தது குளிரினால் அல்ல என்றும் மனம் நிலையில்லாது இருந்தமையால்தான் தான் என்றும் தோன்றியது.

போதுமான அளவுக்கு ஆரம்பப்பேச்சு பேசியாகிவிட்டதென இருவருமே உணர்ந்தோம். அவள் எந்த தொடக்கமும் இல்லாமல் "அப்பா என்ன சொன்னவர்?" என்றாள். "என்ன?" "என்னைப்பற்றி?" "ஒண்டும் சொல்லயில்லை" அவள் கண்களில் மின்னிய கோபத்துடன் "அவர் சொல்லுறதை நான் கேட்டனான். அவர் என்ன சொன்னவர்?"

நான் அவள் முகத்தை நேரிட்டு நோக்கி " உண்மை ...அவர் ஒண்டுமே சொல்லயில்லை. வேற சில விஷயங்கள் சொன்னவர். உங்களைப்பத்தி சொன்னவரெண்டு அவர் நினைச்சப்போட்டு சொன்னவர். ஆனா ஒண்டுமே சொல்லயில்லை" என்றேன்.

மேற்கொண்டு என்ன சொல்வதென தெரியாமல் அவள் குழம்பி தன் கை நகங்களைப் பார்த்தாள். பின்பு நிமிர்ந்து "நான் மேரி பண்ணினதைப்பத்தி சொன்னவரோ?" என்றாள். "நீங்கள் மேரி பண்ணின விஷயம் நீங்கள் இண்டைக்குச் சொல்லித்தான் எனக்கு தெரியும்" அவள் என் கண்களையே பார்த்தாள். சில கணங்களுக்குப் பின் நம்பினாள். பின்பு "டிவோர்ஸ் கிடைச்சாச்சு..." என்றாள். நான் ஒன்றும் சொல்லவில்லை.

அவள் மெல்ல "அவன் ஒரு டிரக் டலர். இந்திய ஏஜெண்ட். அவன்தான் அப்பாவை வந்து சந்திச்சு பேசி மனசைக் கலைச்சவன்" என்றாள். 'அருண் எண்டு பேரு.. அருண்

சென்குப்தா. பெங்காலி. ஆனா அந்தமானிலே இருந்தவன். தமிழ் நல்லா பேசுவான். எனக்கு அவன் பெங்காலி எண்டு ரொம்பநாள் கழிச்சதான் தெரியும்...”

அவளே மேலே சொல்வதற்காக காத்திருந்தேன். அவள் அவற்றையெல்லாம் சொல்வதற்காகத்தான் வந்திருக்கிறாள். அதற்கான சொற்றொடர்களையும் உருவாக்கியிருப்பாள். ஆனால் எங்கோ ஒருதடை, மெல்லிய தடை. இப்போது அது அறுந்துவிடும்...அவள் முகம் பலவகையான உணர்ச்சிகளால் உருமாறுவதைக் கவனித்தேன். நிமிர்ந்து என்னைப்பார்த்தாள். நான் மெல்ல புன்னகைசெய்தேன்.

அந்த புன்னகை அவளை பேசவைத்தது. கையால் தொட்டதும் பாதையை அறியும் நீர்ப்படலம் போல. அவள் ”நான் ஒண்டுமே அறியாத பொண்ணா இருந்தனான்.. என்னை ஏமாத்திட்டவங்கள்..” என்றும் சொல்லி விசும்பினாள். கைகளால் மூக்கைத்துடைத்தபின் சட்டென்று வேகம் கொண்டு சொல்ல ஆரம்பித்தாள்.

இயக்கத்திற்கு ஆயுதங்களை தாய்லாந்து வழியாகக் கொண்டு வந்துகொடுப்பவன் அருண். அவனுடன் எளிய அறிமுகம்தான் இருந்தது அவளுக்கு. இயக்கத்தவர்களிடம் அவனுக்கு பொதுவான பழக்கம் இருந்தது. நடுவே அவள் அம்மாவுக்கு கருப்பையில் பிரச்சினைவந்து நிலைக்காமல் உதிரப்போக்கு ஏற்பட்டபோது அம்மாவையும் துணைக்கு வைஜயந்தியையும் அருணுடன் ஒரு கப்பலில் தாய்லாந்துக்கு அனுப்பி வைத்தார்கள். அங்கே அவள் அம்மாவுக்கு அறுவை சிகிழ்ச்சை நடந்து கருப்பை அகற்றப்பட்டது. தாய்லாந்தில் தங்கியிருக்கும்போதே அருணுடன் உறவு ஏற்பட்டுவிட்டது.

”அவனை அப்ப ஒரு ஹீரோ எண்டு நினைச்சனான். அஜித் மாதிரி இருப்பவன். நல்ல சிவப்பு நிறம்...இனிமையா பேசுவான். கிப்ட் குடுத்துட்டே இருந்தவன். எல்லாம் ரொம்ப காஸ்ட்லி கிப்ட். டோக்கியோ நியூயார்க் பாரீஸ் எண்டு பேசுவான். எனக்கு அப்ப அவன் என்னை கூட்டிட்டுபோக சொர்க்கத்திலை இருந்து வந்தவன் மாதிரி இருந்தவன்...”

அவளுடைய மனதை அவன் கச்சிதமாக வாசித்துவிட்டிருந்தான். சிறிய தீவில் சிறுநகரத்தில் பிறந்து வெளியுலகை கனவுகண்டே வாழ்ந்த பெண். பிரச்சினைகள் எழுந்ததும் இன்னும் சிறிய உலகுக்கு வந்து சேர்ந்தாள். வெப்பம் உமிழும் காடு. அடிப்படைவசதிகள் கூட இல்லாத தங்குமிடம். முரட்டுச் சீருடைகளில் வியர்வையும் தூசியும் படிந்த போராளிகள். எங்கும் எப்போதும் கட்டுப்பாடுகள் பாதுகாப்பு ஏற்பாடுகள்... அவன் அவளுக்கு ஒளிமிக்க ஒரு வாக்குறுதியாக இருந்தான்

தாய்லாந்து போன இரண்டே வாரத்தில் அவன் அவளுடன் உறவு கொள்ள ஆரம்பித்துவிட்டிருந்தான். அவள் உள்மனத்தை அறிந்ததுமே அவளை சுதந்திரமாக தனக்காக இழுத்துக்கொண்டான். "பிடிச்சிருந்ததா இல்லையா எண்டு கூட எனக்கு தெரியவில்லை. அவனுக்கு சம்மதிக்கவில்லை எண்டா என்னை விட்டுவிட்டு போயிடுவான் எண்டு நினைச்சனான்".

அப்போதே அவன் தான் இந்திய உளவுத்துறை ஏஜெண்ட் என்று சொல்லிவிட்டிருந்தான். அவள் நம்பியதுபோல அவளுடன் உறவுகொண்டதும் அவளுக்கு அடிமையாக ஆகி அவளை வெளிநாட்டுக்குக் கூட்டிச்செல்லும் திட்டங்களில் அவன் இறங்கவில்லை. மாறாக பிடிக்காடுக்காமல் இருந்த பொன்னம்பலத்தாரை கரைக்க அவளை பயன்படுத்திக்கொண்டான். அவள் உதவியால் அவரிடம் நெருங்கினான். ஒரு கட்டத்தில் மேற்கொண்டு ஆயுதப்பரிவர்த்தனைகளை அவர் வழியாக நடத்துவதாக அவரிடம் சொன்னான். மெல்ல மெல்ல அவரை திசைதிருப்பி அவர் உளறச்செய்தான். அதை ஒவ்வொரு சொல்லையும் உளவுத்துறையும் இயக்கமும் பதிவு செய்து கொண்டிருந்தன.

சிக்கல் வந்ததும் அவரை இந்தியா கூட்டிக்கொண்டு வந்தவன் அவன்தான். எப்படியாவது காட்டில் இருந்து இந்தியாவுக்கு அவரைக் கூட்டிச் சென்றுவிடவேண்டும் என்று வைஜெயந்தி நினைத்தாள். அவள் அம்மாவுக்கும் அந்தத் திட்டம் பிடித்திருந்தது. இந்தியாவுக்கு வந்த பிறகுதான் எல்லாமே இந்திய உளவுத்துறையின் சதி என்று பொன்னம்பலத்தாருக்கு தெரிந்தது. ஆனால் வேறுவழியில்லை. அருண் அவளை திருமணம்செய்துகொள்வதை அவரால் தடுக்க முடியவில்லை.

"அவனுக்கு போர்ட்பிளையரிலை ஏற்கனவே ஒரு குடும்பம் இருந்தது. ரெண்டு குழந்தைகள் உண்டு...அதெல்லாம் தெரிஞ்சப்போ நான் அழுது சண்டை போட்டனான். அவன் பேசத்தெரிஞ்ச ராஸ்கல். அவன் பேச ஆரம்பிச்சவன் எண்டா அவன் சொல்லுறது எல்லாத்தையும் நம்பிடுவோம். என்னாலே ஒண்டும் செய்ய ஏலாது எண்டு தெரிஞ்சது. நாங்கள் ரோவிண்ட அடிமைகள் எண்டு...பிறகு எல்லாம் வேற மாதிரி ஆயிட்டுது. எங்களை இங்க கொண்டு வந்தவங்கள். அதுக்குப்பிறகு அவன் என்னை வந்து பாக்கவேயில்லை. அவனை டிவோர்ஸ் செய்யணுமெண்டு ரோ சொன்னவங்கள். நான் டிவோர்ஸ் செய்தனான்..."

பொன்னம்பலத்தார் உருவாக்கிய அமைப்பு ஒரு வலுவான போட்டி அமைப்பாக இருக்கும்பட்சத்தில் அதன்மீது இறுக்கமான பிடி இருக்கவேண்டும் என்பதற்காக

அருணாடன் வைஜெயந்திக்கு திருமணத்தை நடத்தி வைத்தார்கள். அது நடக்கவில்லை என்று ஆனதும் விவாகரத்து செய்து அவனை கொண்டு சென்றுவிட்டார்கள். நான்கு வருடங்களாக அவள் இங்கே காவல் வாழ்க்கையில் இருக்கிறாள். ”அப்பாவுக்கு என் மேலே கன கோபம். அவரை நான் லொக் பண்ணி விட்டனான் என்று சொல்லுவார். என்னை பாத்தாலே அவருக்கு பிடிக்கயில்லை”

நான் அவளுடைய முகபாவனைகளையே பார்த்துக் கொண்டிருந்தேன். அவளுடைய எல்லா அழகுகளையும் இழந்து உபயோகித்து வீசப்பட்ட பெண்ணிடம் மட்டுமே தென்படும் பரிபூரணமான கையறு நிலையில் இருந்தாள். நான் மிக அதிகமாகப் பார்த்த முகபாவனைகளில் ஒன்று இது. பெண்கள் வேறு எதை இழந்தாலும் தாங்கள் பெண்கள் என்பதே ஒரு ஆயுதம் என்றும் அந்த ஆயுதம் ஒரு கடைசிச்சேமிப்பு என்றும் உள்ளூர நம்பிக்கொண்டிருப்பார்கள். தூக்கி வீசப்பட்ட பெண்கள் முதலில் இழப்பது அந்த தன்னம்பிக்கையைத்தான். தனக்கு ஆண்மையில்லை என்று உணரும் ஆண் அடையும் மனவீழ்ச்சிக்குச் சமம் அது.

அப்போது நான் செய்யவேண்டியது என்ன என்பது தெளிவாகவே இருந்தது. ஆனால் நான் குளிர்ந்த கற்சிலை போல தெளிவாக அமர்ந்திருந்தேன். ”என்ற பிள்ளை இப்ப போர்டிங்கிலை படிக்குது...அதை நான் பாத்து ஒருவருஷம் ஆகுது...நான் எங்க போகவேண்டுமெண்டாலும் இவை பர்மிசன் குடுக்கணும்” என்றாள். சட்டென்று கைகளில் முகம்பொத்தி அழ ஆரம்பித்தாள். அவளுடைய விரல்கள் நடுவே இருந்து கண்ணீர் கசிந்து கொட்டிக்கொண்டிருந்தது.

நான் எழுந்தபோது என் நாற்காலி கிரீச்சிட்ட ஒலி என் நரம்புகளை அதிரச் செய்தது. நடுங்கிய கைகளால் நான் அவள் தலையை தொட்டேன். அவள் அப்படியே சாய அவள் தலையை என் தொடைமேல் அழுத்திக்கொண்டேன். அவள் என் இடுப்பைக் கட்டிக்கொண்டு கதறி அழ ஆரம்பித்தாள். நான் அவளை அப்படியே தூக்கி மார்புடன் இறுக்கிக் கொண்டேன். அவளுடைய கண்ணீர் ஈரமான முகத்தில் அழுகையால் தளதளத்த உதடுகளில் முத்தமிட்டேன்.

அவள் என் உடலுடன் இணைந்துகொண்டு நடு நடுங்கினாள். என் மார்பில் தன் முகத்தை வைத்து உரசினாள். பரபரப்படைந்த நாய்க்குட்டி போல இருந்தாள். சில கணங்களில் எங்கள் உணர்ச்சிகள் கரைந்தழிய நாங்கள் ஒருவரை ஒருவர் உடலாக உணர ஆரம்பித்தோம். பின்பு இருவரும் படுக்கையில் இரு ஆதி மிருகங்கள் போல உறவுகொண்டோம். ”டோண்ட் லீவ் மீ டோண்ட் லீவ் மீ... அ யம் அலோன்” என்று அவள் புலம்பிக்கொண்டிருந்தாள். ஒருகட்டத்தில் அவள் கண்களில் பனிப்படலம்

படர மொழி குழறலாகவும் முனகலாகவும் மாற நான் என் காமத்தை மட்டுமே உணர்ந்துகொண்டிருந்தேன்.

பின்பு நான் மல்லாந்து கைகளால் துழாவி டிராயரில் இருந்து என் சிகரெட் பாக்கெட்டை எடுத்து ஒன்றை உருவி பற்றவைத்துக்கொண்டேன். சுருண்டு குழந்தை போலப்படுத்திருந்த அவள் "அம்மான், எனக்கும் ஒண்டு குடுங்க" என்றாள். நான் ஒரு சிகரெட்டை அவளுக்குக் கொடுத்தேன். அவள் என் சிகரெட்டில் இருந்து அதைப் பற்றவைத்துக்கொண்டாள்.

"சிகரெட் பிடிப்பீரோ?" என்றேன். "இல்லை...சும்மா" என்றபின் புகையை வாய்க்குள் வைத்து உடனே விட்டாள். "சிலசமயம் கிளப்பிலை இழுப்பேன்...ஆனா புகையை உள்ளே விடையிலே எனக்கு இருமல் வரும்" "பிறகு எதுக்கு பிடிக்கிறது?" "சும்மா...பேஷன்தானே? கிளப்பிலை எல்லா லேடஸும் பிடிப்பவங்கள்.."

இருவரும் மௌனமாக சிகரெட் பிடித்தபடி அவரவர் சிந்தனைகளில் ஆழ்ந்திருந்தோம். அவள் சட்டென்று "அம்மான், உங்க கையிலே கன் இருக்கோ" என்றாள். நான் மன அதிர்வை முகத்தில் காட்டாமல் "இல்லை" என்றேன். "நான் ஒரு கன் குடுக்கிறன்" என்றாள். என் வேட்டைநாய் அவள் போட்ட தடத்தைத் தாண்டி முன்னால் பாய்ந்துவிட்டிருந்தது. இருந்தாலும் சாதாரணமாக "எதுக்கு?" என்றேன்

அவள் என்னை பார்க்காமல் "அம்மான், நீங்கள் அப்பாவைக் கொல்ல ஏலுமோ?" என்றாள். அச்சொற்றொடரின் அபாரமான நிர்வாணாத்தன்மையைத்தான் நான் சற்றும் எதிர்பார்த்திருக்கவில்லை. சிகரெட் என் வயிற்றின்மீது விழுந்தது. நான் அதை திரும்ப எடுத்தேன். என் விரல்கள் நடுங்கவில்லை, முகம் சாதாரணமாக இருந்தது "என்னெண்டு கேக்கிறீர்?" என்றேன். "நல்லா யோசிச்சுப்போட்டுத்தான் சொல்லுறன்... நீங்கள் என் அப்பாவைகொல்ல ஏலுமோ?"

நான் 'கொண்டு போட்டு?' என்றேன். அவள் குழம்பி "எங்கயாவது தப்பி ஓடிப்போயிடுங்கோள். நான் உங்களுக்கு கனக்க பணம் குடுக்கிறன்...யூரோப்புக்கு ஓடிப்போயிடுங்கோள்...." தெளிவான சிறுமிக் கண்களால் என் கண்களைப் பார்த்து " நீங்கள் இயக்கத்திலை இருந்திருக்கிறியள்.. உங்களுக்கு ஆக்களை தெரிஞ்சிருக்கும்..."

"எதுக்கு கொல்லணும்?" என்றேன் சிகரெட் புகையை தட்டியபடி. "அப்பா சாகாம இந்த ஆட்டம் முடியாது. இது ஆரம்பிச்சு எட்டுவருஷம் ஆகுது அம்மான். ஒரு ஆயுள்தண்டனை எண்டாக்கூட அது இங்க பன்னிரண்டுவருசம்தான்... ராஜீவைக்

கொலைசெய்தவங்களுக்குக்கூட இங்க ஆயுள்தண்டனைதான் குடுத்திருக்கினம். ஒண்டும் செய்யாம நாங்க ஏன் ஆயுள்தண்டனை அனுபவிக்கோணும்?”

‘அதற்காக என்ன?’ என்ற முகபாவனையுடன் நான் அவளையே பார்த்தேன். அவள் சொல்லிக்கொண்டே சென்றாள். இந்த விளையாட்டிற்கு ஒரே முடிவுதான் இருக்கமுடியும். பொன்னம்பலத்தார் கொலைசெய்யப்படுவது. அதற்காகத்தான் இயக்கம், இந்திய அரசு எல்லாருமே காத்திருக்கிறார்கள். இந்திய அரசு அவரை அவர்கள் கொலைசெய்தால்கூட நல்லதுதானே என்ற முடிவுக்கு எப்போதோ வந்துவிட்டது. எல்லாருமே அர்த்தமில்லாமல் காத்திருக்கிறார்கள்.

பொன்னம்பலத்தார் அவரது முட்டாள்தனத்தின் விலையைக் கொடுக்கட்டுமே என்றாள் வைஜயந்தி. அவர் உயிர்வாழ வாய்ப்பே இல்லை. கோமாவில்கிடக்கும் நோயாளி பிழைக்கமாட்டார் என்று தெரிந்து அவரைக் கொல்வதுபோன்றதுதான் அவரை கொல்வது. நான் அவரைக் கொல்லவெண்டியதில்லை. அவரைக் கொல்வது இயக்கம் நினைத்திருப்பதுபோல கடும் சவால் அல்ல என்று அவர்களுக்கு எவ்வகையிலாவது தெரிவித்தாலே போதும்.

மிக வேகமாக நான் அவளிடமிருந்து பின்வாங்கிக் கொண்டிருந்தேன். அவளுடன் இணைந்த அந்தக் கணங்களில் நான் உணர்ந்த ஒன்று இருந்தது, அவள் எனக்குள் இருந்த பொற்புகையால் வரையப்பட்ட அந்த இளமைக்காலப் பெண்ணோவியம் அல்ல. அவள் வெறும் சதை, வெறும் பெண். அவ்வளவுதான். ஆனால் அக்கணங்களில் அந்த நினைப்பே என்னை இறுக்கமேறச்செய்திருந்தது. இப்போது ரயிலில் அல்லது திரையரங்கில் ஒவ்வாத ஒருவர் வந்து நம் தோள்தொட்டு அமர்ந்திருப்பதை உணர்ந்ததுபோலிருந்தது.

நான் எதையாவது பேசியாகவேண்டுமென்ற இடத்தை அடைந்தபோது ”அதுக்காக...அவர் உன் அப்பா இல்லியா?” என்றேன். அவள் ”நான் நல்லா யோசிச்சாச்சு. எனக்கு வேற ஒரு வழியும் தெரியயில்லை... இவர் இருக்கிற வரைக்கும் இயக்கம் எங்களை விடாது. நான் இங்காலை வந்த சமயத்திலே உங்ககிட்ட எல்லாத்தையும் சொல்லிட்டு யூரோப்புக்கு போறதுக்கு உதவிசெய்யுங்க அம்மான் எண்டு கேக்கவேண்டுமெண்டுதான் வந்தனான். ஆனா சட்டுன்னு நினைச்சப்ப நாங்க எங்கயுமே போக ஏலாது எண்டு தெரிஞ்சுபோச்சு.... ”

”கொலை செய்றதெண்டால் அவ்ளவு சின்ன விஷயமெண்டு நினைக்கிறீரோ?” என்றேன். என் குரலில் என்னையறியாமலேயே ஒரு சின்ன நக்கல் கலந்தது. அவள் ”இல்லை...நீங்க கொலைசெய்யவேண்டுமெண்டு சொல்லயில்லை. நீங்க

எப்டியாவது இயக்கத்திலை இருந்து ஆரையாவது இங்காலை வர ஏற்பாடு செய்தாப்போருமே...இயக்கத்துக்கு இங்க வாரயிக்கு நீங்க ஹெல்ப் பண்ணினா போரும். அவை இவரை கொல்லத்தானே இருக்கினம்?"

நான் அவளைக் கூர்ந்து பார்த்தபின் "இயக்கத்துக்கு இப்ப நான்தான் துரோகி...அவை என்னைத்தானே முதலிலே போடுவினம்?" என்றேன். அவள் முகம் கணக்குக்கு விடைதெரியாத பள்ளிக்குழந்தை போல தத்தளித்தது. பின்பு சிறிய மூளைக்காரர்கள் ஒருசிக்கலில் செய்வதைப்போல அப்படியே வந்தவழியே பின்வாங்கிச் சென்று "தெரியயில்லை...எனக்கு சொல்லவேண்டுமெண்டு தோணிச்சு, சொன்னான்" என்றாள்.

ஆனால் சட்டென்று விசும்பி விசும்பி அழ ஆரம்பித்தாள். அவளுடைய சிறிய வெளிறியமுலைகள் அழுகையில் அதிர அவற்றின்மேல் கண்ணீர்த்துளிகள் விழுந்தன. நான் மெல்ல அவளை அணைத்தபோது அவள் என்னை உதறி "விமோசனமே இல்லை... இங்கேயே சாகனுமெண்டு விதியிருக்குஇப்படியே செத்து செத்து வாழுறதைக்காட்டிலும் சூசைப் பண்ணிக்கிட்டு போகலாம்... ஆனா என்ர பிள்ளை..." உதட்டைக் கடித்து அழுகையை அடக்கி அடக்க முடியாமல் விசும்பி "என்ர பிள்ளை அனாதையா வளருது... ரோட்டிலே போறவள்லாம் பிள்ளைய நெஞ்சில அணைச்சுகிட்டு இருக்கா..என்ர பிள்ளைய என்னால தொடக்கூட முடியேல்ல...."

நான் அவளை இழுத்து என் உடலுடன் சேர்த்து இறுக்கிக்கொண்டேன். அவள் உதடுகளை கவ்வி அவளை அமைதிப்படுத்தினேன். இறுக்கமிழந்து மெல்ல மெல்ல அவள் தளர்ந்ததும் விட்டு விட்டு அவள் முகத்தை கையால் தூக்கி "எல்லாம் நான் பாத்துக்கிடுறன்... எல்லாம் சரியாயிடும்" என்றேன். "சும்மா சொல்றியள்" என்றாள், ஆனால் திமிறவில்லை. நான் அவளிடம் மெல்ல "செஞ்சு போடுவம்...ஆளிருக்கு" என்றேன்

அவள் சட்டென்று உலுக்கிக் கொண்டு திமிறி விலகி, உதிரம் வழிந்து வெளிறிய முகத்துடன் "நம்ம மேலே சந்தேகம் விழுந்துபோடுமே?" என்றாள். "நாம இங்கேயே இருந்தா எந்த சந்தேகமும் விழாது... என்னை மட்டும் விசாரிப்பவங்கள். ஆனா என்னை இங்கே கொண்டுவந்தது ரோ. அதனாலே அதிகம் விசாரிக்க மாட்டாங்க...ஆறுமாசத்திலை எல்லாம் சரியாயிடும்" என்றேன்.

அவள் நடுங்கிக்கொண்டே இருந்தாள். முகம் மேலும் மேலும் வெளிறி ஆங்காங்கே சிவப்புத்திட்டுகள் தெரிந்தன. அவள் இதயத்தின் துடிப்பை கழுத்தின் பச்சை

நரம்பில் கழுத்துக்குழியில் காண முடிந்தது. வெண்சருமத்திற்கு அடியில் கழுத்திலிருந்து முலை நோக்கிக் கிளைவிரித்து சென்ற பச்சைநரம்பில்கூட அந்தத் துடிப்பு தெரிந்தது. கண்களை மூடி ஒரு நிமிடம் சிந்தித்துவிட்டு "ஓ, டெரிபிள்" என்றாள்.

"நீ இதை மறந்திடு... ஒண்டுமே தெரியயில்லை எண்டு நினைச்சுக்கொண்டு பேசாம இரு" என்றாள். அவள் என் மேல் மெல்ல சாய்ந்து "அம்மான், இப்பி ஒரு வாழ்க்கை நமக்கெல்லாம் ஏன் வாய்ச்சுது? இங்காலை இருக்கிற எல்லா பெட்டையளும் எவ்வளவு ஈஸியான "லை·பிலே இருக்கினம்... அவைக்கு ஒண்டுமே தெரியாது..." என்றாள். நான் அவள் தலையைக் கோதினேன்.

"அம்மான் ஒண்டு சொல்லுறன், இந்த நரகத்திலை இருந்து வெளிக்கிட்டா நீங்க எங்க கூப்பிட்டாலும் நான் வாறன்..." என்றாள். "அப்பா இருக்கையிலை ஒண்டும் நடக்குமெண்டு நினைக்க வேண்டாம். அப்பா பழைய ஆள்." நான் அதற்கு பதில் சொல்லாமல் அவளை முத்தமிட்டேன்.

அவள் கைகள் என்னுடைய தொடையில் இருந்த வடுவைத்தீண்டின. "உள்ள குண்டு இருக்குதானே?" என்றபடி அவள் அந்தக் காயம் மேல் தன் மெல்லிய விரலை வைத்தாள். அவள் உடல் சிலிர்ப்பதை கழுத்தில் மயிர்க்கால்கள் புள்ளிகளாக ஆவதை உணர்ந்தேன். "யூ ஹேவ் பெய்ன்?" நான் இல்லை என்று தலையசைத்தேன். அந்த வடுவை அழுத்தினாள். அவளுடைய நடுங்கும் விரல் அந்தவடுவை வருடியது.

நிமிர்ந்து "ஸோ யூ ஆர் லோடட்..." என்றாள். என் கண்கள் மாறிவிட்டன. நான் நினைத்த அதே சொற்கள். அவள் நான் நினைத்ததுபோல அத்தனை தட்டையான பெண் அல்ல, அவளுக்குள் நான் இன்னமும் அறிந்திராத ஆழம் இருக்கிறது. அவளை என்னுடைய காமம் மறைத்திருக்கிறது. ஆனால் அதற்கப்பால் சென்று அவளைப்பார்க்க என்னால் இயலுமென்று படவில்லை. காமத்தை கடந்து சென்று பெண்ணைப் பார்க்க எந்த ஆணாலும் முடியாதென்று தோன்றியது. அவள் என் கண்களைக் கவனித்தாள் என்ற எண்ணம் எனக்கு ஏற்பட்டதும் கண்களை திருப்பிக்கொண்டேன்.

அவள் மேலே முகத்தைத் தூக்கியபோது மார்புகள் என் காலில் பட்டன. அந்த மென்மையால் கிளரப்பட்டு நான் அவளை அள்ளி எடுத்துக்கொண்டேன். பெண் தனக்குள் கொந்தளிக்கும் எந்த மனஎழுச்சியையும் காமமாக ஆக்கிக்கொள்வாள். அவள் வெறியுடன் மூச்சு சீற என்னுடன் ஒட்டிக்கொண்டாள். பெண்ணை தன்

தலைக்குமேல் சென்ற வெள்ளம் என்று தன்னை சுழற்றிச்செல்லும் காட்டாறு என்று ஆண் நினைக்கும் தருணங்களில் ஒன்று அது.

பின்பு நாங்கள் அவரவர் உலகங்களில் படுத்திருந்தோம். மென்மையான, வெளிப்பிரக்ஞை வழுவாத தூக்கம். நான் அவளுடைய பெருமூச்சு ஒலிகேட்டு மெல்ல அசைந்தேன். அவள் எழுந்து தன் உடைகளை அணிந்துகொள்ளும் ஒலியை கேட்டுக்கொண்டு கண்களைத் திருப்பாமல் படுத்திருந்தேன். அவள் மெல்ல கதவைத்திறந்து வெளியேறினாள். ஒரு சொல்கூடப் பேசாமல் அவள் சென்றது விசித்திரமானதாகவும் இயல்பானதாகவும் ஒரேசமயம் தோன்றியது எனக்கு.

15

வைஜெயந்தி என் அறையை விட்டுச் சென்றதும் நான் எதையோ உணர்ந்தேன். எதை என்று அப்போது பிரித்தறியவும் முடியவில்லை. ஆகவே நிலைகொள்ளாமல் என் அறைக்குள் சுற்றி வந்தேன். எதையோ தேடினேன். எதையென்று என்னால் உணர முடியவில்லை அப்போது. உண்மையில் என் உணர்வுகள் கலங்கிக் குழம்பியிருந்தன. கொஞ்சம் நிதானத்தில் இருந்திருந்தால் நான் தேடுவதென்ன என்று எனக்கு எளிதில் புரிந்திருக்கும் – ரகசிய ஒலிப்பதிவிகளை.

படுக்கையில் மல்லாந்துகொண்டு சொற்கள் கரைந்து ஒரு வழுக்கும் பரப்பாக மாறிவிட்டிருந்த மனத்துடன் நான் கண்ணயர்ந்துவிட்டேன். எப்போதோ விழித்துக்கொண்டபோது டாபர்மான் நாய் குரைத்துக்கொண்டிருந்தது. சாதாரணமான குரைப்பு, அது எப்போதுமே வேட்டை மனநிலையில் இருக்கிறது. வேட்டைக்கார மிருகங்களுக்கு நல்ல தூக்கம் இல்லை. ஏனென்றால் அவை தனித்தவை. பலவீனமானவையென்றாலும் வேட்டையாடப்படும் மிருகங்களே நன்றாகத் தூங்குகின்றன. காரணம் அவை மந்தையாக இருக்கின்றன. இயற்கையின் குரூரமான விதியொன்றால் அவை வேட்டைக்கார மிருகங்களைவிட குறைவான அறிவுள்ளவையாக வடிவமைக்கப்பட்டிருக்கின்றன.

காலையில் கண்விழிந்தபோது முதலில் வந்த நினைப்பு ‘ஒலிப்பதிவிகள்’ என்ற சொல்லாக இருந்தது. ஏன் என்று குழம்பி துழாவிய மனம் நேற்றிரவை நினைத்துக்கொண்டு ஜில்லிட்டது. வைஜெயந்தியின் சொற்களில் அதற்கான குறிப்பு இருந்தது. அதை என் ஆழம் கண்டுகொண்டிருந்தது. ஆனால் எங்கே எச்சொற்களில்? லோ யூ ஆர் லோடட்? ஆனால் அதை அவள் சாதாரணமாகத்தான்

சொன்னாள். அவளுக்கு கண்டிப்பாக ஏதோ ஊகமிருக்கிறது. அவள் அதனால்தான் என்னைத்தேடி வந்தாள்.

நான் என் அறையைச் சோதனைபோட ஆரம்பித்தேன். அறையைச் சோதனைபோட முறைப்படிப் பயின்றவன் நான். உள்ளுணர்வு சொல்லும் இடங்களை முதலில் நிதானமாகச் சோதனையிடவேண்டும். நாம் தேடும் பொருளுக்கு ஒரு வடிவத்தை ஏற்கனவே கற்பனை செய்துகொண்டிருக்கக் கூடாது, அது வேறு வடிவில் கண்ணெதிரே இருந்தால்கூட நாம் கவனிக்க மாட்டோம். அதற்கும் உள்ளுணர்வையே நம்பவேண்டும், தவறாமல் அது வழக்கத்துக்கு மாறான பொருளைக் காட்டிக் கொடுத்துவிடும்.

நான் பெருமூச்சுடன் அமைதியானேன். என் அறையில் கண்டிப்பாக எந்த உளவுப்பதிவியும் இல்லை. நிதானமாக கட்டிலில் அமர்ந்து நான் பார்த்த இடங்களை மீண்டும் மனதில் ஓட்டிப்பார்த்தேன். கண் காணாத எதையாவது ஆழ்மனம் கண்டிருந்தால் அது மெல்ல உறுத்திக் கோண்டே இருக்கும். மனதை அரைக்கவனத்துடன் பராக்குபார்க்க விட்டால் அகமனம் அதை மட்டும் காட்டிக்கொடுத்துவிடும்.

பெருமூச்சுடன் எழுந்து கழிப்பறைக்குச் சென்று அமர்ந்தேன். உடனே என் உள்ளுணர்வு சொன்னது, எங்கே ஒலிப்பதிவி இருக்கிறது என்று. நான் எழுந்து அந்த அறையை மெல்ல தேடினேன். நான் ஒவ்வொரு நாளும் கையாண்டு வந்த பொருளில், கழிப்புத்தொட்டியின் நீர்தேக்கியின் விசையின் அடியில் சிறிய பட்டாணிக்கடலை அளவுள்ள மின்னணு ஒலிவாங்கி இருந்தது.

கழிப்பறைபீங்கான்மேல் அமர்ந்து என் குடலில் இருந்து செல்போனை எடுத்து இயக்கினேன். அதில் எந்தச் செய்தியும் இல்லை. அதை திரும்ப வைக்கப்போனவன் அரைக்கணம் சிந்தித்தபின்பு அதை மீண்டும் நன்றாக உறைக்குள் கட்டி அந்தக் கழிப்பறையின் நீருக்குள் போட்டேன். . கனமான பொருள் நீரில் எம்பிச் செல்வதில்லை. கிருமிநாசினி கலந்த நீல நிற நீருக்குள் அது தெரியவுமில்லை.

கைத்துப்பாக்கியை எடுத்துக் கொண்டு சில கணங்கள் சிந்தித்தபின் அதை அலட்சியமாகப் போடுவது போல டிராயருக்குள்ளேயே போட்டுவிட்டேன். அதை எனக்கு பொன்னம்பலத்தார் தரும்போது காரில் டிரைவர் இருந்தான்.

எழுந்து வெளியே வந்து ஒரு சிகரெட் பற்றவைத்துக்கொண்டு இருந்தபோது கதவில் மெல்லிய முட்டு கேட்டது. அதை எதிர்பார்த்துக்கொண்டிருந்ததை கேட்டகணம் தெளிவாக உணர்ந்தேன். சட்டையை சரியாக்கி தலையை கையால் கோதியபின்

கதவைதிறந்தேன். ராவ் பெரிய முகத்தில் பெரிய பற்கள் தெரிய சிரித்தபடி ”நமஸ்தே ஸாப்” என்றான். நான் ”நமஸ்தே ராவ், எப்படி இருக்கிறாய்?” என்றேன். ”நன்றாக இருக்கிறேன். எங்கள் பாஸ் உங்களை அழைத்து வரச்சொன்னார்” என்றான். என் மூளையில் மொத்த ரத்தமும் சென்று அழுந்தினாலும் முகம் இறுக்கமாகவே நீடித்தது. ”ஓ” என்றேன்

”நீங்கள் உடையணிந்து வரலாம். அவசரமில்லை” என்றான் ராவ். நான் நிதானமாக உடைகளை அணிந்துகொண்டேன், நான் உடையணிவதை அவன் கூர்மையாகப் பார்த்துக்கொண்டு நின்றான். ”வாருங்கள்” என்று சொல்லி முன்னால் செல்ல கைகாட்டினான். நான் நடந்தபோது அவன் என் பின்னால் கால்சட்டைப்பைக்குள் கைகளை விட்டுக்கொண்டு கனத்த பூட்ஸ்கள் ஒலிக்க நடந்து வந்தான்.

அவன் என்னை பங்களாவுக்குள் கூட்டிச்செல்வான் என்று நினைத்தேன். ஆனால் பக்கவாட்டில் கொண்டுசென்று அங்கே நின்ற கருப்பு குவாலிஸ் காருக்குள் ஏறும்படிச் சொன்னான். அதற்குள் முன் இருக்கையில் டிரைவரைத்தவிர ஒருவர் இருந்தார். சந்தன நிற முழுக்கைச் சட்டை போட்டிருந்த நடுவயது மனிதர். ராணுவ அதிகாரிக்குரிய தோற்றத்துடன் இருந்தார்.

நான் உள்ளே நுழைந்து அமர்ந்துகொண்டதும் ராவ் என்னருகே அமர்ந்தான். கார் கிளம்பி இரவுக்காற்று உதிர்த்த சருகுகள் குவிந்திருந்த குளிர்த சாலைவழியாக மொறுமொறுவெனச் சென்றது. காவல்ராணுவத்தினரை நோக்கி டிரைவர் கையாட்டியதும் அவர்கள் மெல்ல சல்யூட் அடித்து அனுமதித்தார்கள். கார் மெல்ல வேகமெடுத்து சீறி சிறியபல சாலைகளை தாண்டி ஒரு பெரிய கேட்டை அணுகியது.

அடையாள அட்டையைக் காட்டி கேட்டைத் திறந்ததும் உள்ளே இருந்த மஞ்சளான பழைய பிரிட்டிஷ் கட்டிடம் நோக்கிச் சென்ற கார் அதன் முன்பக்கத்தை விலக்கி பக்கவாட்டில் சென்று போகன்வில்லா மரத்துக்கு அடியில் நின்றது. ”வாருங்கள்” என்றான் ராவ். நான் பேசாமல் இறங்கிக் கொண்டேன்.

என்னை உள்ளே அழைத்துச் சென்றார்கள். மரத்தட்டிகளால் பிரிக்கப்பட்ட சிறிய அறைகள். சில தட்டிகளில் அரசு அறிவிப்புகள் பசையால் ஒட்டப்பட்டு கத்தையாக தொங்கி காற்றின் ஈரப்பதத்தால் நழுத்து பின் காய்ந்து அப்பளக்கட்டுபோல விளிம்பு பிரிந்து நின்றன. நிறைய பழைய பழுப்புநிறக் கோப்புகளை தரையில் குவித்து வைத்திருந்தார்கள். துருப்பிடித்த நான்கு நாற்காலிகளில் பழைய கோப்புகள் கனத்து சரிந்திருந்தன.

என்னை கூடம்போன்ற அறைக்குள் கொண்டுசென்றார்கள். அங்கே என் உடைகளைக் கழட்டச்சொல்லி இளநீலநிறமான தொளதொளப்பான வேறு உடைகள் கொடுத்தார்கள். நான் அவற்றைப் போட்டுக்கொண்ட கணம் முதல் என்னை கைதியாக உணர ஆரம்பித்தேன். என்னை எக்ஸ்ரே கருவிக்குக் கீழே படுக்கவைத்தார்கள். ஸ்கேனரால் என் உள்நுறுப்புகளைச் சோதனையிட்டார்கள்..

அதன்பின் ஒரு பழைய அறைக்குள் என்னைக் கொண்டு சென்று அங்கிருந்த நாற்காலியில் அமரச் சொன்னார்கள். அந்த அறையின் கூரை மிக உயரத்தில் தேக்குமர உத்தரங்களுடன் இருக்க அதிலிருந்து தொங்கிய கம்பியில் மின்விசிறி கறக் கறக் என்று சுழன்றது. அந்த அறையின் சன்னல்களின் கதவுகள் பிரிட்டிஷ்பாணியில் மேலே எம்பித்திறக்கும் பலகைச்சில்லுகள் அடுக்கப்பட்டவை. அவற்றின் மீது கட்டை அறைந்து மூடி இறுக்கியிருந்தார்கள். காற்றுப்போக்கியின் மேலே இருந்த கண்ணாடிக்கதவுகளுக்கு கரிய தாள் ஒட்டியிருந்தார்கள். தரையில் விரிக்கப்பட்டிருந்த சிவப்புநிறமான பழைய விரிப்பு ஆங்காங்கே கிழிந்திருந்தது. தூசவாடை, மட்கிய காகிதங்களின் வாடை, பக்கவாட்டுச்சுவரில் ஒரு பழைய இந்திராகாந்தி படம்.

ராவ் என்னருகே நின்று கொண்டிருக்க, மற்றவர் பக்கவாட்டு நாற்காலியில் அமர்ந்துகொண்டு தன் செல்போனை எடுத்து எதையோ பார்க்க ஆரம்பித்தார். சில நிமிடங்கள் கழித்து கதவு கிரீச்சிட்டு திறக்க ஒரு நடுவயது மனிதர் உள்ளே வந்தார். ஒல்லியான, மீசையற்ற மனிதர். அவரது கடுமையான உணர்ச்சியற்ற கண்கள் மட்டும் இல்லையென்றால் அவர் சென்னையில் ஒரு சைவ ஓட்டலில் கணக்கு எழுதுபவர் என்று சொல்லிவிட முடியும். உள்ளே செலுத்தப்பட்ட முழுக்கைச் சட்டை, கச்சிதமாக பித்தான்கள் போடப்பட்ட சட்டைக்கைகள். மடிப்பு கலையாத கால்சட்டை, சிவப்புநிறமான ஷீ.

தன் பையில் இருந்து செல்போனை எடுத்து நேரம் பார்த்துவிட்டு நேராக இருந்த நாற்காலியில் அமர்ந்துகொண்டார். விரைபபன நேரான தோள்கள். பக்கவாட்டில் இருந்த அதிகாரி செல்போனை அணைத்து சட்டைக்குள் வைத்து விட்டு முழங்கைகளை மேஜைமேல் ஊன்றிக்கொண்டார்.

”வெல், உங்க பேர் சார்லஸ் என்கிற சாந்தன் இல்லியா?” என்றார். நான் தலையை அசைத்தேன். அவர் மென்மையாகப் புன்னகை செய்து ”நான் சாந்தன்னு சொல்லிக்கிறேன். இட் இஸ் கம்பர்ட்டபிள் பர் மி.. ” என்றார். நான் அவரையே

பார்த்தேன். அவர்தான் நான் அதுவரை நேரில் சந்தித்த மனிதர்களிலேயே அபாயகரமானவர் என்று என் உள்ளுணர்வு சொல்லியது.

”மை நேம் இஸ் சுவாமி. சுமாமிநாதன்...” என்றார். அவர் அனேகமாக ராவின் துணைஇயக்குநர்களில் ஒருவர் என எண்ணிக்கொண்டேன். ”தமிழிலே பேசிக்குவோமே. ஸ்ரீவஸ்தவா கேன் ஆல்ஸோ ஸ்பீக் டமில்...” ஸ்ரீவஸ்தவா புன்னகை செய்தார். நான் தலையசைத்தேன்.

”நீங்க விஷயம் தெரிஞ்ச ஆள். எதனால் நாம சந்திச்சிருக்கோம்னு இதுக்குள்ள ஊகிச்சிருப்பீங்க” நான் தலையசைத்தேன். வைஜெயந்தியின் உடலில், அனேகமாக ஏதேனும் நகையில், ஒலிப்பதிவி இருந்திருக்கும். என் ஊகத்தை அறிந்தவர் போல அவர் புன்னகையுடன் காதுமடலைத் தொட்டுக் காட்டினார்.

”ஸோ, இப்ப நாங்க கேக்க விரும்பற கேள்வியும் உங்களுக்கு தெரிஞ்சிருக்கும்...” என்றார். நான் பேசாமல் இருந்தேன். ”சொல்லுங்க” என்றார் மீண்டும். நான் தொண்டையைக் கனைத்து ”இந்தமாதிரி டிப்ளமாட் கேள்விக்கெல்லாம் நான் பதில் சொல்ல ஏலாது...என்ன கேள்வியெண்டால் கேளுங்கோ” என்றேன்.

”சரி, வைஜெயந்தி எதனாலே உங்க கிட்ட வந்து அந்த கோரிக்கையை வைச்சா? நீங்க அவள் கிட்ட சொன்னதை நாங்க பெரிசா நினைக்கலை. பொதுவா அந்த நேரத்திலே அப்பி ஒரு வார்த்தையை விடாத ஆம்பிளை கிடையாது. எங்களுக்கு தேவையான பதில் ஏன் உங்ககிட்ட அப்பி கேக்கணும்னு அவளுக்கு தோணிச்சு? நீங்க அவகிட்ட நெருக்கமா பழகியிருக்கீங்க. உங்க பேச்சிலே நடத்தையிலே ஏன் சிலசமயம் உள்ளுணர்வாக்கூட அவளுக்கு ஏதோ க்ளூ இருந்திருக்கு...”

”அதை நான் எப்பி சொல்ல ஏலும்? அவ கிட்டயே கேளுங்க” என்றேன். அவர் புன்னகை மாறாமல் ”தட் இஸ் நாட் த ஆன்ஸர்...” என்றார். ”எங்களுக்கு உங்க மேலே எப்பவுமே சந்தேகம்தான். கடல்தாண்டி வரக்கூடிய யார்மேலேயும் சந்தேகம்தான். உங்களை நாங்க சந்தேகப்பட்டதனாலத்தான் நீங்க டெல்லிக்கே வந்தீங்க...”

என்னுள் ஒரு மெல்லிய சிலிர்ப்பு ஓடியது. நான் ஒரு பொறி, மிக நுட்பமான பொறி. என்னுடன் இங்கே யார் தொடர்புகொள்கிறார்கள் என்று வேவுபார்த்திருக்கிறார்கள். அதற்காகவே என்னை இங்கே கொண்டுவந்து சேர்த்திருக்கிறார்கள். அதற்காக பொன்னம்பலத்தாரின் உயிரை சாதாரணமாக பணயம் வைத்து ஆடியிருக்கிறார்கள்.

நான் புரிந்துகொண்டதை அவர் புரிந்துகொண்டதுபோல ”உங்ககிட்ட யாருமே தொடர்பு வைச்சுக்கலை. இப்ப இந்தக்குட்டி. ஷி இஸ் எ பிச், தட் வி நோ வெரி வெல்... அவளுக்கு இங்கே இருந்து தப்பிப்போகணும். ஷி வாஸ் ஈவன் ஸ்லீப்பிங் வித் தட் ஒல்ட் பாஸ்டர்ட் சிவதாசன்... அவளுக்கு வேற எதுவுமே தேவையில்லை இப்ப. அதுக்காக அவள் என்ன வேணுமானாலும் செய்வாள்...”

நான் ”அவ அதுக்காகத்தான் எங்கிட்ட வந்தவள். எங்கிட்ட அதைத்தான் கேட்டவள். நான் சரி எண்டு சொன்னவன்..” அவர் கண்களைப் பார்த்து ”அவளை கூட்டிக்கொண்டு யூரோப் போகலாமெண்டு நினைச்சனான்” என்றேன். சொல்லி முடிப்பதற்குள் பின்னால் நின்றிருந்த ராவ் தன் கையில் இருந்த ஒரு சிறு கருவியை என் புஜங்களில் வைத்து அழுத்தினான். அது பழுக்கச்சூடான ஒரு ஊசியை என் தசைக்குள் செலுத்த என் தசைகள் எதிர்விசை கொண்டு துள்ள நான் பற்களைக் கிட்டித்துக்கொண்டேன். ஒருகணத்தில் என் வாயில் இருந்து ஒரு முனகல் மட்டும் வெளிவந்தது.

கையை அசைத்து அதை நிறுத்திய சுவாமி அதே பாவனையுடன் ”லூக், நாங்க ரொம்பவே டார்ச்சர் செய்வோம். உங்க இயக்கமளவுக்கே எங்களுக்கும் டார்ச்சர் தெரியும்..” மெல்ல உதடுகள் வளையும் சிரிப்புடன் ”வித்தவுட் டார்ச்சர் தேர் இஸ் நோ பவர், ஐ மீன் எனி பவர்” என்றார்.

”நான் டார்ச்சருக்கு பயப்படயில்லை” என்றேன். ”ஆனா எனக்கு வேற ஒண்டும் சொல்றதுக்கு இல்லை... நான் அங்காலை இருந்து தப்பித்தான் இங்க வந்தனான். எனக்குத்தெரிஞ்ச தொழில் இதுதான் எண்டு இதைச் செய்யுறன். நான் எப்படியாவது உயிர்பிழைச்ச வாழணும் எண்டு நினைக்கிற ஒரு மனுஷன்...வேற ஒண்டுமே சொல்றதுக்கு இல்லை”

”இதைக் கேளுங்க” என்றபடி தன் பையில் இருந்த சிறு ஒலிப்பதிவியை எடுத்து மேஜைமேல் வைத்தார் சுவாமி. ”சில வாக்கியங்கள் சரியா வந்து விழுந்திருக்கு” என்றார். அதில் இருந்து துண்டுகளாக வைஜயந்தியின் குரல் ஒலித்தது. ”நீங்கள் இயக்கத்திலை இருந்திருக்கிறியள்.. உங்களுக்கு ஆக்களை தெரிஞ்சிருக்கும்...” இரு சொற்றொடருக்கு இடையே இருந்த தயக்கமான இடைவெளி அவள் உண்மையில் சொல்லவந்தது அந்த இரண்டாவது சொற்றொடரை அல்ல என்று தெளிவாகவே காட்டியது.

நான் அவரது கண்களைச் சந்தித்தேன். மனிதக் கண்களை எதிர்கொள்ளாத மிருகத்தின் கண்கள் போலிருந்தன. ”நீங்க எப்படியாவது இயக்கத்திலை இருந்து

ஆரையாவது இங்காலை வர ஏற்பாடு செய்தாப்போருமே...இயக்கத்துக்கு இங்க வாரயிக்கு நீங்க ஹெல்ப் பண்ணினா போரும்.” என்றாள் வைஜெயந்தி. அந்த இரு சொற்றொடர் நடுவிலும் மீண்டும் அந்த இடைவெளி.

”அவளுக்கு தெரியும்” என்றார் சுவாமி ”அவளுக்கு நீங்க அவள் அப்பாவைக் கொல்ல வந்தவரனு தெரியும். ஆனா எதுக்காகவோ தயங்குறீங்கன்னு ஊகிச்சிருக்கா. அதுக்குக் காரணம் நீங்க பொன்னம்பலத்தாரை ரொம்ப நெருங்கிட்டதுதான்னு அவளுக்கு தோணியிருக்கு. அதுக்காகத்தான் அவ வந்திருக்கா. அவரைக் கொன்னா நீங்க அவளை அடைஞ்சிடலாம்னு ஆசைகாட்டியிருக்கா...”

நான் மெல்ல சிரித்து ”இப்படி ஒரு கதையச் சொன்னா நான் எதுக்கு அதைச் சம்மதிக்கணும்? நான் அவரைக் கொல்ல வந்திருந்தா ஏன் இவ்வளவுநாள் காத்திருக்கணும்?” என்றேன். ”நீங்க ஆர்ட்ருக்காக காத்திருக்கலாம் இல்லியா” ”எப்படி...எந்தவழியா ஆர்டர் வருது?” என்றேன். ”அதை நாங்க கவனிச்சிட்டிருக்கோம்...ஏன் இந்த வைஜெயந்தியே உங்களுக்கு வந்த ஆர்டரா இருக்கலாமில்லியா” ”இவளா?” ”ஷி இஸ் எ பூல்...ஆனா அவளை வேற யாராவது உபயோகிச்சிருக்கலாமே”

”அதிபுத்திசாலித்தனம்...ஆனா...” என்றபின் ”சரி, நான் அவரைக் கொல்லவந்தவன் எண்டு வையுங்கோள்... அப்ப என்ன செய்வீங்கள்? கொண்டு போடுவீங்களோ?” அவர் என் கண்களை அரைக்கணம் பார்த்தபின் ”இல்லை. இவ்வளவு முக்கியமான ஆள் எங்களுக்கு பெரிய அசெட். லெட் அஸ் மேக் எ டீல்” என்றார். ”நான் இயக்கத்திலை இருந்தா டீலுக்கு வருவேன் எண்டு நினைக்கிறியளோ?” என்றேன்.

அவர் மேலும் புன்னகைத்து ” அது நீங்க சின்ன ஆளா பெரிய ஆளாங்கிறதைப் பொறுத்தது... சின்ன ஆள் யாருமே டீலுக்கு வர்ரதில்லை. பெரிய ஆள்னா டீலுக்கு பிரச்சினையே இல்லை....” புன்னகை பெரிதாக ”உங்களுக்கு தெரியாதுன்னு நெனைக்கிறேன். அந்த இயக்கத்திலே ஒரே ஒருத்தர் தவிர வேற எல்லாருமே எங்ககிட்ட எப்பவாவது பேரம் பேசினவங்கதான்”

சிலநிமிடங்கள் கழித்து ”என்ன சொல்றீங்க?” என்றார் சுவாமி. நான் ”நீங்க ரொம்ப பிரில்லியண்டான மனுஷர். ஆனா இந்த விஷயத்திலே உங்க கணக்கு தப்பு...” என்றேன் ”நான் சாதாரணமான ஒரு மனுஷன். இயக்கத்திலை இருந்தேன். காயம்பட்டது. ஒருகட்டத்திலை எனக்கு சந்தேகங்கள் வர ஆரம்பிச்சது. சந்தேகம் மனசுக்குள்ள ஓரத்திலை வந்தாக்கூட கண்டுபிடிச்சிடுவாங்கள்...துரோகியா

ஆகிறதுக்குள்ள தப்பி வந்திட்டனான்...அவ்ளவுதான், அதுக்கு மேலே ஒண்டுமே இல்லை”

சட்டென்று என் மீது அறை விழுந்தது. நான் சுதாரிப்பதற்குள் ராவ் என் மீது இரு அக்குள்களிலும் அந்த கருவியைச் செருகி இருகைகளையும் இறுக்கமாகப் பற்றிக்கொண்டான். என் உடம்பு அதிர்ந்தது. தொடைச்சதைகள் விதிர்விதிர்த்தன. மூச்சை இழுத்துப்பிடித்து பொசுங்கும் தசைகளின் வலியை மூளையின் எல்லா அணுக்களாலும் அனுபவித்தேன்.

சட்டென்று ஒருகட்டத்தில் வலிவேறு நான் வேறு என்றானேன். வலி ஒரு அதிர்வாக என் சிந்தனைகளை தாக்கிக்கொண்டிருக்க நான் வேறெதையோ சிந்தனைசெய்துகொண்டிருந்தேன். என் கிராமம், அலைத்துமிகள் தெறிக்கும் கடல். நான் சிறு வயதில் வளர்த்த ஒரு கரிய பூனைக்குட்டி.

ராவ் கைகளை விடுவித்தபோது குப்பென்று என் இரு அக்குள்களும் நெருப்புபோல எரிய ஆரம்பித்தன. நான் பற்களை விடுவித்து தாடையை இலகுவாக்கினேன். மூச்சை ஊதி ஊதி விட்டேன். என்கண்களில் இருந்து கண்ணீர் சொட்டிக்கொண்டே இருந்தது. தாடைகளை அசைத்தபடி தலைகுனிந்து அமர்ந்திருந்தேன்.

சுவாமி தன் செல்போனைப் பார்த்துவிட்டு ”உங்க ரூமிலே எந்த பொருளும் இல்லை... ஸோ உங்ககிட்ட எந்த தொடர்புச்சாமானும் இல்லை. அப்ப இங்கதான் உங்களுக்கு மெஸேஜ் கொண்டு வர்ரவன் இருக்கான்...” என்றபின் என்னைப் பார்த்தார். நான் சிவந்த கண்களால் அவரையே பார்த்தேன். இறுதியில் மிகச் சாதாரணமாக என்னைக் கொல்ல ஆணையிடக்கூடிய மனிதர்...

சுவாமி என்னைப்பார்த்து பிரியமாகப் புன்னகை செய்து ”ஸீ தட் இஸ் த கேம்... ” என்றபின் ”நீங்க ஒப்புக்கொண்டா நாம பேரத்தை ஆரம்பிக்கலாம்...” என்று என் கண்களைச் சந்தித்தார். பின்பு ஒரு பிரியமான ரகசியத்தைச் சொல்வதுபோல, ”வி வில் அலோ யூ டு கில் த புரபஸர்” என்றார்

நான் அவரையே பார்த்தேன். சுவாமி ”திருப்பி தப்பிச்செல்ல விட்டுடுவோம்...அங்கே நீங்க சில வேலைகளைச் செஞ்சாப்போதும்...” என்றார். ”பெரிய விஷயங்கள் ஒண்ணுமில்லை. சின்னச்சின்ன விஷயங்கள்... அது உங்களுக்கும் பாதுகாப்பான அபயரத்தான் இருக்கும். உங்க பேமெண்ட் தாய்லாந்திலே இருக்கும். ஒருவருஷம் கழிஞ்சு நீங்க தாய்லாந்துக்கு போய் அங்கேருந்து பணத்தோட தப்பிப்போக முடியும்....இட் இஸ் எ பிராமிஸ்.. நீங்க என்னைந் அம்பலாம். நான் பிராமிஸ் பண்ணினா பிராமிஸ்தான்”

மின்னூல்வடிவமைப்பு - தமிழ்நேசன்

நான் அவரையே பார்த்துக்கொண்டு பேசாமலிருந்தேன். அவர் என் கண்களையே சந்தித்தார். அவை உறுதியாக நிலைத்திருந்தன. எனக்கு ஒன்று அப்போது தெரிந்தது, அவர் என்னைப்பற்றி இன்னமும் முடிவுக்கு வரவில்லை. அதற்கான எந்த தடையமும் அவர் முகத்தில் இல்லைதான் ஆனாலும் ஓர் உள்ளுணர்வு அதைச் சொன்னது.

அவர் எழுந்து "ஸோ...நான் கிளம்பறேன். சில பைல் வேலைகள் இருக்கு. ராவ் வில் டேக் கேர் ஆஃப் யூ" என்றார். நான் அவரை என் அர்த்தமற்ற பார்வையால் பின் தொடர்ந்தேன்.

ராவ் புன்னகையுடன் என் முன் வந்தான். நான் அவன் முகத்தையே பார்த்துக்கொண்டிருந்தேன். அப்போது எந்தவிதமான சுயபிரக்ஞையும் இல்லாமல் எவ்வித தன்னகங்காரமும் இல்லாமல் வலியைப்பற்றியே எண்ணிக்கொண்டிருந்தேன்.

16

அன்று பகல் முழுக்க என்னைச் சித்திரவதைச் செய்தார்கள். என் உடலை நோக்கி ஒரு சிறிய கருவியை கொண்டு வந்தபோது அது என் தொடையில் இருந்த குண்டை அடையாளம் கண்டுகொண்டு ரீ ரீ என்றது. ஸ்ரீவஸ்தவா குனிந்து கருவியின் திரையை கூர்ந்து பார்த்தார். என்னைடம் 'வாட்டிஸ் இட்?' என்றார். நான் ஒன்றும் சொல்லவில்லை. அடுத்த நிமிடம் அவருக்கே புரிந்ததுபோல புன்னகைத்தார்.

"ராவ், ஹி ஹேஸ் எ மெட்டல் இன் ஹிம்" என்றார் ஸ்ரீவஸ்தவா. ராவ் அவர் சொல்வதன் பொருள் சரியாக விளங்காமல் புன்னகைசெய்தான். "அவனுடைய உலோகம் உருகி வழியட்டும்" என்றார் ஸ்ரீவஸ்தவா. ராவ் என் முன் வந்து நின்று என்னைக் கூர்ந்து பார்த்தான். ஸ்ரீவஸ்தவா வெளியேறிய கதவு மூடியபோது நான் மெல்ல திடுக்கிட்டேன். ராவ் அந்த அசைவில் மகிழ்ந்து புன்னகை செய்தான்.

மிக நிதானமாக என்னை அவன் வதைக்க ஆரம்பித்தான். என்னை நிலத்துடன் பதிக்கப்பட்ட அந்த பெரிய நாற்காலியில் நைலான்பட்டைகளால் இறுக்கமாகக் கட்டினான். என் உடலில் இதயம் மட்டுமே இயங்கிக்கொண்டிருப்பதாக உணர்ந்தேன். அவன் வயலின் பெட்டி போலிருந்த கரிய பெட்டியை திறந்து பலவகையான கருவிகளை எடுத்து என் முன் பரப்பி வைத்தான். ஒவ்வொரு கருவியாக எடுத்து சரிபார்த்தான். சிலவற்றை மின் தொடர்பியில் செருகினான்.

வதை மிக மெல்ல ஆரம்பித்தது. கனத்த மெல்லிய குரலில் ராவ் எல்லாவற்றையும் சொல்லிவிடும்படி என்னிடம் சொன்னான். நான் பேசாமலிருந்தபோது என்னை ஓங்கி அறைந்து என் முகத்தில் காறி உமிழ்ந்தான். வெறுப்பு ததும்பும் சொற்களில் என்னை மிரட்டினான். பின்னர் மெல்ல மெல்ல வதைகள் அதிகரித்தன. என் உடலில் பல இடங்களில் சதைக்குள் கொதிக்கும் ஊசிகள் நுழைந்தன. என் பற்களில் கூசக்கூச டிரில்லிங் கருவி துளைத்து உள்சதையை துருவி என்னை அதிர்ந்து துடிக்கச் செய்தது.

ராவுக்கு துணையாக இன்னொருவன் வந்துசேர்ந்தான். இரண்டாமன் ஒல்லியாக பனைநாரால் இறுக்கி முடையப்பட்டவன் போலிருந்தான். கழுத்து முழுக்க ரத்தக்குழாய்கள் புடைத்துப் பரவியிருந்தன. உந்திய பெரிய முட்டைக்கண்கள். இருவரும் பேசிக்கொள்ளவில்லை. ஒரு பொதுவான அன்றாடச் செயலைச் செய்வது போல என்னை வதைத்தார்கள். என் உடல் வலிதாங்கும் எல்லையை மிகவிரைவாகவே எட்டிவிட்டது. என் உதடுகளை நானே கடித்து இறுக்கிக் கிழித்துக்கொண்டேன். என் நகங்கள் என் உள்ளங்கைக்குள் புகுந்து ரத்தகாயமாகியின.

ராவ் என் முன்னால் தன் நாற்காலியை இழுத்துப்போட்டு அமர்ந்து என் கண்களை நோக்கிச் சொன்னான் "சர்க்கார், இந்த சித்திரவதை நீங்கள் உண்மையைச் சொல்லும் வரை நிற்காது... நாங்கள் உங்கள் இயக்கத்தைச் சேர்ந்த பலரை இதுவரை இப்படி வதைத்திருக்கிறோம். எல்லாருமே வாய் திறந்திருக்கிறார்கள்..."

நான் அவன் கண்களை என் நீர்வழியும் கண்களால் பார்த்தேன். பேச ஆரம்பித்தபோது வீங்கிய என் உதடுகள் ஒத்துழைக்காமல் அசைந்தன. "நான் என்ன செய்யவேண்டும் என்று நினைக்கிறீர்கள்...அதைச் செய்கிறேன்..." ராவின் கண்களில் ஒரு சிறு ஏமாற்றம் மின்னிச் செல்வதைக் கண்டுகொண்டேன். அவன் நாற்காலியை பின்னால் தள்ளிவிட்டு எழுந்து ஒரு குறடை எடுத்து என் முன்காட்டினான். நான் அதைப்பார்ப்பதை தவிர்த்தேன். பின்பு என் கண்களை இழுத்து அதில் நடட்டேன். சாதாரண ஆணிபிடுங்கும் கிடுக்கிதான். அவன் அதை என் முன் சிலமுறை விரித்துக் காட்டியபின் என் இடது கையை இழுத்து சுட்டுவிரல் நகத்தை அதன்னுனியால் கவ்வினான்.

என் குதவாய்கூசியது. இப்போது நான் அதையே பார்க்கவேண்டும் என்பதே நடைமுறை. அதை அஞ்சி பார்வையை விலக்கினால் நான் வலிக்கு அடிப்பட ஆரம்பிக்கிறேன். அதில் கவனத்தை நிறுத்தவேண்டும், ஆனால் அது என் உடலல்ல

என்பது போல என்னை விலக்கிக் கொள்ளவும் வேண்டும். அலறலாம் , அழலாம். ஆனால் வலியை நீக்கிக்கொள்ள எதையுமே செய்யக்கூடாது. அந்த வலியில் அக்கணம் முழுமையாக மூழ்கிக்கிடக்க வேண்டும். அதுதான் வலியை எதிர்கொள்ள மிகச்சிறந்த வழி என்பது.

வலியில் திளைக்கையில் காலமில்லாமலாகிவிடுகிறது. அனுபவங்கள் தலைகீழாகிவிடுகின்றன. கைகள் தீயால்சுடப்படும்போது கால்களில் வலி தெறிக்கின்றது. இனம்தெரியாத ஒலிகள் காதில் வெடிக்கின்றன. விதவிதமான நாற்றங்களை நாசி அறிகிறது. நாம் நம் வாயால் கூவுவதை நாமே கேட்டு துணுக்குறுகிறோம். சம்பந்தமே இல்லாத சொற்கள். நான் ”போறேன்....நான் போறேன்...அம்மா அம்மா” என்று கூவிக் கொண்டிருந்தேன். எங்கே? என்னுள் நின்று இதை வியப்பது யார்? இரண்டாக, நான்காக பிரிந்த மனம் ஒன்றை ஒன்று கவனித்தபடி தங்கள் திசைகளில் சிதறிப்பரவுகிறது. உச்ச வலி என்பது உச்சகட்ட போதை.

ராவ் அந்தக்குரடால் என் நகத்தை கையிலிருந்து பிடுங்கி உருவி எடுத்தான். பல்லைப்பிடுங்கும் மருத்துவர்போல. ரத்தம் படிந்த சிப்பி போலிருந்த அதைத் தூக்கி என்னிடம் காட்டினான். என் சுட்டுவிரலில் வலி உயரமுத்த மின்சாரம்போல அலையலையாகத் தாக்கிய பின் சட்டென்று நிலைத்தது. ஒரு கணநேரக் குளுமை. விரல் ஈரக்களிமண்ணால் ஆனதுபோல கிடந்தது. நீர்ப்படலத்துக்கு அப்பால் ராவ் அந்த நகத்தை குறடின் நுனியில் ஏந்தி என்னிடம் ஆட்டிக் காட்டிவிட்டு சிரித்தான். சட்டென்று அதை என் வாய்க்குள் போட்டான். உப்புக்கரித்த ரத்த வீச்சத்துடன் பிளுபிளுவென்ற சதைத்துணுக்குடன் என் நாவில் பட்டது. நான் அதை துப்பியபோது வீங்கிய உதடுகளால் விசைகூட்ட முடியாமல் அது என் மார்பில் விழுந்தது.

அவன் இன்னொரு விரலைப்பற்றி அதில் குறடைவைத்ததும் என் மூளையில் முன்பு நான் பேசியபோது அவன் கண்களில் தெரிந்த அந்த ஏமாற்றம் மின்னிச் சென்றது. அந்தவழி மிக அருகே விரியத்திறந்து கிடந்திருக்கிறது என்று உணர்ந்த வியப்பு என்னை அதிரச்செய்தது. ”நோ..நோ... நான் எல்லாவற்றையும் சொல்லிவிடுகிறேன்...நான் எல்லாவற்றையும் சொல்லிவிடுகிறேன்...” என்று ஆங்கிலத்தில் கதறினேன். கதற ஆரம்பித்ததுமே கதற விழைந்து என்னில் நிறைந்திருந்த துன்பம் மடை திறந்தது. கண்ணீர் விட்டபடி ரத்தம் வழிந்த கைகளைக் கூப்பியபடி ”விட்டுவிடுங்கள்...எல்லாவற்றையும் சொல்லிவிடுகிறேன்....விட்டுவிடுங்கள்... வேண்டாம்” என்றேன்.

ராவ் முகத்தில் ஏமாற்றம் நன்றாகவே தெரிந்தது. நாற்காலியில் அமர்ந்தபடி "ம்" என்றான். நான் தழுதழுத்த குரலில் நான் இயக்கத்தை சேர்ந்த கொலையாளிதான் என்றும் பொன்னம்பலத்தாரைக் கொல்வதற்காகவே யாழ்ப்பாணத்தில் இருந்து கிளம்பினேன் என்றும் அதற்காகவே என் இயக்கம் என்னை டெல்லிவரை கொண்டு வந்து சேர்த்தது என்றும் சொன்னேன். ராவ் என்னையே பார்த்துக்கொண்டிருந்தபின் "ஏன் கொல்லவில்லை?" என்றான். "எனக்கு இன்னும் உத்தரவு வரவில்லை" என்றேன். "எப்படி உத்தரவு வரும்?" என்றான் ராவ். "தெரியாது...வரும் என்று சொன்னார்கள்..." ராவ் என்னையேகூர்ந்து பார்த்து சில நிமிடங்கள் இருந்தான். பின்னர் "உன்னிடம் ஏதாவது சிக்னலர் இருக்கிறதா?" என்றான். "இல்லை...அது இருந்தால் சோதனையில் மாட்டிக்கொள்வேன் என்றார்கள்" என்றேன்.

மேலும் சிலநிமிடங்கள் அமைதிக்குப் பின் ராவ் எழுந்தான். நான் இருகைகளையும் நீட்டி "ராவ்...நான் எல்லாவற்றையும் ஒத்துக்கொள்கிறேன். நான்தான் அந்தக்கொலையாளி. நானேதான். எல்லாவற்றையும் ஒப்புக்கொள்கிறேன். நீங்கள் சொன்னபடிச் செய்கிறேன். நீங்கள் என்ன சொன்னாலும் செய்கிறேன்.. "என்றேன். ராவ் லேசாகத் துப்பிவிட்டு வெளியே சென்றான். அந்த நரம்பு ஆள் என்னை பார்த்தபடி அங்கேயே நின்றிருந்தான். தூரத்தில் எங்கோ பறவை ஒலிகள் கேட்டன. ஒரு பழங்கால கிளாக் டாங் டாங் என்று இருமுறை அடித்தது. பகலா இரவா தெரியவில்லை.

நான் என் முழங்கால்கள் மேல் மடிந்து அழ ஆரம்பித்தேன். அழுகை எனக்கு அப்போது மிகவும் தேவைப்பட்டது. என் மொத்த மனமும் விம்மல்களாக தேம்பல்களாக மாறி வெளியே கொட்டிக்கொண்டிருந்தது. அழுது ஓய்ந்து முழங்காலிலேயே முகத்தை வைத்துக்கொண்டு வெறுமைபடர்ந்த மனத்துடன் அமர்ந்திருந்தேன். நான் அப்போது உணர்ந்த அமைதியை வேறெப்போதும் உணர்ந்ததில்லை. அனைத்துமே எளிமையாக முன்னால் கிடந்தன. அஞ்சவேண்டிய ஏதுமில்லை உலகில். வலிக்கு அப்பால் செல்லும் மனிதநிலை ஏதுமில்லை. மரணம், அது ஒரு அதிர்ச்சியின் கணம் மட்டும்தான்.

என்னை சுவாமி கண்டிப்பாகப் பார்த்துக்கொண்டிருப்பார் என உணர்ந்திருந்தேன். அவரது மனம் முழுக்க ஏமாற்றம் நிறைந்திருக்கலாம். ஒரு கையில் காபியுடன் திரையில் என்னைப்பார்த்துக்கொண்டு என்ன செய்வதென்று அறியாமல் சிந்தித்துக்கொண்டிருக்கலாம். ஆனால் ஆட்டம் முடிந்துவிட்டது. வலிதாளமுடியாமல் தனக்குச் சம்பந்தமில்லாத ஒன்றை ஒப்புக்கொண்டிருக்கும் கோழையை அவர் பார்த்துக்கொண்டிருக்கிறார். நான் இனிமேல் எவ்வகையிலாவது

அவருக்குப் பயன்படுவேனா என்று மட்டும் அவர் மனம் ஓடும். பயனில்லை என்றால்... ஆனால் எனக்கு பயம் வரவில்லை. நான் உணர்ந்த வெறுமை இன்னும் கொஞ்சம் அழுத்தமாக தெரிந்தது அவ்வளவுதான்.

நான் அப்படியே தூங்க ஆரம்பித்துவிட்டேன். என் இளமைநாட்களுக்குச் சென்று உற்சாகமாக நீர்க்கொழும்பு கடற்கரையில் பையன்களுடன் மணலை அள்ளி வீசி கத்தி கூச்சலிட்டு விளையாடினேன். மீன்பிடிப்படகுகளுக்குள் பதுங்கிக்கொண்டு திருடன்போலீஸ் விளையாடினோம். எப்போதுமே பழைய காக்கி கால்சட்டை போட்டிருக்கும் குலம் என்னை கண்டுபிடித்துவிட்டான். ஒவென்று அவன் கத்த என்னைநோக்கி மற்ற போலீஸ்பையன்கள் ஓடிவந்தார்கள். நான் படகிலிருந்து எம்பி மணலில் குதித்து ஓட ஆரம்பித்தேன்.

பின்பக்கம் சிரிப்பொலிகள் துரத்தின. நானும் சிரித்துக்கொண்டுதான் இருந்தேன். என் பக்கவாட்டில் நீல நிறமாக ஒளி சுருண்டு அலையாக ஆகி கரைநோக்கி வந்து ஒரு மாபெரும் புடவையை விரித்து பரப்பி பின் இழுப்பது போல அலையடித்தது. என் விழியிமைகளுக்குள் காட்சிகளின் ஒளி நிறைந்து ததும்பிக்கொண்டிருக்க அறைக்குள் நடமாட்டங்களை உணர்ந்தேன். மெல்லிய பேச்சொலிகள்.

பின்பு என்னை யாரோ கூப்பிடுவதை உணர்ந்து விழித்துக்கொண்டபோது அறைக்குள் ராவ் நின்றிருந்தான். "கிளம்பு" என்றான். நான் எழுந்தபோது நிற்க முடியாமல் தள்ளாட அவன் என் தோள்களைப் பற்றிக்கொண்டான். நோயுற்ற நண்பனை தூக்கிச் செல்பவன் போலிருந்தான். வெளியே சென்று பழைய அரசு அலுவலகத் திண்ணை போலிருந்த அந்த வராந்தாவில் நடந்து நாங்கள் வந்த காரிலேயே ஏற்றிக்கொண்டான்.

ராவ் என்னருகே ஏறியதும் "வாண்ட் எ டிரிங்க்?" என்றான். நான் தலையசைத்தேன். அவன் ஒரு கோக் டின்னை நீட்டினான். நான் அதைத்திறந்து நுரைநீரை இழுத்துக்குடித்தேன். நீர் செல்லும் வழியை எனக்குள் குளுமையாக உணர்ந்தேன். என் வாயின் காயங்கள் மேல் அதன் ஜிரரிப்பு இதமாக இருந்தது. குடித்து முடித்ததுமே வயிறு எம்பியது. இருமுறை குமட்டல் போல அதிர்ந்தபின் அமைதியாகி அந்த டப்பாவை காரின் பக்கவாட்டில் வைத்தேன்.

சாலைகள் விடிகாலைப்பனியில் செத்து விரைத்த கருநாகங்கள் போலக் கிடந்தன. கட்டிடங்கள் பனிப்படலம் போர்த்தியிருக்க மரங்கள் அசைவே இல்லாமல் நின்றன. எங்கே செல்கிறேன் என்று எண்ணிக்கொண்டேன். அனேகமாக இதுதான் என் கடைசிப்பயணம். இன்னும் சற்று நேரத்தில் நான் சுடப்படக்கூடும். அடையாளம்

தெரியாத பிணமாக மின்மயானத்தில் எரியலாம். அல்லது டெல்லியைத் தாக்கவந்த தீவிரவாதியாக நடுத்தெருவில் சுட்டுத்தள்ளப்பட்டு வரலாற்றில் இடம்பெறலாம். நான் புன்னகை செய்துகொண்டேன்.

கொஞ்சநேரத்தில் நாங்கள் செல்லும் திசை எனக்குப் புலப்பட ஆரம்பித்தது. பொன்னம்பலத்தாரின் வீடு நோக்கித்தான் சென்றுகொண்டிருந்தோம். என் மனம் கொஞ்சநேரம் பரபரப்படைந்தது. எதற்காக என்னை வரச்சொல்லியிருக்கிறார் ? அவர் கண்முன் என்னைக் கொல்லப்போகிறார்களா? இல்லை அவரது பெண் முன்னால் நான் வதைக்கப்படுவேனா?

நான் பெருமூச்சுடன் சாய்ந்தமர்ந்துகொண்டேன். இனிமேல் எதிலுமே பொருள் இல்லை. இந்த ஆட்டத்தில் இனி நான் செய்வதற்கும் ஏதுமில்லை. கண்களைமூடிக்கொண்டாலும் ஒளி வழியாக சாலைநகர்வதை உள்கண் கண்டுகொண்டிருந்தது. தலை கொஞ்சம் சுழல்வது போலிருந்தது. நான் எங்காவது படுத்து தூங்க விரும்பினேன். எங்காவது என்னை சாய்த்து புதைத்துக்கொள்ள விரும்பினேன்.

கார் பொன்னம்பலத்தாரின் இல்லத்தை நெருங்கி உள்ளே சென்றபோது நான் நிமிர்ந்து அமர்ந்தேன். என் சிந்தனைகளைக் கோர்த்து என்னை நிதானப்படுத்திக்கொண்டேன். கார் நின்றதும் ராவ் இறங்கி தன் கனத்த கைகளை என் தோளில் வைத்து "ஸாரி பிரதர்...இதெல்லாம் என் தொழில்...உங்களுக்கே தெரியும்.." என்றபின் பெரிய பற்களைக் காட்டி புன்னகை செய்தான். நான் தலையசைத்தேன்.

சிவதாசன் வந்து என்னை வரவேற்றார். என்னுடைய கோலத்தை அவர் கண்டுகொண்டதாக காட்டிக்கொள்ளவில்லை. "லைப்ரரியிலே இருக்கார்" என்று சுருக்கமாகச் சொல்லி என்னை இட்டுச் சென்றார். நான் குளிர்ந்த கூடத்தைத் தாண்டி என்னுடைய பிரதிபலிப்பு சுவர்களில் அசைய மௌனமாக நூலகம் நோக்கிச் சென்றேன்.

நூலகத்தில் பொன்னம்பலத்தார் செய்தித்தாள்களை வாசித்துக்கொண்டிருந்தார். நிமிர்ந்து என்னைப் பார்த்தபோது அவர் முகத்தில் ஒருகணம் திகைப்பைக் கண்டேன். என் கோலம் அப்படி இருந்திருக்கக் கூடும். சட்டென்று எழுந்து என்னை நோக்கி வந்தார். அவரது வேகத்தில் நான் அதிர்ந்து ஓரடி பின்னால் வைத்தேன். பொன்னம்பலத்தார் அவரது பெரிய கைகளால் என்னை ஆரத்தழுவி தன் உடலுடன்

சேர்த்துக்கொண்டார். அவரது வெம்மையான உடலை, விபூதி வாசனையை நான் உணர்ந்தேன். என் உடல் தொய்ந்து களைத்து அவருடன் ஒட்டிக்கொண்டது.

”ஸொறி...ஸொறி...” என்று மெல்லியகுரலில் சொன்னார் பொன்னம்பலத்தார். ”எனக்கு ஒண்டுமே தெரியாது...ராத்திரி ரெண்டுமணிக்குத்தான் சுவாமி போன்பண்ணிச் சொன்னவர். நானறிஞ்சு ஒண்ணும் நடக்கயில்லை...நான் உம்மை என் சொந்த சகோதரனாத்தான் நினைக்கிறன்...நம்புங்கோ” என்றார். அழகைகலந்த குரல் உடைந்து நின்றிவிட்டது. நான் ”பரவாயில்லை” என்றேன்.

அவர் என்னை அணைத்துச் சென்று அமரச்செய்தார். நாற்காலியை இழுத்து என்னருகே போட்டுக்கொண்டு அமர்ந்துகொண்டார். ”எனக்கு எல்லாத்தையும் சொன்னவங்கள்... நீரும் வைஜெயந்தியும் பேசின பேச்சுக்க ரெக்காடையும் குடுத்தவங்கள்.” நான் நிமிர்ந்து பார்த்தேன். அவர் என் தோளைத்தட்டி ”நீர் என்னைக் கொல்ல நினைக்கயில்லை...அது எனக்கு தெரியும்... உம்ம மனசு எனக்கு தெரியும்...நான் உம்மை சந்தேகப்படயில்லை” என்றார். என் கண்களில் இருந்து கண்ணீர் கொட்ட ஆரம்பித்தது

அவர் என் கண்ணீரை மெல்லத் துடைத்தார். ”அவை உம்மைகொல்லணும் எண்டு திட்டமிட்டினம். நீர் பிரயோசனப்படமாட்டீரெண்டு அவைக்கு தோணிட்டுது...நீர் இயக்கத்திலை இல்லை, சாதாரணமா தப்பிவந்தவர்தான் எண்டு தெரிஞ்சதுக்குப் பிறவு உம்மை வைச்சுக்கோண்டு என்ன செய்யறது? நான் சொன்னவன், அவரை எனக்கு தெரியும், தெரிஞ்சதான் வச்சிருந்தனான், என்ற ஆளை எனக்குக் குடுத்துப்போடுங்கோ எண்டு கேட்டனான்...சுவாமிக்கு மனசில்லை. சுவாமி ஒண்ணையுமே மிச்சம் வைக்காம முடிக்கிற ஆள். நான் மேலிடத்திலே பேசுவேன் எண்டு சொன்னபிறவுதான் விட்டவங்கள்”

நான் அவர் கைகளை என் நடுங்கும் கைகளால் தொட்டேன். அவர் என் கைகளைப் பிடித்தபோது ‘ஆ’ என்றேன். அவர் குனிந்து பார்த்து நகமில்லாத என் விரலைப் பார்த்தார். நடுங்கியபடி கைகளை பின்னுக்கிழுத்துக்கொண்டு ”முருகா!” என்று கூவினார். ”என்ன செய்தினம்? என்ன செய்தினம் உம்மை?” என்றார்

நான் மெல்லிய புன்னகையுடன் ”பரவாயில்லை...விடுங்கோ...விடுங்கோ புரபசர்” என்றேன். ”இல்லை...இந்தமாதிரி செய்து போட்டினம்... எப்படி என்னைக் கேக்காம செய்தினம்...நான் இப்பவே இதை டி.ஜிகிட்டே கேக்கிறன்...என்னெண்டு நினைச்சுப்போட்டினம்..” என்றார் அவர். கண்கள் கலங்கி கன்னத்தில் கண்ணீர் வழிய பெரிய முகம் அடக்கப்பட்ட அழகையில் துடித்தது. ”விடுங்க புரபசர்...இதை

நீங்க பெரிசு பண்ணினா எனக்குத்தான் ஆபத்து... இந்த மட்டுக்கும் சரியான நேரத்திலை வந்து காப்பாத்தினீங்கள்...”

பொன்னம்பலத்தார் பெருமூச்சு விட்டு “ஓம் ஓம்” என்றார். “முருகனருளாலே சரியான நேரத்திலை எனக்கு விஷயம் தெரிஞ்சுபோட்டுது...இல்லையின்னா...சரி, உமக்கு விதியிருக்கு” என்றார். நான் அவரையே பார்த்தேன். “கோப்பி குடிக்குறீரோ?” “ஓம்” என்றேன். அவர் எழுந்து சென்று அழைப்பு மணியை அழுத்தினார். சேவகனிடம் இரண்டு காப்பிக்குச் சொன்னபின் “கொடுமை...” என்று தலையை உலுக்கினார்.

நான் பேசாமல் அவரையே பார்த்திருந்தேன். “எதுக்காக இந்தக் கொடுமையெல்லாம்...நம்ம இனத்துக்கு இந்த நூற்றாண்டிலே இதையெல்லாம் அனுபவிக்கணுமெண்டு விதியிருக்கோ? எனக்கு ஒண்டுமே புரியவில்லை...எவ்ளவு ரத்தம் எவ்ளவு வலி... என்னால முடியவில்லை...எங்கேயாவது ஓடிப்போனாப் போருமெண்டு நினைக்கிறன்...என்னால இதுக்குமேலே தாங்க முடியாது...” என்றார்.

நான் “வைஜெயந்தி எங்கே?” என்றேன். அவர் என்னை நேராகப் பார்த்து “அவளும் சந்திராவும் அஜ்மீருக்குப் போயாச்சு...என்னையும் அஜ்மீருக்கு போகச்சொல்லியிருக்கிறவங்கள்...” என்றார். நான் தலைகுனிந்து “ஸொறி புரபசர்” என்றேன். “என்னத்துக்கு ஸொறி? எல்லாம் நியாயம்தான். அவ என்னைக் கொல்லணுமெண்டு கேட்டதுகூட நியாயம்தான்...அவகிட்ட அதைத்தான் சொன்னேன். இந்த நரகத்திலை இருந்து வேறே எப்பி தப்புறது தம்பி? இந்த எரிதீயிலே எத்தனைநாள்தான் வாழுறது? அவ என்ன செஞ்சாலும் அதெல்லாம் நியாயம்.நான் நித்திரை கொள்ளையிலே என் கழுத்திலே கத்தியை வச்சு வெட்டினாலும் கூட அதிலை ஒரு நியாயம் இருக்கு...எனக்கு அது தெரியுது...”

அவர் என்னை நெருங்கி மெல்ல “நான் அவைகிட்ட பேச ஆரம்பிச்சிட்டேன்...” என்றார். நான் ஜில்லிட்ட குரலில் “ஆர்கிட்ட?” என்றேன். “இயக்கத்துக்க கிட்ட. ஒரு லிங்க் வந்தது...இங்க ரோவிலே ஆர் ஆர் இருக்கினமெண்டு எல்லா தகவல்களையும் சொன்னா என்னை விட்டுடலாமெண்டு சொன்னவங்கள். நான் சில தகவல்களைச் சொன்னனான். மிச்சம் தகவல்களை என்னை யூரோப்புக்கு எடுத்தவங்களெண்டால் சொல்லுறன் எண்டு சொன்னவன்” நான் அவரையே பார்த்தேன். “எல்லாம் நல்லபடியா வந்தா இந்த மாசம் கடைசியிலே நான் கிளம்பிடுவேன் தம்பி...இங்காலை இவங்களை விட்டுப்போட்டுத்தான் போகணும்... ஆனா

ஆரையும் கைவிட்டிட மாட்டேன். வெளியே போனா உமக்கும் வைஜெயந்திக்கும் எல்லாம் ஒரு ஏற்பாடு செய்யாம போக மாட்டேன்...நான் போனபிறவு ரோ உங்களை ஒண்டும் செய்யாது...”

நான் பெருமூச்சு விட்டேன். காபி வந்தது. அடிபட்ட உதடுகள் வலியில் அதிர நான் காபியை உறிஞ்சி மெதுவாகக் குடித்தேன். மெல்ல மெல்ல பொன்னம்பலத்தார் நிதானமடைந்தார். அவரது உற்சாகம் மீண்டது ”முருகனருளாலே எல்லாம் நல்லபடியா நடக்குது...அவைக்கு இங்காலை உள்ள சில தகவல்கள் வேணுமெண்டு நினைக்குறன். அதை நான் குடுக்க ஏலும். அதுக்கு விலையா என்ற உசிரை அவை குடுக்கினம்... தம்பி உமக்கு தெரியாதது இல்லை. எனக்கு இப்ப என்ற உசிர் மட்டும்தான் வேணும்.... நான் ஆரும் சாகவேணுமெண்டு நினைக்கயில்லை...எல்லாரையும் வாழவைக்கணுமெண்டுதான் நினைக்குறன்...எனக்கு ஒரு விஷன் இருக்கு... எப்படியெண்டு சொல்ல ஏலாது. ஒரு சாதாரண விஷன். இதெல்லாம் இனிமே அதிககாலம் போகாது. எதுக்கும் ஒரு முடிவு உண்டுதானே? இன்னும் மேலேபோனா பத்து வருசம். அதுக்குள்ள இந்த இயக்கம், பெடியன், துவக்கு, சயனைடு, ஆர்டிஎக்ஸ் எல்லாம் இல்லாம ஆயிடும். எல்லாரும் எல்லாரையும் மறந்து போடுவாங்கள்.... அந்த காலம் வரை எப்படியாவது பல்லைக்கடிச்சுட்டு உசிரோட இருந்திட்டா போரும். இந்த ஆட்டத்திலை உசிரோடை இருக்கிற ஆக்கள்தான் ஜெயிச்சவங்கள்...நான் உசிரோடை இருக்க விரும்பறன்...”

நான் அவரையே பார்த்துக்கொண்டு பேசாமல் அமர்ந்திருந்தேன். ”நான் இங்காலை இவளை விட்டுப்போட்டு போறன்... நீர் இவளை பாத்துக்கிடும்...” சட்டென்று என் கைகளைப் பிடித்துக்கொண்டு ”நீர் இவளை மேரி பண்ணினாக்கூட எனக்கு சம்மதம்தான். நீர் சைவர்தானே. மத்தபடி அந்தஸ்தெல்லாம் ஒண்டும் எனக்கு முக்கியமில்லை. நீர் இவளை லவ் பண்ணீரெண்டு நினைக்கிறன். இல்லையெண்டால் என்னைக் கொல்லுறெனெண்டு சொல்லியிருக்க மாட்டீர்...” நான் தளர்ந்து நாற்காலியில் சாய்ந்துகொண்டு தலைகுனிந்து அமர்ந்திருந்தேன்.

”இண்டைக்கு கனக்க வேலை கிடக்கு. நீர் போயி ரெஸ்டு எடுத்துட்டு மதியம் தாண்டி வாரும்” என்றார் பொன்னம்பலத்தார். நான் சரி என்று எழுந்து சற்றே தள்ளாடியபின் சுவரை பிடித்து நின்றேன்.

பொன்னம்பலத்தார் சட்டென்று நினைத்துக்கொண்டு அந்த துப்பாக்கியை மேஜை இழுப்பில் இருந்து எடுத்து என்னிடம் நீட்டினார். ’ உமது அறையிலே இருந்து ரோ

ஒபிஸர்ஸ் இதை எடுத்தவங்கள். நாந்தான் இதை அவருக்கு குடுத்தனான் எண்டு சொல்லி வாங்கி வைச்சனான்... நீர் இத்தனைநாள் குண்டு உள்ள துவக்கோடை என் பக்கத்திலை இருந்திருக்கிறீர். நீ என்னை கொல்ல வந்தவர் எண்டு அவை சந்தேகப்படினம்....” என்று சிரித்தார். அழுத குழந்தைகள் சிரிப்பது போல் இருந்தது நான் கைநீட்டாமல் நின்றதனால் அவர் அதை என் கையில் வைத்து ”இது உமது கையிலை இருக்கட்டும்” என்றார். நான் அதை வாங்கிக்கொண்டேன்

எனக்கு காதுக்குள் ஒரு ரீங்கரிப்பும் கண்களில் அடிக்கடி விழிக்கோளம் அதிவதுபோல சிறிய ஒளிவெடிப்புகளும் இருந்தன. குமட்டல் எடுத்தது. ஆனாலும் எங்கும் பிடிக்காமல் நடந்து வெளியே வந்தேன். காவலுக்கு நின்ற கூர்க்கா ஜவான் தலைகுனிந்து வணங்கினான்.

என் அறைக்குச் சென்று கட்டிலில் படுத்துக் கண்களை மூடிக்கொண்டேன். இடுப்பில் துப்பாக்கி உறுத்தியது அதை எடுத்து படுக்கையில் என்னருகே போட்டேன். கண்மூடி கண்ணுக்குள் ஓடிய ஒளியலைகளையே பார்த்துக்கொண்டிருந்தேன். மெத்தை பெரியதோர் குழியாக என்னை இழுத்து கீழே கீழே கொண்டுசென்றபடியே இருப்பதாகப் பட்டது. நினைவுகள் குழம்பி குழம்பிக் கரைந்தன. நான் எதையோ எண்ணினேன். முக்கியமான ஒரு சிந்தனை. ஆனால் அது கையெட்டும் தூரத்தில் நழுவினது. அதை பிடிக்க முயன்றவனாக தூங்கிப்போனேன் எழுந்தபோது முதல் நினைப்பாக அதுதான் மனதில் வந்தது. அந்த சிந்தனை, அது என் செல்போனைப் பற்றியது. பொன்னம்பலத்தார் இயக்கத்திடம் பேசியிருந்தாரென்றால் கண்டிப்பாக எனக்கு ஏதேனும் செய்தி வந்திருக்கும். நான் எழுந்து கழிப்பறைக்குள் சென்று கழிவுத்தொட்டிக்குள் கைவிட்டு துழாவி அந்த பொட்டலத்தை எடுத்தேன். அதை திறந்து செல்போனை ஆன் செய்தேன். சில கணங்கள் கழித்து அது சிக்னல் பெற்றது. சிறிய ஒளியதிர்வுடன் செய்தி இறங்கியது. நான் அதை நடுங்கும் விரல்களால் வாசித்தேன். ‘Do’.

ஆழ்ந்த பெருமூச்சுகளுடன் சில கணங்கள் அமர்ந்துகொண்டேன். செல்போனின் பின்பக்கத்து மூடியை திறந்து உள்ளிருந்து சயனைட் கேப்ஸ்யூலை எடுத்து பைக்குள் போட்டுக்கொண்டேன். செல்போனின் சிம்கார்டை ஓடித்து நீரில் போட்டு அடித்து உள்ளே செலுத்தியபின் அதை நீரில் போட்டு விட்டு வெளியே வந்து, என் சட்டையையும் கால்சட்டையையும் அணிந்துகொண்டு, படுக்கையில் கிடந்த துப்பாக்கியை எடுத்து இடுப்பில் செருகிக்கொண்டு, வெளியே வந்தேன். வெயிலில் கண் கூசியது. நேராக நடந்து பொன்னம்பலத்தாரின் இல்லம் நோக்கிச் சென்றேன்.

நேராக பொன்னம்பலத்தாரின் அறைக்குள் நுழைந்தேன். செல்லும்வழியில் தானே பூட்டும் கதவை உள்ளிருந்து சாத்திவிட்டேன். பொன்னம்பலத்தார் செல்போனில் பேசியபடியே என்னை திரும்பிப் பார்த்து ஆச்சரியமான கண்களுடன் வரும்படிச் சைகை காட்டினார். நான் அக்கணமே அவரை நோக்கி சுட ஆரம்பித்தேன்.

அவ்வளவுதான்.

*

இந்த வாக்குமூலம் இப்படி முடியும் என நீங்கள் எதிர்பார்க்காதது அல்ல. ஆனால் சொல்லிவந்து இப்படி முடிக்கும்போது நீங்கள் சற்று அதிர்ச்சி அடைந்து பின்னால் சாய்ந்துகொண்டு முகவாயை வருடியபடி என்னைப்பார்க்கிறீர்கள். நீங்கள் என்னை கவனித்துக்கொண்டு என்ன சிந்திக்கிறீர்கள் என்று என்னால் சொல்லிவிட முடியும். பொன்னம்பலத்தாரை நான் ஏன் கொன்றேன், அந்த முடிவை எப்போது எடுத்தேன் என்று சிந்திக்கும் உங்கள் மனம் சென்று தொடும் இயல்பான இடம் அது. அவரைக் கொன்றது வழியாக சட்டத்தை மீறி என்னை நீங்கள் கொல்லமுடியாத இடத்துக்கு நான் சென்றுவிட்டேன். இனி என்னை நீங்கள் நீதிமன்றத்தில்தான் நிறுத்த முடியும், விசாரணை செய்ய முடியும். பலபத்தாண்டுகளுக்குப் பின் தீர்ப்பு வரலாம். ஒருபோதும் என்னை உங்கள் சட்டம் கொல்லாது.

ஆனால் அதுவல்ல காரணம். இதை நான் எப்படி உங்களுக்குச் சொல்வேன். உங்கள் நாட்டில் உங்கள் அலுவலகத்தில் உங்கள் நாற்காலியில் அமர்ந்துகொண்டு அதை உங்களால் ஒருபோதும் புரிந்துகொள்ள முடியாது. நான் அவரைக் கொன்றதற்கு ஒரே ஒரு காரணம் தான் — எனக்கு கொல்லும்படி உத்தரவு வந்தது. விசை அழுத்தப்பட்ட துப்பாக்கி செய்வதற்கு ஒரே ஒரு விஷயம்தான் இருக்கிறது.

இந்த குறிப்பை நீங்கள் முடித்துவிடலாம். ஒரு மனிதன் எங்கே எப்போது வெறுமொரு ஆயுதமாக ஆகிறான் என்று நீங்கள் உங்கள் தனிப்பட்ட டைரியில் எழுத ஆரம்பிக்கலாம். நாளை உங்கள் சுயசரிதையில் விளக்கலாம். எந்த நுட்பமான கருவியும் எல்லைக்குட்பட்ட இயக்கவிதிகளால் ஆனதுதான். முற்றிலும் ஊகிக்கக்கூடியதுதான். ஆனால் மனிதன் அப்படியல்ல. எல்லையிலாது மாறும் இயக்கவிதிகள் கொண்டவன், அவனாலேயே ஊகிக்க முடியாத அகம் கொண்டவன். அப்படிப்பட்ட ஒரு மனிதன் முழுமையாகவே ஒரு கருவியாக ஆவதென்பது சாத்தியமா? சாத்தியம் என்பதற்கு நான் உதாரணம். இங்கே உங்கள் கண்முன்னால்...

ஆனால் அப்போதுகூட உங்கள் மூளையை ஒரு சிறு கேள்வி நெருடிக்கொண்டே இருக்கும். அந்த கேள்வியை இந்த ஆவணத்தில் எழுதாவிட்டால் மட்டுமே இந்த வழக்கை நீங்கள் முடிக்க முடியும். சோபாவுக்குக் கீழே பொன்னம்பலத்தாரின் உடல் கிடந்தது. அவரது மூக்குக் கண்ணாடி மட்டும் திவானுக்கு அடியில் வெகுதூரம் தள்ளிச்சென்று சுவரோரமாகக் கிடந்தது. விழுந்தவரின் உடலில் இருந்து அது அவ்வாறு தெறித்திருக்க நியாயமில்லை.

அதற்கான காரணத்தை நான் உங்களிடம் சொல்லப்போவதில்லை. நான் கீழே விழுந்த பொன்னம்பலத்தார் துடிப்பதை அரைக்கணம் பார்த்தேன். என்னுள் அப்போது ஏதோ நிகழ்ந்தது. அந்த வேகத்தில் அவரது தலையை என் காலால் எத்தி உதைத்தேன். அப்போது கதவு உடைபடும் ஒலி கேட்க தப்பி பின்னால் ஓடினேன்.

ஏன் அப்படிச் செய்தேன் என்பதற்கான காரணத்தை என் எஞ்சிய வாழ்நாள் முழுக்க நான் யோசிப்பேன், மிக அந்தரங்கமாக.

[முற்றும்]